

Incepit scriptum sine exposito fratri amandi ordinis predicatorum super libellum de ente et essentia expositu per sanctum Thomam asgno doctorum angelicorum.

Tibellus iste cuius subjectum vel materia est essentia in prima sua divisione dividitur in partes duas, scilicet principium et tractatum. **C**edea post ibi. Sciedum est igitur per hunc etiam dividitur in tres partes. Quis in prima parte ponit cause necessitatis respondendi hunc tractatum, in secunda explicat intentio, in tertia declarat ordinem procedendi. Secunda ibi Ne ex eorum, tertia ibi. gressu expositus. **C**oncernit ad primam partem intendit rite rationem. **C**oncernit ad primam partem intendit rite rationem. **Q**uicunq[ue] errat circa principia: magis errabit circa principiata. **S**edens et essentia sunt principia omnium intellectualium operationum. ego quicunq[ue] errat circa materialiter et essentie errat circa operationes intellectuales. **D**icit hoc est valde inconveniens cum perfectio nostra intellectiva consistat in intellectuali operatione ut dicit ph[ilip]ps in xi. metha. g[raecus]. neccesse fuit respondere aliquem libellum in quo natura estis et essentiae ostendere. **C**irca hanc rationem sic procedit. quia primo probat major per ph[ilip]pum qui dicit in libro de celo et mundo. prius error in primo magnus est in fine. **C**ecundo probat per autoritatem Auctore. qui dicit quod ens et essentia sunt quod primo intellectu concipiuntur. **C**irca hec que dicta sunt duo sunt notanda. **C**oncernit quod visitat autoritas philippi. Secundum quod etiam autoritas auctore. **C**oncernit tum ad secundum. Sciendum est quod omnia principiata continent virtualiter in suis principiis: quicunque principiata sunt illa siue sunt per modum illatorum sicut actos quod virtualiter continent in promissis. Dico notandum virtualiter quia si non esset virtus alia in omni sillo: fieret nugatorum siue per modum efficiens sicut ista inferiora que virtualiter continent in corporibus supercelestibus: quia superiora corpora habent efficere ista inferiora unde haec et sol generat haec minorem. Siue per modum alicuius continentie vel predicationis sicut minus via sub magis viibus continent virtualiter et quia sic in ipsis virtualiter continent ideo error et falsitas quod accidit in principiis reducat in sua

principia: et quia ad unum principium multa sequuntur principia
ta. Idecirco prius error in p^r magis est in fine. ¶ Quatum ad
z^m. Est sciendum quod secundum ph^m p^r ph^m intellectu n^ro p^c occurrit
in agi^s confusa: ut iuit magis via: ut ibide exponit. ¶ Utrum r^o est: quod i
tellectus n^r in sua cognitio, procedit de potentia facie: quod in p^r est
in parte potentia ad omnes spes intellectuales. si autem procedenti de po
tentia in actu. p^r occurrit actus imperfectus: sicut patet in generatione natu^rali. nam
in embryo p^r dicitur esse potentia vegetativa; deinde potentia sensitiva; de
inde rationalis potentia. tunc sic p^r occurrit imperfectus: cum genitio uiles.
sive confusa sint imperfecti. tunc quanto vires: tanto imperfectiores: tunc es. tunc
sentia sunt uerissima. sequitur quod ens et essentia sunt quod per intellectu accipi
untur: ut dicit aristoteles. ¶ Deinde cum dicit. non ex eoz. In hac p
roposito docto explicat suam intentionem: tunc tria. de quibus determinare intentionem
qua dicit quod intendit determinare quod significetur per nomine etiam et essentie.
Scimus quoniam inveniatur in diversis. scilicet in subiectis simplicibus quod conpositis
et in ipsis accidentibus. Tercio qualiter essentia se habet ad intentiones logicales
scilicet ad generem et divisionem. Et qualiter accipiat essentia: ut secundum secundum se uel potest
in suis inferioribus. ut potest in intellectu quoniam sibi attribuitur aliquantum inten
tio logicalis. ¶ Ad evide*n*i*s*ti*s* priciple. Sciendum quod secundum ph^m. z^m
posteriorum. 4. sunt quatuor: due simplices sive non conponentes in numeris
s. an est. et quod est. quod ideo dicuntur simplices: quia continent de essentia rei et de
causa talis essentie: nihil aliud sibi attribuendo: ut cum continet hoc sit. po
stea continet quod sit. ¶ Alioquin due sunt proprie*t*ates sive conponentes in numeris
ut quia est: et proprietas quid est: quod dicitur ponere in numeris: quia continet de in
herencia alicuius ad alind. ut cum continet utrum h^o sit albus: et h^o dato quod
continet causa in herencia: proprietas quod sit albus. ¶ Ultimum est sciendum. quod
iste questiones sic se habent per ordinem. quod due primae procedunt duas ultimas
sicut simplicia procedunt propria*t*ates. et sic se habent prius adiunctorum. quod prima pre
cedit secundum: et secundum de necessitate presupponit primas. Et eodem modo alioquin se
habent adiunctorum. Et quoniam secundum de ipsis. 4. quatuor artibus. ibi facias metrum
nomen. Est tamen alia quod. quatuor istas procedat. scilicet quod quod significetur per nomine
de qua facit metrum in p^r: p^m: ubi arguitur negantes principia talia.

ad ultimū refugiu; ad illā; questionē; recurrit. ut pat̄ in quarto
 metba. t̄ q̄a ista q̄o p̄cedit alias: iō dicit doc̄ō. q̄ uult p̄o dicere
 qd significet noīe ētis t̄ cēncie. ¶ Quare aut̄ ar̄. nō fecit mēti
 onē de ista q̄oe. z̄ postēioꝝ. Dicēn. q̄ ar̄. loq̄baꝝ ibi de q̄oi
 bus rei t̄ realib?. ista aut̄ q̄o ē uoc̄ t̄ noīs. t̄ iō ibi nō fecit mētoꝝ
 de ea. ¶ Ilbi nōndū q̄ q̄o. qd significat p̄ nom̄: dīc a q̄oe qd
 rei: c̄plicē. Pr̄io q̄a p̄ot sciri t̄ agnosc̄i. qd noīs. ignoratio qd
 rei uō aut̄ ecōverso. Z̄: q̄a qd noīs ē tā entiū q̄; nō ētū. quid
 rei aut̄ ēsōm̄ ētū. vñ de b̄ircoceruo p̄ot sciri qd noīs: nō aut̄ quid
 rei q̄a nō ē: nec eē p̄ot i reꝝ nā. 3̄: dīc: q̄a qd noīs ē p̄ncipiu;̄
 inuestigandi an aliqd sit in rerum natura. s̄; qd rei est p̄ncipium
 īvestigādi. an aliqd sit ul̄ insit alicui ut passio i subiecto. ¶ Dein
 de cū dicit. q̄a vō ex opositis. hic poit ordieꝝ. p̄cedēdi quē in isto
 tractatiū. itēdit suare. Et dicit q̄ p̄o: itēdit dēmiare de ēte. z̄:
 ð eēntia t̄ assūgnat tleꝝ rōꝝ: oīs tradēs aliq̄z discipliaz; d3. p̄? dec̄
 inare de opositis t̄ posterioꝝ: q̄; ð simplicib? t̄ p̄oib?. S̄; ēs
 ē qd opositū t̄ posteri?; eēntia vō ē qd simplex t̄ p̄us: ḡ: ex sig-
 nificatōe ētis ad significatōz eēntie ē p̄cedēdu. ¶ Circa hāc rōꝝ
 sic p̄cedit: q̄a p̄o: poit maiore dicēs q̄ ex opositis simpliciū agnī
 tōꝝ accipe debem?: t̄ ex posterioꝝ in p̄ora deueniē: t̄ assūgnat.
 rōꝝ: q̄a si oposita t̄ posteriora sūt faciliora ad agnoscēdū i simplici-
 bus: t̄ p̄oib? t̄ coīs disciplia ē a faciliorib? i difficultiora. p̄cedere
 ḡ: t̄. S̄; nō poit m̄jorēz. ¶ Nōndū q̄ aliqd p̄ot eē magis no-
 tū alio duplicitē. Uno: simplicē t̄ b̄m̄ se s̄ue b̄m̄ nāz: t̄ isto: simplicē
 t̄ p̄ora sunt magis nota opositis t̄ posterioꝝ. Et q̄nto sūt simplici-
 orat t̄ p̄ora tāto b̄m̄ se sūt notiora: Et q̄a de? ē simplicissim? t̄ p̄o-
 oīm. Idēco ē ð se maxie not?. Alio: p̄ot eē aliqd eē magis no-
 tū q̄: ad nōs: t̄ isto: oposita t̄ posteriora sūt magis nota simplici-
 bus t̄ p̄oibis t̄ q̄nto sūt magis oposita t̄ posteriora: tāto sūt no-
 b̄is notiora: Et q̄a b̄m̄ ar̄. in p̄n: phicoꝝ. Innata ē nobis via
 notiorib? ad notiora deuenire. Idēco b̄n dicit̄ in masōi:
 q̄ ex opositis simpliciū agnītōꝝ debem? accipe t̄ ex posterioꝝ:

in p̄ora deueire. **C**Ad euidentiā aut̄ minoris ē. Sc̄iēdū q̄ ſcretū
et abstractū ſic ſe h̄nt ad inuicez q̄ ſcretū eſt qd opositū. abſrac-
tū v̄o qd ſimplex. q̄ lic̄ albedo nō poſſit itelligi ſine ſubiecto per-
fектa in illūtōe: tñ de ſe dicit purā albedinē nō iſormāte ſubiectū
nec ſibi iherētē. **S**z ipaz ſignificat p̄ modū p̄ ſe ſtātis ſi poſſibile
eēt. **S**z albu dicit qd opositū: q̄a lic̄ dicat purā q̄litatē de ſuo ſig-
niſicato; dicit tñ ipam q̄litatē. s. albediez exiſtētē in ſubiecto, vñd
cocernit ſubiectū et de ſecūdario intellectu ipm ſubiectū iportat et
moſat. **S**z ita ſe h̄nt eēntia et ens ſicut cocretū et abstractū: q̄a eſ-
ſentia dicit purā eēntia. **S**z ens dicit eēntia et eē alicui. **E**t iōo
dicit doctoꝝ q̄ ens ē qd cōpoſitū: eēntia v̄o ſimplex: et q̄a opoſitū
eſt posteriꝝ ſimplici. iō itelligenđū ē q̄ ens ē qd posteriꝝ: eēntia
v̄o p̄us. **C**Querit h̄ qd ſit obiectū intellectus: q̄a alicubi uideſ
q̄ ens ſic i p̄n. buiꝝ trac̄tatuſ: ut p̄z p̄ auic. q̄ dicit q̄ p̄m qd obici-
tuſ intellectui eſt ens. illud autem quod primo obicitur intellectuſ
et cuiilibet alteri potentie potenſia eſt obiectum eius: alicubi
aut̄ iuenit qd obiectū intellectuſ ē qd qd eſt: ſiue qditas rei ſicut i
liꝝ: posterioꝝ et metba. alibi etiā dī qd uex̄ ē obiectū intellectus
ſicut bonū eſt obiectū voluntatis ut habeat. 6. metba. **C**Ad euи-
dentiā iſtoꝝ eſt ſciendū q̄ qdlibz iſtoꝝ triū pōt dici obiectū intel-
lectuſ diuerſiōe tñ ſumē: obiectū. Nā obiectū alicꝝ potēcie pōt
dici triplicit. **U**no: p̄ eo ſub quo oia q̄ ſub illa potēcia intrane-
ſtāt̄. et iſto mō ens ē obiectū intellectus. **Z**o: p̄ eo qd ē p̄n
cipaliꝝ: et p̄puz maxie illiꝝ potēcie. **E**t iſto mō q̄ qd eſt ſiue q̄
ditas ē obiectum intellectuſ: ita tñ q̄ qditas rei imālis ſiue ſensib-
ilit̄ ē obiectū intellectus: ut dicit ſancꝝ **I**hōs in p̄ia pte i ml̄tis
locis. qditas v̄o imālis ē obiectū intellectuſ ſepati. **T**ercio: pōt
dici obiectū potēcie: id qd ē: rō q̄ re diuēſa cadūt ſub una potēcia
et ſic uex̄ ē obiectū intellectus q̄a qcquid itelligi itelligi ſub rōe
ueri: etiā ſi illud nō ſit uex̄. et ſic: quicquid appetit: appetit ſub rōe
ne boſketiā ſi illud de ſe eēt malū. **H**ec aut̄ q̄ dicta ſunt maifeſta
ſi p̄nt p̄ obiecta aliaꝝ potēcias: et p̄ ſubiecta oim ſciāꝝ: q̄a ſicut

se bñt sciētie ad subiecta: sic suo mō se bñt potētie ad sua cbiecta
 Sed dimissio causa breuitatis. Quid autē horū trinū que dicta
 suauemus et p̄p̄us dici dēat obiectū intellectus sentēcie melioris
 iudicij dereliquo. V^m ep̄ realis
 mihi ut infra patebis: r̄onabilis q̄rēdū ē utrū esse et eēntia sūt idē
 realis in creaturis ul̄ dīant v̄r q̄ sūt idē realis: q̄a certū ē q̄ cre-
 atio. f̄niat adeē: q̄a 6^m auctore libri de cāis: p̄ma rez creatarū
 ē eēntia eis: aliud abesse realis: seq̄ret q̄ crearet p̄ ac-
 cideis aut q̄ essent due creatōes. Una q̄ daret esse: et alia q̄ cie-
 ret. essentia: h̄ sūt iconēntia lgiū t̄c. In oppositū ē q̄ p̄tici
 p̄as et p̄ticipatū dīant realis. Dz essēcia p̄ticipat eē ḡ t̄c. Ad
 istā qō; dicendū q̄ esse et essentia i creaturis dīant realis idō aut
 sunt idēz. cui^r rō p̄t assignari: q̄a sicut se b̄z mā ad formā et p̄ua-
 tionez: ita se b̄z essentia adesse et nō esse: q̄a sicut mā recipit for-
 mā: et p̄uatio recipit formā: ita essentia recipit esse. et nō esse eius
 oppo^m reicit. Dz ita est q̄ mā differt realis nō solū a p̄uatoe. Dz
 etiā a forma q̄a 6^m p̄m p̄. p̄hicoz: ista sunt tria p̄ncipia realis
 distincta. s. mā. forma et p̄uatio ḡ. seq̄t q̄ p̄uatio nō so^m dīt rea-
 lis ab eē. s. etiā a nō eē. Ad ar^m ē dice^m q̄ creatō nō ēmias
 adeē nisi ad eēntiā sub eē. Nā suppo^m ē qd q̄ dāmō p̄posituz ex
 eē et eēntia et oēs actiōes ut bēc p̄: meths: sūt singulariū siue sup-
 positoz qd aut dī q̄ creatō ēmias adeē q̄a p̄ma rez creataz ē
 eē: n̄ ē intelligēd q̄ ip̄z eē sit creatura ad quā creatō p̄p̄e ēmias:
 s. ē intelligēdū q̄ esse ē rō q̄ aligd ēmias: siē color nō dī dici ob-
 jectū nūsus. Dz coloratū: dī tñ obiectū nūsus: q̄a colō ē rō formā
 obiecti nūsus: q̄a nihil uidet nūsi rōe coloris: lic̄z coloratū sit p̄p̄e
 obiectū nūsus. Et si q̄rat qd p̄us creat an eē ul̄ eēntia. Dice^m
 realis loquē: q̄ neut^m p̄us alīo creat. s. abo sit. Si tñ rō considera-
 tōis attēdas: poterū ibi assignari p̄us et posteri^r: q̄a utrūq̄z pote-
 rit: p̄us ab altero creari. Nā si consideret q̄ eēntia nō p̄t dari nūsi
 bēat eē. sic eē ē p̄us creatū. s. si consideret q̄ eē creatū nō p̄t eē nūsi
 recipiat i eēntia. sic eēntia p̄cedit eē. Unū p̄p̄e loquē: si creatuz

Sest suppositum esse et essentia sunt concreta. Secunda lectio
Liédu est igitur. Postquam auctor promisit phēnū. Nunc
exegit tractatū: et tria facit quā p̄: manifestat vñ sumat nōm eēntie.
sue. z̄: exegit de eēntiis rez. et 3° epilogat oīa q̄ sūt dicta; ibi
s; quā ens absolute. 3. ibi. Sic ergo p̄: q̄ eēntia. vñ p̄: a diuidit in
tres p̄tes. quā p̄io poīt quādā dīriaz ad suū p̄poītū. In. z̄: decla-
rat vñ nōm eēntie. In. 3°: quō nōm eēntie dueiat cum q̄ditate et
forma et nā. et quō dīant. z. ibi nōm igitur eēntie; 3. ibi quā ut dīciūz
ē. p̄ia ei diuidit in duas quā p̄: poīt diuisiōz. z̄: declarat mēbra di-
uiisiōis assignādo dīriaz in ea: z. ibi. horū aut̄ dīfa ē. Dicit ḡ: q̄
Sciē: q̄ sicut dicit ph̄s. s. meth. Ens p̄ se diuidit dīplicite. uno
mō q̄ diuidit i. x. genēa p̄dicamētalia. s. p̄ subā. q̄litate. q̄titate
et c̄. Alio: q̄ significet vītate. ppōm̄. Ad evīdētiā isti p̄tis ē sciē-
dū q̄ ista ē p̄ma diuisiō ētis. q̄ entiū aliud ē p̄ se et aliud p̄ accidē-
dēs. Ens p̄ accidēs ē qd̄ p̄poītū ex duob̄ t̄mis qd̄ ēs i nullo p̄-
dicamēto ē. Ens aut̄ p̄fēsimplex t̄mis ē. Ens etiā p̄ accidēs
distinguit in duos mōs. Unus mō ē qñ duo sūt sic cōlūcta p̄ ac-
cidēs q̄ unū accidit alteri ut bō alb̄. Z̄ mod̄ ē qñ duo acci-
dētia accidit alīcui; 3°: ut albū et musicū q̄ accidit petro. Possit
addi etiā f̄ci. s; nō ita p̄p̄e: ut qñ unū accidit duob̄. tūc illa duo
p̄ia dicunt unū ens p̄ accidēs ut petr̄ et martin̄ quā abob̄ acci-
dit albedo. Deoda diuisiō ētis ē quā ens diuidit in ens iaia et in
ens ex iaiaz. Ens i. iaia appellat̄ ens rōis. Ens ex iaiaz appelle-
tur ens reale. Et ista ē diuisiō h̄ poīta. quā ēs reale ē illō qd̄ diui-
dit in decē genēa. Ens vñ rōis ē illō qd̄ significat vītate ppōis.
Tertia diuisiō ētis ē ent̄ p̄ se reali i. x. p̄dicamēta. Quāta di-
uisiō cuiuslibz entis p̄dicamētalis ē i actū et potētiā: quā aliquid est
ens actu et aliquid ē ens potētia. Ens aut̄ rōis possit etiā distingui
quā qd̄dā ē ens rōis qd̄ ē pure negatim et remotiū ut p̄uationes
et negatiōes. aliud ē qd̄ nō ē ita remotiū ut relatiōes rōis et sc̄de i
tētōes: et alia huiōi. Deide cū dicit horū aut̄ dīria. Hic decla-
rat mēbra sup̄apōsite diuisiōis ponēs dīiam iter ea dicēs q̄ bii

modi entis in b. differunt: quia secundum modo potest dici ens oē illū
dicitur affirmatio, proposito potest formari quāvis in re illō nihil potest per quē
modum negatos et pūatos etiā significat. Dicim⁹ ei quod negatio op-
ponit affirmatiōi, et quod cecitas ē in oculo. Sed pīmō: nō potest dici ēs
nisi quod ē aliqd in re ex aia. Et isto: negatoes et pūatoes nō sunt
ēta: quia in re nūihil ponuntur: sed solum remouēt. Unde quod negatio et pūa-
to et pūato inveniuntur et dant adiūcē: inueniuntur quia omnia talia aliqd re-
mouēt. Sed in b. dant quia pūato sic remouet hinc sibi oppositum quod non pū-
suppoit aliqd: pūsuppoit ei subiectū sibi determinatū et aptū natū: siē
cecitas pūsuppoit id quod erat subiectū oculorum: et tū de se nullā for-
mā ul̄ nāz dicit. Vnde dicitur. 4. meth. quod pūato ē negatio in subiecto apta-
nato. Hinc vero sic remouet formā hinc: quod tū potest aliqd subiectū si-
bi determinatū et quod se dicit aliqd formā sine nāz: sicut albū remouet nigrum
et pūsuppoit superficiē sibi addēdo aliqd nāz: et rō ē quia hinc sūt in eo
de genere: ut dicitur in pīdicamētis et in 4. metba. itaq; utq; q; illoz dicit.
aliqd nāz. negatio vero sic remouet quod subiectū aliqd nō pūsuppoit nec
nāz aliqd dicit: ut nō ēs. Unde quod ex his quod dicta sūt pī expōsse hinc
illos quod dicuntur quod ēs rōis nō ē ēs. impossibile ē ei quod aliqd dividatur in
aliqd: et nō pīdicetur de quolibet illoz: quodcumq; sit illud dīuisiōz: siue sit
unūocū siue sit equocū siue sit analogū ut pī discurreat. pī singula
qua ēs pī se et ēs reale dividitur in subā et accidēs licet sit analogū id
circo potest dici: quod sicut subā ē ēs reale: ita accidēs ē ēs reale: licet nō
beat ita pīfectā realitatē sicut subā: ut patet inferi⁹. s. Tercius in pī-
ma scđe. quod articulo 4. in corpore quōis expōsse dicitur quod ēs rōis ē ens
sed quod sicut et accidēs. Eiusmodi docēnā art⁹. ēs pī se dividitur in ens
in aia quod ē ens rōis: et in ens ex aia quod ē ens reale. Neque quod sicut
possunt dicere quod ēs reale ē ēs pī se: ita possunt dicere quod ēs rōis ē ens pī
se et dicere oppositum uidetur esse iplica. Hic dictōis ut pī diligenter considerā-
ti: licet nō ea pīfectōe dicatur. Si tū aliquid dividatur pī quadā resoluti-
onē: in illō nō tū: quod dīuisiō pīdices quod dividatur in aia
et in corpore et mixtū in 4. elemēta: isto tū dīuisiōis modū nō dividatur ens
ab art⁹. Nō etiā quod ex ipso nomine pī ens rōis ē ens et implicatur

contradictionem dicere contrariuz: nisi q̄s uell̄ dicē q̄ illa addū-
tio rōis ē ſimotia ētis q̄ re uideſ dicē q̄ ēs rōis ſit ē ſiā b̄m qd
z ſiplicē ſicut cū dī hō mōtuus, ē ḡ. hō ē:p; maifeste h̄. d̄iſorius
ēē:q̄ h̄ qd dī rōis nō ē ſimotiuū ētis p̄ ſe. D̄i e ſimotiuū falitatiz:
ut p; diligen̄ ſideānti:q̄ alſ diuifio nō ualēt z ſeipaz d̄iſueret
qd ē ioueiens. ¶ Deid cū dī. nom̄ iḡſ eēntie. In iſta pte doc-
tor̄ d̄clarat: vñ dī nom̄ eēntie: z dicit q̄ h̄ uom̄ eēntia nō ſumic̄
ab ēte z̄. dicto. ſ. ēte rōis. q̄ isto. aliq ſuit ētia q̄ eēntia nō h̄nt ut
p; i ſuatoib̄. D̄i ſumic̄ ab ēte p̄mo. dicto. ſ. ab ēte ſali qd diui-
dī ſ. x. p̄dicam̄ta: z h̄. d̄fimat p̄ auctōis. Om̄et̄. q̄ dī i eođ lo-
co q̄ ēs p̄. mō dictū ē qd ſignificat eēntia rei. ¶ Nōnd qd hoc
exp̄ſſe uideſ a doctoř q̄ ēs rōis ē ēs:q̄ dicit q̄ aliq dicunt ētia
q̄ nō h̄nt eēntia ſicut ſuatois: z d̄ſtat q̄ ſuatois ſuit ētia rōis. D̄u-
bitaſ d̄ eo qd doctoř dīc q̄ aliq dicunt ētia q̄ nō h̄nt eēntia quia
uideſ eē iplicatō ſdictōis q̄ ſic dictū ē ſepi. ēs z eēntia ſe h̄nt ſic.
d̄cretū z abſtractū ut albū z albedo. D̄i eēt iplicatō ſdictōis q̄ albū
qd eēt albū qd nullā h̄ret albediez: cū eē albū nibl̄ alind ſit q̄ ſat-
bē albediez ita etiā cūz ēs ſit idē q̄ h̄re eēntia: dicē ḡ. q̄ aliqd ſit
ēs z nō h̄eat eēntia uideſ iplicatō ſdictōis. ¶ Dicēn q̄ ēs p̄. ac-
ceptū dī uno. p̄ ēte ſali qd diuidit ſ. x. p̄dicam̄ta: z d̄iſtō ſte ēs ē:
d̄cretū eēntie: z d̄ iſto vñ ē q̄ ē i possibile. q̄ aliqd ſit tale ēs z n̄
h̄eat eēntia: q̄ ſale ē ſale: z etiā b̄ ſalē eēntia. Et d̄ iſto itelli-
gebaſ ſupi. z ſuatois ſuit ſuatois z negatōis. Alio. accipit̄ ēs
p̄ eo qd diuifuz ē ſupiue ſ ēs i aia z i ēs ex aiaz z d̄iſtō ēs nō ē co-
cretū eēntie. z iſtō iſtō. z̄. aliqd p̄ot dici ēs qd ſi nō dīc eēntia ut
ſuatio. Et ſi q̄riſ certū ē q̄ ſale ens rōis ē d̄cretū ſi ḡ. q̄ h̄eat
abſtractū d̄d̄m̄ ē q̄ ei. abſtractū ē ſtatas. vñ ſuatois lic̄ ſit h̄eant
eſſentias habent tamen ſinas entitates imperfectas cum ſint eti-
am entia imperfecta. vnde habent entitatem rationis: ſicut ſunt
ētia rōis: iſtō i pl̄ ē ſtatas q̄ ſit eēntia ut p; . ¶ Deinde cū dīc. Et q̄
ut dictū ē. h̄ maifestat quo nom̄ eēntie trāfferaſ i nom̄ qdūtatis.
z assignat d̄riaz: z p̄. diuidit ſ. x. p̄dicam̄ta z ē qd coūe ad decē

p̄dicom̄ta; t̄; etiā q̄ ab ip̄o sumūc̄ h̄ie significatōz aliq̄z om̄n̄iez
 omnib⁹ naturis p̄ quas diuersa entia in diuersis generibus &
 sp̄eb⁹ collocant; sicut h̄umanitas est cois oībus hoībus: t̄ p̄ies i
 quas diuidit h̄o. ¶ Deinde b̄: qd̄ d̄d̄m̄ ē applicat ad p̄po⁹. t̄
 p̄: ad qditatē & dicit q̄ q̄ id p̄ qd̄ aliquid d̄sicut p̄ in genē uel
 in sp̄ē ē hoc qd̄ significat p̄ diffinitōz idicatēz qd̄ est res: inde est
 q̄ nomen essentie p̄ quod aliquid reponit in genē ul̄ in sp̄ē ido
 & ph̄is mutat in nom̄ qditatis & h̄o declarat dices q̄ ph̄us fre
 quent̄ noīat q̄ qd̄ erat esse p̄ hoc q̄ aliquid b̄z esse quid. Z̄: ap
 plicat ad formā dices q̄ eēntia d̄i formā f̄m̄ q̄ p̄ formā significa
 tur c̄titudo uniusc⁹z rei ut dicit auicen.z̄ sue meth. Tercō no
 men essentie applicatur ad naturam. Unde dicit q̄ essentia eti
 am dicitur natura accipiendo naturam f̄m̄ primum modum illo
 rū. 4. quos Bōbecius ponit in li. de duab⁹ naturis & una per
 sona ch̄risti. s. f̄m̄ quod natura dicitur esse id quod intellectus q̄.
 c̄inq̄z modo capiz & assignat rationem dices q̄ nulla res ē intel
 gibilis nisi p̄ diffinitionem & essentiam suam. Ex eo q̄ obiectū
 intellectus est quiditas & essentia rei & hoc confirmat etiam per
 dictum philosophi. 4. meiba. qui dicit q̄ om̄nis substātia & essē
 tia dicitur natura quedam. ¶ Deinde cum dicit. Tamen natu
 re nomen. explicat differentiam inter illa que dicta sunt dicens
 q̄ essentia dicitur natura & nomen nature assumit: & hoc nomen
 nature hoc modo sumpte f̄m̄ quod essentia habet ordinez ad p̄
 priam operationem cū nulla res propria operatione destituitur
 Et ratō huīns est. quia f̄m̄ philosophum secundo ph̄isicoꝝ. Na
 tura est principium motis & quietis. Sed nomen quiditatis assu
 mit essentia inquantum significatur per diffinitionem: quia diffi
 nitio indicat q̄ quid est siue quiditatem rei. Sed essentia appell
 atur secunduz quod per eam res est ens: & habet esse. Sed essē
 tia forma dicitur inquantum q̄ per ipaz certitudo rei demōstrat
 ¶ Nō p̄ oīa ista. 4. siēntia qd̄itas forma. inā sūt idē falī. S̄z
 dīnt adiūce rōe sic h̄umanitas eadez ē falī: eēna hoīs. qd̄itas hoīs

fōma hois:nā hois. **S**ed dīt rōe ab iūcē: put aliqd illoꝝ nōium assumit. nā hūanitas dī eē eēntia hois iꝝtū p ea bō b3 q̄ sit bō ab hūanitate si p hūaitatē: dī hūaitas qditas hois iꝝtū hūaitas significat p diffinitōꝝ hois:nibꝫ ei aliꝫ significat p bāc diffinitōꝝ aīal rōnale mōtale nisi hūaitas. **D**ī etiā hūaitas fōma hois in qntū p hūaitatē c̄tificat eē hois t distinguat ab oī alio eē soī. etiā dī hūaitas:nā hois iꝝtū p hūaitatē opat opatōes suas qcūq; sit ille. **N**ō q̄ līc̄ eēntia t eē actualis existētie dīant falsf ut dīc tū ē. s. eēntia tñ t eē eēntie sūt idē realis t sil pducunt. **S**ed dīnt rōe. qa eēntia dīct qd abstractū: eē vō xcretū: eēntia dīct qd splex: eē vō qd xpo^m: eēntia dīc aliq^o: cāz: eē vō dīct effectū: qa eē ē effect^o eēntie: t qa abstractū est p^o xcreto: splex xpoitō: cātō: idccō qntū ad xsideatōꝝ rōis eēna dī p̄oi q̄ eēt q̄ vō eēntia ē illōcū e fale: iō utimur isto noie: qcqd eāt eē seu qcqd ē eē i. l ē qditas ul eēna: qa vō eēntia pcedit eē b^m uīa rōis: iō utimur isto nomie qd qd eāt eē id ē eē qd eāt qditas: ut p b: vblū erat ipōteſ alīgs ordo saltē rōis: t sic p̄z quō cneunt t dīant: q̄ qd ē eē: t qd qd eāt eē: qditas vō dīt ab utroq; illoꝝ: sicut abstractū a xcreto. **E**x his q̄ dicta sūt due qōes orūt. **P**ria ē utiz̄ es rōis distinguat ab ēte reali t uideſ q̄ nō: qa p ea q̄ dicta sūt patz q̄ ēs rōis ē ēs. **S**ed ens t res xvtūt q̄a sūt trāscēdētia: g^o ēs rōis ē res. **S**ed oīs res ut uideſ ē ens fale: igit ēs rōis nō distinguat ab ēte fale. **I**n oppo^m ē phus. s. meth. t autō h q̄ unū distinguat ab alio. **A**d h^o euiden. ē scien. q̄ ēs rōis t ēs fale ab iūcē dīnig nūt: t buīoi rō eē pōt: qa illa q̄ hñt dīnēsū: eē ab iūcē sūt dīnica q̄ eē dīc actū: act^o aut ē q̄ distinguat: eō aut potēn. ut dīc phus p̄z phicoꝝ t. g. meth. s. ēs fale t ēs rōis hñt dīnēsū eē: qa ēs reale b3 eē i re ex aīaz: ēs vō rōis b3 eē i aīa: ut dīc phus. s. meth. g^o tē quomodo autem intelligit q̄ ens rōis habet esse in anima q̄ sebit i sequēti qđe. **A**d ar^m i hīlū dicē. q̄ res pōt accipit̄ plūc̄. **U**no: put ē vñū dī trāscēdētib^o. t illoꝝ vñ ē dicē q̄ enī rōis ē res q̄ ē ens: t ēs t̄res dīcētūt t tūc res dī a reo: reis q̄

idē & qđ cogito cogitas: vñ itelligo itelligis. Et isto° ens rōis pōt
dici res. Et sic pōt dicires de ens & quo pōt ppō affirmatis for-
mari dato etiā qđ tñc ens in re nibil pōat. Vnde doctor i pte
q. Z 3. qf. 7^m in corpe qđis nōiat relonez rōis qđ ē ens rōis rem
rōis & illō qđ ē tal' res nō est ppf h° ens reale: qa isto° nō distig-
uit res & rōis s̄ & nihil. Alio° pōt dici & magis pp̄e p eo qđ si-
gnificat aliquid ablata oī opatōe intellect⁹ & isto° dī res ens qđ est
aptū natū eē ex alia: & si qđ accipit̄ isto° ē res de necessitate & ē
reale. h̄ isto° p̄uatōes & negatōes & alia bñoī etiā rōnis nō pñt
dici res & sic nō pōt pcedi ar^m: vñd nō ē vñr vñm qđ omis res sit
ens reale. ¶ Scđo dubitat utq; ens rōis sit accidēs: & uidet̄ qđ
sic: qa om̄e qđ ē: aut ē subā aut accidēs. s; ens rōnis nō ē subā ut
oēs p̄sistēt̄ g°. t̄c. & p h° diuidit̄ ab ente reali g°. t̄c. ¶ Prefa
oē qđ ē i aia uidet̄ eē accidēs & ens rōis ē i aia qa p h° distingui-
tur ab ente reali igit̄ t̄c. ¶ Ad istā qōz diceñ. qđ ens rōnis nō est
accidēs p̄ut aliqd dissiguit̄ s̄ subā: & diuidit̄ in. q. pdicamēta &
rō h° ē: qa illō qđ nō ē ens reale nō ē subā neq; accidēs. s; engrō-
nis nō ē ens reale g°. t̄c. maiō p; qa ens qđ diuidit̄ i. x. pdicamē-
ta ē ens reale g°. t̄c. mīo: etiā p; qa ens rōis dissiguit̄ s̄ ens rea-
le. Et p hoc p; soluto ad p^m ar^m qa nō ē vñm qđ oē qđ ē aut est
subā aut accidēs: s; so^m oē qđ ē reale: vñ ens rōis nec est subā nec
accidēs: qa nō cadit sub illo diuisio. ¶ Ad z^m diceñ ē qđ aliqd po-
test eē i aia sp̄licit̄. Alio° sic accidēs i subiecto. & isto° nibil ē i aia
nisi ens reale sic sp̄es bit⁹ & act⁹ itelligēdi. Alio° sicut cognituz
agnoscēte: & sic tñc ens reale qđ ens rōis pōt i aia eē: i q̄zū ab aia
agnoscūt̄. Alio° sicut effect⁹ i cā: & sic so^m ens rōis ē i aia qa ef-
fect⁹ ab aia: & sic nullo° ens reale: ul' pōt dici ens rōis eē i aia qa
seq̄ ad act⁹ aie q̄ sunt i aia subiectue: h° aut diligēt̄ considerē
debere indigēt̄ maiori discussione.

Sed ens absolute. ¶ Postq; doctor manifestauit vñ
sumit̄ nomē cēntie. Nūc i ista pte dec̄mīat de cēntiis. &
duo facit: qa p̄. ponit qđā q̄ sūt nobis necessaria ad suū

ppositū. In scda exegit ppositū. scda ibi. In subiis igit̄ Apoi
tis. pma p̄s itm̄ i tres. q̄a i pma doctor̄ p̄it̄ opatōz subāz t acci
dētiū p̄s eētiā. In. z. p̄it̄ opatōz subāz p̄oītaz t ſiplicaz
etia p̄s eētiā. In. z. pte r̄ndit cuīdā faciē q̄i. z. ibi subāz v̄o. f̄
ela ibi. Sz q̄a illaz sbāz. ¶ Q̄i tū ad p̄mā p̄t̄ p̄it̄ opatōz sbā
rū t accidētiū t dicit ergo p̄. q̄ la subē q̄ accidētia h̄nt eētias
realis diſticas. tū in b̄. ē dñia: q̄a dicit q̄ eētia v̄e t p̄pe ē i sub
ſtaciis. Sz i accidētib̄ quodāmō b̄m̄ qd: t hoc pbat tali rōne. Si
cūt se b̄z ens ad subāz t accn̄s: ita se b̄z eſſentia. Sz ita se b̄z ens
q̄ v̄e t p̄pe d̄ de subiis: quodāmō aut̄ t b̄m̄ qd d̄ de accn̄bus
igic̄ t̄. ¶ Circa hāc rōz ſic pcedit. q̄a nō p̄it̄ miorē Sz b̄n̄ eius
pbatōz. Sz maiori ſic pbat̄: eētia ut dictū ē ſumit ab ēte q̄ dñi
dic̄ i subāz t accn̄s t eſt̄ ſuē ad ea. igit̄ ſeq̄ q̄ ſicut se b̄z eſs ad
subāz t accn̄s ita t eētia. miorē nō p̄it̄. Sz pbatōz ei⁹ dīcēs q̄
eſs p̄ p̄us t absolute d̄ ſibiis. poſtei⁹ aut̄ t q̄i b̄m̄ qd d̄ acn̄b̄. Sz d̄
i⁹ d̄ ē ſe v̄e t p̄pe d̄ q̄. d̄ absolute t p̄ p̄us. d̄ i⁹. aut̄ d̄ qdā. t b̄m̄
qd: d̄ q̄. d̄ poſteri⁹ t lōdie ad p̄ igit̄ t̄. ¶ Ad enidētiā ſiſis
pt̄ ſqdā ſūt nōnda. P̄ri⁹ eſt̄ d̄ b̄. qd d̄. q̄ ens p̄us d̄ ſubā d̄
poſtei⁹ v̄o d̄ accn̄b̄. v̄n̄ ſciēdu ē q̄ aliqd̄ diſtigni p̄t̄ ſplicif quia
ſic uniuocū. aut ſic equocū. uſ ſicut analogū: t i b̄. ē dñia q̄a vni
uocū d̄ ſuis iſeiōrib̄ b̄m̄ idē nom̄: t b̄m̄ eādē rōz t eqlif. ſic aial
d̄ hoie. Equocū v̄o d̄ b̄m̄ idē nom̄. Sz nō b̄m̄ eādē rōz: Sz b̄m̄ dinē
ſa t eqlif: ut cāis d̄ latrabili t ſidē celeſti. Analogū v̄o d̄ b̄m̄ idē
nom̄ t p̄ attributōz ad eādē rōz. Sz nō eqlif q̄a p̄ p̄ t poſteri⁹: ut
ſanū d̄ aiali t uria t medicia. Sz q̄a eſs diuidic̄ i ſbāz t accn̄s ſic
analogū i analogata. iō d̄ q̄ ens d̄ p̄us de ſubā: t p̄ poſtei⁹
d̄ accn̄te. ¶ Scđo nōndū ē qd̄ dic̄ q̄ accn̄a nō h̄nt eēna; v̄e t p̄
p̄e ubi ſciei. q̄ illa q̄ n̄ h̄nt eētiā p̄ ſe ſtatē. Sz poti⁹ d̄pēdētē illa
n̄ h̄nt p̄pe t v̄e eētiā q̄a illa n̄ ſūt talia qd̄ p̄ ſe h̄eant eē. Sz acci
dētia oia h̄ent eētiā dependentē t nō ap̄ras p̄ ſe ſtar̄ ex eo. q̄
accidētis eſſe ē ieffe: igit̄ accidētia non babent ueras eſſentias.
¶ Sz h̄ orū dubitatō d̄ hoc qd̄ dictū ē q̄ nullū accn̄s b̄z eētiā

Viam q̄a b̄z īp̄a; d̄pendētē q̄ b̄m̄ doc̄m̄ cōem̄. tria sūt p̄dicam̄ta
ab soluta. s. s̄bā q̄litas t̄q̄titas. **D**3 vñū qd̄q̄ p̄dicām̄ p̄t̄ sua eēn̄
t̄ia. seq̄c̄ q̄ ista tria habet eēntias absolutas t̄ no d̄pendētes. ergo
q̄litas t̄ q̄litas b̄nt̄ vñas eēntias. **C** Oppo^{m̄} dicit doctor in līḡ.
Ad hoc dicēdūz q̄ nll̄ acc̄ns b̄z vñaz eēn̄az absoluta. Et rō
vñō̄ ē q̄ illud qd̄ de sui natura ē d̄pendēs habet suā eēn̄az d̄pen-
dētē. s̄z ōe acc̄ns ē b̄m̄ l̄git̄ t̄. Nōn̄ q̄ aliquid p̄t̄ eē d̄pendēs
tripl̄. vñō̄ sicut a cā eff̄ite. aliō s̄c̄ a subd̄. 3. mō s̄c̄it ab obitō
C Dūmō oia cīta deū b̄nt̄ suas eēnḡ d̄pendētes. sol̄ deus
b̄z sua eēn̄az absoluta. **Z** mō oia acc̄na b̄nt̄ eēn̄as d̄pendētes
t̄ sola s̄bā b̄z eēn̄az absoluta. nisi sit s̄bā q̄ sit pars p̄positi. ut mā t̄
forma. q̄ nō sunt p̄pleta in sp̄e. **C** Tertiō oia p̄dicamenta p̄ter
s̄bāz q̄titatē t̄ q̄litatē. b̄nt̄ eēn̄as d̄pendētes q̄a oia d̄pendent t̄
suis obiectis. vnde illa dices d̄pendētia q̄z t̄ ad subiecta t̄ q̄z t̄
ad obiecta. q̄titas vñ t̄ q̄litas solū sunt d̄pendētes q̄z t̄ ad sub-
iectū in quo b̄nt̄ eē. vnde vñō̄ d̄pendēt. aliō nō. t̄ sic p̄z soluto
ad arḡm̄! **C** Deinde cū dicit. s̄bāz vñ qd̄a sūt simplices. Ponit
Dplatōz s̄bāz simpliciū t̄ p̄positaz penes eēn̄as. t̄ p̄: ponit di-
finitionē dices q̄ s̄bāz quedā sūt simplices t̄ qued̄ cōposita. t̄ cōpat-
eas ad int̄uicē dices q̄ lic̄z in utrisq; sit eēna. tñ in s̄biis simplicib̄
vñōri t̄ nobiliōri mō q̄z in p̄positis. t̄ hoc p̄bas p̄ t̄lež rōez. sic s̄bē
se b̄nt̄ ad eē. ita se b̄nt̄ ad eēn̄as. s̄z s̄bē simplices b̄nt̄ nobiliō esse
q̄z p̄posita. ḡ. b̄nt̄ nobiliōes eēn̄as. maior patet quia esse se b̄z ad
cellectiā sic act̄ ad potētiaz. Sed illa que b̄nt̄ nobiliōē potentia
b̄nt̄ etiam nobiliōrem actū. minor probat q̄ s̄bē simplices sūt cāe
s̄bāz p̄positarū t̄ si nō om̄s ad mī s̄bā p̄ma sūme simplex q̄ d̄s ē.
D Id qd̄ ē alicuī cā b̄z nobilī eē q̄z cātūz q̄ cā ē nobiliō eff̄ctū.
de illa ratione doctor solū ponit minorem cuz sua probatione.
C Ed evidentiāz istius p̄tis est notanduz q̄ non est simplicit̄ t̄
vñr vñm̄ q̄ substātia simplex b̄eat nobilī eē q̄z p̄posita: q̄a uidemus
q̄ mixtū ē nobilī ieff̄ q̄z simplex elemētū. Ed cuī solutoz sciē-
dūz q̄ simplex substātia ut h̄ sumic̄ 3 p̄positū distinguit̄: vñ sc̄lēdū

q̄ splex substātia pōt eē duplicit̄. Una q̄ ē uel d̄ sui nā b̄z eē p̄
eēntiā 2poit̄. Alia v̄o ē substātia simplex qd̄ nec ē nec esse pōt
ps opositi p̄ eēntiā. si p̄. itelligit̄ v̄bū doctoris nō ē uer. s̄. z̄.
bñ ē v̄m. **I** Ad cui⁹ declaratōez ē sciēdū q̄ substātia 2posita ex
aligb⁹ substātūs simplicib⁹ pōt se h̄cē sp̄licit̄. Uno° q̄ 2pona
tur ex substātūs simplicib⁹ i acu existētib⁹ t̄ actu manētib⁹ t̄ s̄tūd
2poit̄ ē unū p̄ quādā aggregatōz ut dom⁹ ē substātia 2posta la
pides. ligna cemētū sunt substātie s̄plices t̄ certū ē q̄ dom⁹ bēt̄
pfectōrē eēntiā; q̄ ligna vel lapides qa q̄cquid pfectōis ē in lig
nis v̄l lapidib⁹ totū est in domo t̄ plus. **2** dō° q̄ aliquid 2poit̄
sic 2ponat ex simplicib⁹ q̄ illa oia sint in actu. s̄. facta 2positōe n̄
maneat actu: s̄. v̄tute. t̄ isto mō corp⁹ mixtū ē sbā 2posita. q̄tuor
v̄o elemēta sunt sbē s̄plices. et certū ē q̄ mixtū b̄z v̄iorē t̄ pfect
tiorē eēntiā q̄ simplex elemētū. **3** ersio° aliquid 2poit̄ ex
aligb⁹ simplicib⁹ nō actu manētib⁹: nec existētib⁹. **4** v̄nū se ha
bet sic act⁹. aliud v̄o sicut pōn sic splex elemētū ē sbā 2posta. mā
v̄o t̄ fōr sūt sbē s̄plices. t̄ d̄ istis v̄m ē q̄ 2posta sbā b̄z nobiliozē
eēntiā q̄ mā sine fōr. Si v̄o z̄. intelligat. s. q̄ sbā accipit̄. p̄ut̄
nō ē nec eē pōt ps 2poit̄ sic ē v̄m q̄ sbā splex b̄z pfectōrē eēntiā
q̄ sbā 2posta t̄ isto° āgel⁹ t̄ aia sūt s̄plices. alia v̄o oia sūt 2posta
sbē. t̄ etiā ē q̄ illa bñt eēntias nobilioes q̄ sbē nāles. t̄ hoc ēt pōt
dici d̄ aia qñ ē separata. qa tūc b̄z mo⁹ eēndi. sbāz separataz q̄ bñt
pfectōrē eēntiā q̄ aliquid 2poit̄. lic̄ n̄ h̄eat pfectāz spēz si 2sidet̄ vt̄ ē
ps spēi qa dū existit̄ in corpe nō b̄z eēntiā sic pfectā sic dū ē sepa
ta. **5** Deīn cū dicit̄. **6** q̄ illaz sbāz. h̄ rñdet cūdā tacite. q̄oi
poss̄. n. aligs diceſ. dictū ē q̄ v̄iori mō eēntia ē in sbūs q̄ i acō
tib⁹. t̄ ex hoc rōabilic̄ pcedit̄ q̄ p̄. agit̄ d̄ eēntiis sbāz q̄ accēti
um vt̄ patebit. **7** cū dictū sit etiā v̄iori mō t̄ nobilioi eēntia sit in
sbūs simplicib⁹ q̄ cōpositis v̄ merito dubitari q̄re nō p̄t̄ d̄termi
nari debeat d̄ eēntiis rerum simpliciū q̄ cōpositarum. huic q̄oi
rñdaz dicēs q̄ lic̄ eēntia sit pfectōri mō in sbūs simplicib⁹ q̄ in cō
pōit̄is accipiēdo sbāz z̄. q̄ n̄ ē nec eē p̄t̄ ps 2poit̄ in eēntia sbāz

simplicius ē nobis magis occulta q̄ ē entia substantiaz p̄positaz
 quaz ē entia v̄t nobis magis manifesta. t̄ quia a facilitorib⁹ ad dif-
 ficultiora ē quenies disciplina. iō p̄uis declarat de ēēnūis rerū xp̄oi
 tarū q̄ simpliciū. ¶ Nōndū q̄ aliquid pot̄ nobis ēē occultū duplī-
 vno: ex p̄e obiecte ex eo q̄ obiectūbz parū de cognoscibilitate
 quia habz p̄az de entitate sicut rationes tēpūs t̄ mā t̄ reca filia
 que sūt nobis magis occulta p̄p̄ suā p̄uā entitatē. t̄ isto mō ēēnū-
 tue s̄bāz simpliciū nō sūt nobis occul̄te. q̄a de se sūlit v̄alde cognos-
 cibiles q̄a p̄fectas éuitates h̄nt. Alio: aliqd est nobis magis oc-
 cultū p̄p̄ defectū n̄t̄ v̄tutis cognoscitie q̄ non est p̄portionata ad
 illud obiectū. Et isto: verū eit q̄ essentia substantiaz simpliciū
 sūlit nobis occul̄te. t̄ hoc ē qd̄ dicit ph̄s in z⁹ metha. q̄ intellect⁹
 n̄oster se bz ad māifestissima nature: i. ad s̄bās separatas sic occlus
 noctue ad lucē solis. nō ex defectu solis q̄a nō sit bñ visibilis. bz
 ex defectu v̄tutis usiue in noctua q̄ nō ē bñ effica x ad uidēdum.
 ¶ Nō q̄ de substantiis separatis nō possum⁹ cognoscē in vita p̄nti
 qd̄ sint: ex eo q̄ nullo: p̄nt cadē sub sensu: t̄ oīs n̄ra cognitio; uel ē
 sub sensu ul̄ bz originē a sensu ut dicit̄ in postēdorib⁹: possum⁹ in
 cognoscē q̄a sūt: s. p̄ eoꝝ effect⁹: b̄ in istis inferiorib⁹ app̄bēdē: q̄a
 oīq effect⁹ etiā q̄ntūcūq̄ deficiēs pb̄at et arguit q̄ sua cā ē: non
 aut̄ pb̄at suā essentiā. nec iducit ad ei⁹ cognitōz: nisi sit effect⁹ ual-
 de p̄portionat̄ cā: qd̄ nō ē in p̄posito tñ q̄a aia separat̄ a corpe
 cognoscit de eis qd̄ sūt: q̄a tūc h̄et eundē mō⁹ essendi t̄ cognos-
 cēdūt̄ eis. Et bz etiā qd̄ dicit ph̄s p̄⁹ metha. q̄ ignorātia quaz
 habemus hic de substantiis separatis non est sicut cecitas q̄a ab
 illa ignorantia ad habitum deuenimus. quod non est uerum de
 cecitate: quia de cecitate ad uisum non fit regressus naturalit̄.
 ¶ Notandum etiam q̄ in uita presenti h̄cet de substantiis sepa-
 tis non possumus cognoscere quid sint. possumus tamen cognos-
 cere quid non sint. per remotionem eorum que important defec-
 tum in istis inferioribus. quia de eis cognoscimus q̄ nō sunt ma-
 teriales nec corporales. nec corruptibles.

In pte ista doctor exegit de
eentius subaz cōpositaz: t̄ quō ille eentie se hñt ad intentos
logicas. Dividit illa pars in duas quia pmo agit de esse
tuis subaz cōpositarū. Secundo vō de eentius subaz simpliciū. se
cunda ibi. Nunc fīat videre 6^m quē modū. ¶ Prīa dividit in
duas partes. quia pmo agit de eentius subaz cōpositaz. Secundo
manifestat quō ille eentie se habeat ad intētōes logicas. ibi. viso
igīt qd significet noīe eentie. Prīmo itez dividit in tres ptes
quia pmo remouet illa que nō possunt ponī eentie rerū cōposita
rū. Scđo cōcludit t̄ manifestat vītate. 3° remouet quādāz dubitatōz
scđa ibi ūlīqz igīt. tertia ibi. H̄z quia indiuiduatōis p̄n^m. Prīs
iterū in tres ptes dividit. quia p̄. pbat q̄ mā sola non pot dici
eentia rei cōposite. z̄. pbat q̄ non sola forma. 3°. pbat q̄ nec rela
tio in illa nec aliqd supadditū. scđa ibi neqz. n. sō. tertia ibi. non
autē poss̄ dici. Dicit ergo q̄ in sibiis cōpositis sūt mā t̄ forma. vt
in homīe anima t̄ corp^o. H̄z neut^m istoz potest dici per se. essētia
Et pbat pmo de materia tali ratiōne illud p̄ quod res agnoscibilis
t̄ per qd in genere t̄ spē collocat̄ ē essētia rei. H̄z p̄ matiaz
res nō est agnoscibilis: nec per ipsa; in genere t̄ specie collocat̄.
igīt t̄c. maior p̄; quia res tūc pfecte agnoscit̄ qm̄ pfecte intelligit̄.
H̄z obiectū intellect̄ est eentia rei. igīt t̄c minor pbat̄ quia p̄ eēn
tiā vna queqz res est agnoscibilis: etiā per ipsa; in genere t̄ spē
collocat̄. igīt t̄c. Iste rationis doctor ponit maiorez t̄ minorez
tū. pbatoe. ¶ Nota q̄ tota cā q̄re mā non pot esse p̄in^m agno
scēdi est iste. mā enī de se est pura potentia. id aut qd est in pura
potētia ē qd indecimatiū t̄ infinitū. id qd ē infinitū inqzū hui^odi
est ignotū. vt dī pmo pbisicoz igīt de pmo ad ultimū mā de se
est quid ignotū. t̄ ideo nō pot esse rō agnoscendi alia. ¶ Dubi
tat̄ hic vtrū mā de se hēat aliquā eentia. t̄ videt̄ q̄ nō. quia illud
qd non ē ens. non habet essētia. mā nō est ens. igīt t̄c. Nam ens
dicit̄ ab actu eēdi. mā vō de se nullū habet actu igīt t̄c. Ed b^o
dicendū q̄ mā habet suā essētia realit̄ distictā ab eentia forme

que quidem essentia est sua potentia: et huius ratio est quia illud quod
est realitate distincta a realitate alterius. Et etiam entia distincta ab il-
lo: quae enim sunt facta est etiam distincta ut dictum est. Sed nam est faciliter distinctam
et faciliter forme quod per ipsum per artem per philosophum dico quod possit ea principia realia
distincta. scilicet forma et prius quod igitur. **[¶]** Ad artem in oppositum est dicendum quod
est pars summi duplicitatis. **[¶]** In primo nostrarum rationibus et tunc idem est quod hinc esse entiam
etiam principialiter: et tunc idem est enim quod hinc esse entiam actum. **[¶]** In primo
nam dicitur ens et non secundum. **[¶]** Deinde cum dicitur. Sed nec quod etiam forma hic
consequitur probat quod sola forma non potest dici esse entia subiecta proprieate. et hoc
duo facit quod per ipsum possit quod dictum est. **[¶]** remonet quoddam dictum. secundum
ibi nec etiam dici potest. per ipsum dicit quod iste dicit et probat talis. ratiocine illud quod sig-
nificatur per dictum rei est quod pertinet ad eam entiam. **[¶]** Sed non solum forma
sed etiam nam significatur per diffinitos subiecta proprieate igitur et ceterum. maior per quam
diffinitum idicat entiam reminior etiam declaratur quod alicui non dicens dif-
finitiones naturales et mathematicae quod in hoc differunt quod naturales accipiunt
nam mathematici uno non. istius ratiocinis doctor potest maior et minores
cum sua probatore. **[¶]** Non nondum quod plato posuit animas rationalem esse totam entiam
hominum et uniri secundum nam sic motori mobili et nauta nauis: ex hoc ratione
nabilitate sequitur ipsum quod ponebat animas rationalem esse quod suppletum in specie:
Sed doctores modum ponunt animas esse per entiam quod ponunt eam per specie
ceterum. **[¶]** Dubitat hinc quod entia dicebant de forma: nunc autem
negat. Dicendum quod duplex est forma. scilicet forma locutus et forma praesens: ne
huiusmodi et anima. Forma locutus idem est quod entia: et de hoc intellexit super
perit. **[¶]** Sed forma praesens non est tota entia: et de hoc intellexit hinc: et sic patet
soluto. **[¶]** Dubitat etiam quod dicit quod diffinitio naturalis includit namque quod si
z. philosophus dicit quod partes diffinitios magis collocantur in genere quam formam.
Et istud est dicendum quod omnes partes dictis partibus possunt dici esse in genere quam
formam. **[¶]** Quod per se est diffinitio loice et mathematicae: est manifestum quod
mathematicae secundum considerantur causas formales. **[¶]** Et siue diffinitios sunt pure
formales. **[¶]** Loice autem in sua diffinitio accipit genus et diuum quod ab
dicuntur formales: siue secundum considerantur: siue secundum ordinem ad diffinitos
naturales in ordine ad diffinitos quod ex ipsis surgit possunt abe dici hinc rati-

materie vel si una competit ad aliam. una h[ab]et rationem materie
ut genus. alia habet formam ut differentia. Sed de diffinitio[n]e naturae
videlicet dubium quod nulla potest: videlicet materia separata: ut cum dicitur hoc est quod
separatum ex anima et corpore: tunc possumus dicere quod illa materia h[ab]et rationes formae
maleas. quia non materia signata. sed cōsiderans ingrediens sepositiones et diffinitio[n]es
ex hoc quod sola species diffinit. nam cōsiderans et vellet in ordine ad suum predicare
h[ab]et rationes formales: quod h[ab]et rationes predicationis: et de predicatione in ordine ad sub-
iectum h[ab]et rationes formales: unde corpus ad hoc corpus est quod formale: et hoc
est quod dicit plus in libro de celo quod dicit quod celum vellet et cōsiderans formam.
quod vero dicit hoc celum predicare dicitur materialis. per hoc prout materia cōsiderans
subiungit rationes formae in quantum cōsiderans et vellet respectu subiecti. ¶ Nec
potest dici. hic remouet viii dubium quod dicunt est quod in dicto nālē subiecto
solū ponit formam: sed etiam materialis. ex hoc dicit quod materia predicatur ad entias
possunt aliquis dicere quod materia non ingreditur talibus diffinitio[n]ibus: nisi sic addi-
tū et ens ex entia ei. Soluit hic et dicit: quod hoc esse non potest: quod ille
modus diffiniendi per additamenta est plus accidentium quam perfectam essentias.
non habet secundum proprium unde oportet quod subiectum suum accipiat in sua dicto
quod est ex genere eorum non autem subiungit rationes separatas. unde non potest quod aliter
diffiniuntur subiecta opposita: et aliter predicationes subiecta: et aliter accidents: quod subiecta oppo-
site perfecta entia sunt et non dependent. id est diffiniuntur per sola inseparata
principia et essentialia ut per materialis et formam: vel generis et differentiarum. Sed quia
predicationes subiecta sunt materialis et forma vel generis et differentia non habent entia perfectam
id est diffiniuntur per aliquod ex sua entia ex his ut materia per formam et conseruer-
sunt et sicut intelligendum est de accidentibus quod perfecta entia non habent est dif-
finitus per suum subiectum. ¶ Dubitatur hic utrum subiectum sit de entia
ipsius accidentibus et videatur quod sic: quod illud sine quo res non potest esse nec in-
telligi nec diffiniri est de entia eius: sed subiectum est huiusmodi: quod sine
ipso accidente non potest esse nec intelligi nec diffiniri. igitur et ceterum. ¶ Ad h[ab]et
est dicitur quod subiectum nullo est de entia accidentibus et non est quod illa que est de
obtinente sunt distincta realiter et eentaliter: unum non potest esse de entia alteri.
Sed subiectum et accidentes sunt huiusmodi igitur et ceterum per quod subiectum et
accidentes sunt in diversis predicamentis predicamenta aut sunt in mixta genere et ceterum.

Ad argu^m aūt est dicendū q̄ siq̄d pōt eē de intellectu sile^{re}
 duplīr. vno: q̄ sit de p̄mo intellectu ei⁹ t̄ illud t̄le ē de eēntia rei
Secundo mō q̄ solū sit de secundario intellectu t̄ illud nō pōt esse
 de eēntia rei: sic aut ē in p̄posito q̄ subiectū nō est de p̄mo intel-
 lectu acc̄ntis. s̄z sc̄ndario q̄zū ad diffinitōz. **D**icēdū ē q̄ intelligitor
 de diffinitōe q̄ nō sit p̄ additamēta: qđ nō ē in p̄posito. igit̄ t̄c.
Deinde cū dicit. Non aut pōt dici remouet quedā alia a rōe
 eēntie q̄ a quibzā possēt videri q̄ eēnt essentie rez. q̄ poss̄ ali-
 q̄s dicer. mā nō ē eēntia rei oposite: nec etiā forma. igit̄ relatio
 q̄ ē inf̄ māz t̄ formā v̄l aliquid supadditū māe t̄ forme erit eēna
 rei oposite. b̄: remouz dices q̄ de se p̄z t̄ pbaz t̄li rōe illō quod
 est acc̄ns rei t̄ exneū a re: nō ē p̄n^m agnoscendi rē t̄ non pōt esse
 eēntia ei⁹. **S**z ista sūt hui⁹ mōi. igit̄ t̄c. maior̄ p̄z. pbaz mīor̄ q̄zuz
 solū ad hoc q̄ sit acc̄ns. q̄ b̄: habito statim bēm⁹ qđ erit exneū
 nec erit p̄n^m agnoscēdi: nec pbaz de relatiōe q̄ sit acc̄ns q̄ hoc
 ē manifestū. s̄z solū pbaz de supaddito: t̄ hoc p̄ talē rōez illud qđ
 aduenit alicui exntrin actu ē acc̄ns. **S**z illud supadditū est hui⁹ ōi
 igit̄ t̄c. maior̄ p̄z: mīor̄ declarat̄ q̄ forma aduēiens matie facit
 ens in actu: t̄ hoc aliquid simplīr illud aut qđ postea supuēit nō fa-
 cit actu tale sicut albedo t̄ iō qñ talis forma acq̄ris non dī gene-
 rari simplīr. s̄z b̄^m qđ. ḡ: t̄c. **I**sti⁹ rōis doctor nō pōt maiorē nec
 minorē. **S**z pbatiōe^z mīoris t̄ eius declaratiōe^z nō qđ nō om̄e
 qđ aduenit alicui iā exntri in actu ē acc̄ns: ita q̄ sit in genere acc̄n-
 tis q̄ aliquā aliq̄ subā aduenit alicui alteri subē iāz exntri in actu: et
 enī non erit in genere acc̄ntis. **S**icut vestis hōi t̄ bō accidit animali
 vbi ē diligēt aduertēdū q̄ acc̄ns pōt accipi duplīr. vno: nō aliter
 t̄ sic nihil ē acc̄ns nisi qđ ē in genere acc̄ntis. **A**lio: pticipialiter
 t̄ sic acc̄ns ē idē qđ acc̄ntalit aduenies qđ etiā pōt p̄uēire alicui
 subē t̄ sic vestis ē accidēs hōi t̄ bō animali. **D**einde cū dicit. Re-
 linquē ergo. **L**ōcludit vītate dices q̄ ex quo eēntia rei oposite n̄
 est mā sola nec forma sola. nec relatiō q̄ ē inf̄ māz t̄ formā nec ali-
 qđ supadditū. relinquiē ergo q̄ nomen eēntie in subiis opositis

significat illud quod est compositum ex materia et forma quod conformat per autoritatem et per rationem: prior per autoritatem Boecii i. omnes predicatorum qui dicit quod usus significat oppositum. Illud autem apostoli grecos id est quod essentia apud latinos: ut ipse metuit dicit in libro de duabus naturis et una persona Christi. 2. Confirmat per auctoritatem auicenae, qui dicit quod quoditas subiectum oppositum est ipsa oppositio materie et forme. 3. Per auctoritatem omnes predicatorum qui dicit super regulam methodi quod non id est entia. quod habet spem in rebus generabilibus est aliquid medium id est oppositum ex materia et forma.

Ad evidenter omnium istorum et istarum auctoritatibus est sciens. quod non dicit intelligi simpliciter sicut sonat: quod non est verus intellectus: entia enim rei opposite sunt ueritatibus est illud quod resultat ex unione forme cum materia ut in hoie huic et in lapide lapideitas et sic de aliis. Quae sortes igitur Boecii dicitur sic exponi quod entia subiectum opposite est ipsum oppositum: illud quod resultat ex opposito priuilegio sive materia et forma: vel auicenae quod est ipsa oppositio uel Lomensis. quod est ipsum medium quod resultat ex compositione priuilegio. Deinde cum dicit Ibi uic etiam concordat. Confirmat per rationem quod talis est: sicut se habet esse ad subiectum oppositum: ita se habet etiam entia: sed ita se habet esse subiectum opposite quod non est forma solu nec materia solu. Sed est ipsum oppositum genere et entia similiter maior per quam per entia res habent esse. minor etiam est de se nota. Additum tamen quod licet entia et esse comprehendat utrumque sive materialis et formam tamen huius esse suo modo sola forma est causa genere et quod dat esse rei: declarat autem quod dictum est per exempla. quod videtur etiam in aliis quod ex plurimis principiis constitutis non distinguantur ab altero principio: sive solu: sed ab eo quod utrumque comprehendit sic dulcedo causa a calore digerente humidum non tantum distinguatur dulcedo a calore sed a sapore quia utrumque comprehendit. Et ratio iam dicta: potest doctor probatorem maioris et minoris cum declaratore. Nota quod non est intelligendum. quod sic sola forma sit causa subiectum opposite quod excludat materiam. quod utrumque regratis et utrumque est causa subiectum tamen quod forma est causa principalis illius esse. loquens quod sola forma est causa esse materiam non potest dici causa ut causa propria. Queritur utrum est necessitate materia regratis ad entiam oppositum ut sola forma sufficiat. ut quod sola forma sit tota entia quod illud a quo solo sit et videtur esse causas entiales rei

Illud vñ p̄tinet ad eēntiā q̄ dñe sunt de eēntia rei. Dz differētia
essentiales sumūc a sola forma t̄ non a materia sicut rationale
sumūc ab aia rōnali. s̄lūs vñ ab aia sensitīa igit̄ sola fōma uidet̄
p̄tinet ad eēntiā rei: b̄ idē dicē uidet̄ p̄t̄us p̄: de aia. In īriū
ē qđ dicit p̄t̄us in d̄. meth. q̄ caro t̄ ossa p̄tinet ad bois q̄ditatē
a p̄t̄is. Ad istā qđ dōm̄ q̄ mā ē d̄ necessitate t̄ p̄tiet ad eēntiā
rei 2positē. Et rō b̄ ē q̄ illa q̄ eēntialē uniuers̄ p̄tinet ad vñā
eēntiā. Dz mā t̄ forma sūt būiōi igit̄ t̄c. maior̄ p̄z: t̄ minor̄ p̄baſ
q̄ nō p̄t̄ dici q̄ forma accidat nec accidētalis: q̄ sic seq̄ren̄ m̄l
ta icōueniētia. s. q̄ forma subālis eſſ; accīns t̄ q̄ mā eſſ; sub acci
dēte t̄ q̄ oīs bō eſſ; ens t̄ unū p̄ accīns t̄ q̄ eī genera: t̄ cōcup
tio eſſ; p̄ accīns q̄ oīs sūt icōuenientia: ḡ. Dz q̄ sibi uniat̄ eēntialē
t̄ p̄t̄is q̄ ad unā eēntiā p̄tineat. Ad ar̄ i īriū dōm̄ q̄ dñe
eēntiales sumūc a forma t̄ a mā. Dz p̄ncipalē a forma: nō enim
sumūc a forma nisi p̄t̄is forma ē i mā. Et si lī dōm̄ ē ad autōitatē
p̄t̄i q̄ itelligī qđ uñiq̄ p̄tineat ad eēntiā: lī qđ p̄ncipalē for
ma p̄tineat ad eēntiā. Et iō dicit q̄ aia est q̄cqd est similitas t̄
sic patet t̄ tētera.

Sed q̄ idūuidatois. Postq̄z docto: manifestauit vñta
rēmūc remonet quodā dubiuꝝ qđ oris ex dictis. Et
circa h̄. īa facit: q̄ p̄: mouet dubiuꝝ t̄ soluit, z̄ elicit
quādā vñtacē ex dictis. z̄ respōd̄z cuiā tacite qōni. sc̄d̄ ibi. sic
ḡ. p̄z. t̄cīa ibi. h̄i aūt̄. Et ponet ḡ. p̄: dubiuꝝ ex dictis q̄a dic
ti. ē qđ eſſenūa ſubēxpoite idūuidatōis ſuider̄ ſeq̄ q̄ eēntia
q̄ ſi lī ſuinet formā t̄ māz t̄ q̄ p̄ diōz nūm̄
q̄d̄ ſignificat. Dz cū mā ſit p̄n̄ idūuidatois ſuider̄ ſeq̄ q̄ eēntia
q̄ ſi lī ſuinet formā t̄ māz ſit t̄m̄ p̄ticularis t̄ nō vñſis: ex q̄. ulterī
ſeq̄ ſp̄ vñſia nō hñt diffinitōz. Dz ſōm̄ p̄ticularia: cuꝝ eēntia ſit id
qđ ſignificat ſp̄ diffinitōz. Soluit iſtā dubitatōz dicēs q̄ nō ē vñm̄
q̄ mā q̄ libz ſp̄ accepta ſit p̄n̄ idūuidatois: q̄ nō mā ſup̄ia coi
ter. Dz ſōm̄ mā ſignata t̄ expoſit. qđ app̄t̄at māz ſignata illā. s. q̄
ſubādimiatis t̄ cīis dimēſionib̄考iderat: t̄ illa talis mā nō ē
eēntia bois nec i eī diffinitōeponit. Dz ē de eēntia ſoꝝ t̄ ponēt̄

in ei⁹ diffinitōe: si b̄ret diffinitōe. **S**ed mā cois ē de eēntia bois ⁊ ponit i. ei⁹ diffinitōe: sic aut̄ os ⁊ caro sunt de eēntia bois ⁊ por-
nūc in ei⁹ diffinitōe nō aut̄ b̄: os neq; hec caro q̄ sūt mā signata
Nōndū q̄. 6^m **B**obecū sola spēs diffiniſ: q̄ cū diffinitō affet ex
genere ⁊ dīa: ⁊ sola spēs b̄ gen⁹ ⁊ differētā: igis̄ sola spēs diffi-
niſ: **S**i aut̄ diffiniſ aliquid gen⁹ ut aīal: n̄ diffiniſ ut gen⁹: b̄ ut spēs
subalcnā. **E**t lō idividū nō diffiniſ q̄ nō b̄ gen⁹ ⁊ dīaz: iō doc-
tor nō dicit q̄ idividū diffiniſ. **S**ed dicit sub 2ditōe si diffiniſret:
2ditōalis tñ pōt eē vā ex kategoricis falsis ⁊ ipossibilib⁹ ut p̄
iūeti. **N**ōndū q̄ ex bis q̄ dicta sunt p̄ evidēt q̄ p̄ncipia in
diividūtā sūt de iūiseca rōe idividui siue suppositi sic ⁊ p̄ncipia
coia sūt de iūiseca rōe spēi: ⁊ ex hoc exp̄sse excludit q̄ suppositū
realit̄ dīt a nā q̄ aliqd iūisece icludit qd̄ d̄ nā excludit. **D**eīn
de cū dicit. **S**ic g⁹ elicit quādā vītate ex dictis dicēs: ex bis que
dicta sunt p̄: q̄ eēntia bois ⁊ eēntia soī n̄ vīnt nisi 6^m signatuz ⁊ n̄
signatū: q̄ eēntia bois nō ē signata: s̄ ut dictū ē eēntia bois est ex
mā ⁊ forma coi: ⁊ eēntia soī ex signata: q̄ ē ex mā ⁊ forma signa-
ta: qd̄ 2firmat dicto 2mēt⁹. 7° meth. q̄ dicit q̄ soī nibil aliud ē q̄
qialitas ⁊ rōnalitas q̄ sūt qditas ei⁹ ⁊ eēntia bois. **A**ddit aut̄
q̄ eodē: dicēt ē de genē ⁊ spē q̄ eēntie eoꝝ: nō vīnt nisi 6^m sig-
natū ⁊ nō signatū iquātū eēntia bois ⁊ cui⁹lib⁹ spēi ē īdīviduē
⁊ quodāmō p̄ticulata p̄ respectū ad eēntiā generis. vñ spēs ap-
pellat p̄ticulat⁹ generis subiūgit tñ dīaz: inc̄ utrāq; designatōz: q̄
dicit q̄ diversus est mod⁹ designationis vīrobiq; q̄ vīsignatō in
diividui respectu spēi ē p̄ māz signatā cēris dimēsiōib⁹. **S**ed desig-
na⁹ spēi respectu generis sit p̄ dīaz specificā q̄ sumit̄ a forma rei
Nō q̄ ex auctoritate auiceñ hēt̄ exp̄sse q̄ soī ē idē realit̄ qd̄
bō: q̄ dicit q̄ soī nibil aliud ē q̄ qialitas ⁊ rōnalitas q̄ rōnalitas
⁊ qialitas sūt idē qd̄ bō realit̄: g⁹ soī ē idē realit̄ qd̄ bō. **B**z statū
orū dubita⁹: qd̄ vñ q̄ soī sit idē realit̄ qd̄ buāitas: ⁊ ita suppo⁹ iſ
qd̄ natura: q̄ etiā buāitas realit̄ nibil aliud est q̄ animalitas ⁊
rōnalitas: si ergo sortes est idem quod rationalitas: ⁊ animalitas

erit idē qđ humāitas. **A**d h: dōm⁹ qđ sōi pōt duplicit̄ cōsiderari.
Mno: quātū ad suā subāz t etiā suū eē subāle: t sic nibil aliđ dic
 qđ suam speciem t suam naturam que est humanitas qđ non dī
 cit nūl p̄ncipia essentialia speciei que sunt anima t corpus. qđ etiāz
 dicit homo t humāitas t sic est idēz realiter cum eis t sic nibil
 realiter addit. **E**lio nō potest cōsiderari quātū ad suum esse
 totale. i. suppositale t sic includit etiāz p̄ncipia individualia in
 sua intrinseca ratiōe que omnia sunt de essentia eius t sic differt
 realiter ab humanitate qđ illa totaliter excludit. non aut ab ho-
 mine qđ illa non excludit. **S**z indistincte includit t per hoc patet
 argumēti solutio quia tenet quātū ad suum esse subāle. **D**e
 inde cum dicit. **H**ec autē determinatio. **H**ic respondet cuiusqđ
 facite questioni t circa hoc tria facit. qđ p̄mo soluit questionē illā
 t p̄bat solutionem. z: ipsam declarat per similitudinem. 3: illaz
 ad p̄positum suum applicat. scđa ibi. hoc aut̄ quomodo cōtingat
 tertia ibi. t talis est habitudo. Quantū igic ad primā p̄tē posset
 aliquis querere. nunquid illud per qđ sit illa determinatio vel de
 signatio generis ad speciem vel speciei ad individualium sic est in
 natura speciei vel individuali existēs tanqđ eis intrinsece qđ nullo
 modo sit in essentia generis vel speciei. vel sic sunt de intrinseca
 ratione unius alterius. s. genus: species: individualis: qđ nullo: pos-
 sunt esse ex ratione unius alterius. **R**espondz qđ sic intelligendū
 ymo qcquid est in specie est etiāz in genere: non determinate tñ
 h̄z indistincte. t idem intelligatur de individuali in ordine ad spēz
 t hoc p̄bat ipse de genere quod est animal per tales rationes
 si animal quod est genus non esset totum aliquo mō qđ est spēs
 ut homo. sequeret qđ animal de homine predicari non poss̄t con-
 sequēs est falsum ergo t antecedens. falsitas h̄ntis est manifesta.
Sz p̄batur h̄na. qđ si animal non diceret totum quod est homo
 dicere eius partē. s. nulla pars integralis de suo toto p̄dicat: ani-
 mal aut̄ de homine p̄dicatur. igit t̄c. t ita intelligendū est de spē
 in ordine ad individualis. **N**ota qđ per dīaz fit designatō generis

ad ipsicię. s; p̄ principia idividua sit designatio sp̄i ad individua.
Querit ergo q̄stio vtrū dīria sic sit in natura sp̄i q̄ nullo: in nā
generis. t̄ vtrū idividua sic sint in natura idividui q̄ nullo: sine
in natura sp̄i. ¶ Nōnd q̄ duplex est ps. i. pars rōis q̄ est gen?
t̄ differentia: t̄ pars realis: pars rationis bene potest predicari
de toto. s. de specie quia illa pars totum continet ad minus indi
stincte: quod distincte continet suum totum: sed tamen non predi
catur ut pars: sed ut totum: pars uero realis quecunq; sit illa siue
sit integralis siue sit essencialis nullo modo potest predicari de
toto ad minus per se. qđ dico quia homo predicatur de animali
per accidens in quantum homo est pars animalis: t̄ ideo pars
realis non potest habere rationem totius: t̄ ideo signanter dicit
doctor q̄ nulla pars integralis predicatur de suo toto t̄ non sim
pliciter nulla pars. ¶ Deinde cum dicit. Hoc autem quomodo.
Hic declarat qđ dictum est per quoddam simile dicens q̄ quo
hoc contingat. s. q̄ quicquid est in specie totum indistincte conti
neatur in genere. videri potest si diligenter inspiciatur qualiter
differt corpus b̄m quod predicatur pars animalis t̄ cum dicitur
animal componitur ex anima t̄ corpore: t̄ scđm quod predicat
genus: ut cum dicitur animal est corpus quia non eo modo po
test esse genus quo est pars integralis animalis. ¶ Secundo ma
nifestat quot modis potest accipi corpus t̄ dicit q̄ corpus potest
accipi dupliciter. s. prout est in genere quantitatis: t̄ tūc idem est
corpus quod trīna dimensio. Secundo prout est in genere sub
stantie: t̄ tunc corpus dicitur ex eo q̄ habet talem materiam ut
in eo possint designari tres dimensiones. ¶ Tertio ponit quod
dam necessarium ad suum propositum dicens q̄ hoc contingit
in rebus ut id quod habet unam perfectionem ad ulteriorem p
fectionem attingat sicut ipse manifestat in homine qui habet ve
getativam: sensitivam: t̄ intellectivam. t̄ applicando ad suum p
positum hoc quod dictum est dicit q̄ simile est t̄ super hanc ha
bent perfectionem que est habere talem formam: vt in ea possint

designari tres dimensiones potest perfectio adiungi ut vita. modo uel aliquid huiusmodi. ¶ Quarto ponit sum deductiones ostendens quomodo differt corpus. p[er]t[inet] est pars integralis t[em]p[or]is ut est genus dicens: q[uia] hoc nomen corpus potest accipi prout significat rem quandam que habet talem formam ex qua in ipso sequatur designabilitas trium dimensionum cum precisione: ut scilicet ex illa forma nulla ulterior sequatur perfectio. Sed si quid aliud superadditur totu[m] sit preter intentionem corporis sic dicitur hoc modo sumendo corpus est pars integralis t[em]p[or]is animalis: t[em]p[or]is animalis que includitur in animali erit preter id quod significatum est nomine corporis t[em]p[or]is erit supuenies ipsi corpori tanquam aliquid extra ueniens t[em]p[or]is modo in ipso inclusum: itaq[ue] ex ipsis scilicet anima t[em]p[or]is sicut ex partibus reilibus t[em]p[or]is integralibus constituitur animal. Secundo modo potest accipi corpus ut significet rem quandam que habet talez formam ex qua possunt designari tres dimensiones sine precisione aliquia perfecta. Sed subintelligendo quecunq[ue] forma sit illa siue ex ea possit peruenire alia ulterior perfectio siue non. Unde nec illam perfectionem includit. nec excludit determinate: t[em]p[or]is modo corpus erit genus animalis: q[uia] in animali nihil erit a corpore q[uia] in corpore non continetur implicite: quia si esset accipere aliqd. in animali quod non implicite contineret in corpore: illud esset anima. ¶ Sed sic accipiendo corpus ut dictum est: anima non erit alia forma ab illa per quam poterant designari tres dimensiones in eo intelligebatur quecunq[ue] forma siue anima siue lapidetas siue quecunq[ue] alia t[em]p[or]is animalis in forma implicite continetur p[er]t[inet] corpus est genus. ¶ Nota q[uia] 6^m ponentes pluraliter formarum in uno supposito: alia forma est illa per quam corpus est corpus: t[em]p[or]is animalis est animal. Sed 6^m ponentes unam formam est eadem forma realiter: t[em]p[or]is animalis op[er]o sanctus Thomas ideo dicit q[uia] anima non est alia forma ab illa per quam corpus est corpus. ¶ Sed hic oritur dubitatio utru

corpus possit predicari de animali. **C** Id quod est dicendum
q; si accipiatur corpus quod est in genere quantitatis : tale non
potest predicari de animali predicatione essenciali: dicendo hoc
est hoc ut animal est corpus. **E**t huius ratio est: quia unū pdice-
mentum nullo modo potest de alio essencialiter predicari: ex eo
q; predicamenta sunt impermissa. potest tamen tale corpus pre-
dicari predicatione denominativa vt dicatur homo est corpore
vt homo est albus et illa predicatione dicit hoc est in hoc; vt possit
dicere homo vel animal habet corpus. Similiter eodem modo
intelligendum est de corpore quod est in genere substantie prius
est pars animalis quod predicari non potest: nisi denominative
quia licet pars non possit predicari de toto: potest tamen totum
denominare. vt cuz dicitur arca est lignea. Sed si sumitur corp
quod est in genere substantie prius est genus sic vero essencialiter
potest predicari: vt dicatur homo vel animal est corpus. **C** De
inde cum dicit. **E**t talis est habitudo. applicat id quod dictum ē
ad ppositū: et duo facit qd primo applicat ad genus et specie; et
ad speciem et individuum. secunda ibi. et quia ut dictum est. item
prima in tres dividitur. quia in prima manifestat quomodo ani-
mal continet indistincte quicquid continet homo. et manifestat
quandam veritatem. tertio mouet quandam dubitationem: et sol-
vit. Secunda ibi sic dicitur genus. Tertia ibi. quoniam autem di-
cit ergo primo qd qualis est habitudo corporis ad animali. talis
est animalis ad hominem: et declarat dicens qd si animal nomin-
nare tantum rem et naturam quandam que haberet perfectionem
ut possit sentire et moueri per principium in ipso existens. cu
precisione alterius perfectionis etiam quecumqz anime perfectio
ulterior superaduenerit habet se ad animal per modum partis
et si implicite contineatur in ratione animalis et sic per consequens
animal non esset genus ad hominem. quia aliquid continetur in

homine scilicet anima rationalis que nullo modo includeretur in animali. Sed simpliciter excluderetur; et sic esset pars realis hominis et de ipsa predicari non posset sed ipsum animal dicitur esse genus hominis secundum quod significat rem quandam ex cuius forma potest peruenire sensus vel motus sine precisione alterius forme quecunqz sit forma illa siue sit anima sensitiva tantum siue sit anima rationalis. Nota quod animal a non animali differt motu et sensu quia animal habet vim cognoscitivam quod non habet inanimatum et mouet se ipsum secundum quod possibile est aliquid monere seipsum quia non primo. quia hoc est impossibile. Sed per partes in quantum animal habet duas partes quarum una est mouens: et alia est mota; et talis mouens dicitur se ipsum movere. Et ideo philosophi volentes deuenire in cognitionem anime venerunt aut per motum aut per sensum: ut tangitur in primo de anima: et ideo signanter nominat motum et sensum: et per hoc tangit. Sanctus Thomas quod est genus proprium animalis. Deinde cum dicit. Sic ergo genus. Hic manifestat quandam veritatem dicens. quod genus indeterminate significat totum quod est in specie et non tantum materia similiter et differentia significat totum et non tantum formam. Distinzione vero significat totum et species: et dicit quod non eodem modo. Sed diversimode: et assignat rationem diversitatis dicens quod genus sic significat corpus quod significat determinate illud quod est materiale in re. et indeterminate illud quod est formale quia genus est quedam determinatio tantum determinans materiale in re sine determinatione proprie forme. Et ideo dicitur quod genus sumitur a materia licet non sit materia. Et declarat per exemplum dicens ut p3 quod corpus dicitur ex hoc quod habet tale perfectum in eo possint designari tres dimensiones ecce quomodo determinate

dicit id quod est materiale quia illa perfectio quam determinatae
dicit est materiale se habens ad ulteriorem perfectionem. Dif-
ferentia vero se habet econuerso: quia licet dicat totum: dicit ta-
mē determinatae id quod est formale; indeterminate vero id qđ
materiale ex eo quod differentia est quedam denominatio sup-
ta a forma determinata: preter hoc qđ de primo intellectu eius sit
materia determinata: t̄ declarat per exemplum: ut cuz dicit ani-
matum. nam animatum est quedam differentia corporis: t̄ dicit
aniz t̄ dicit quod habet animam ecce forma determinata. Sed
non dicit qđ sic illud quod habet animam: utrum sic corpus vel ali-
quid aliud quod se habet ad animam sicut materiale t̄ sic differ-
entia dicit materiale nō determinatae. Sed indeterminate: t̄ ex
hoc subiungit dictum avicen. qui dicit qđ genus non intelligitur
in differentia sicut pars essentie eius. Sed soluz sicut ens ex esse
tiam eius: t̄ subiectum est de intellectu passionum t̄ ideo genus
non predicitur de differentia proprie loquendo ut dicit phus. 3.
meth. t. 6. ethop. nisi forte sicut subiectum predicitur de passione:
quia genus videtur quodāmodo se habere ad differentiaz sicut
subiectum ad passiones. Sed diffinitio t̄ species dicunt utrumqz
t̄ determinatae. si determinatam materiam quam designat nomine
generis t̄ determinatam formam quam designat nomen diffe-
rentie. ¶ Ex his quē dicta sunt patet ratio quare genus. speci-
es t̄ differentia se habent proporcionabiliter ad materiam t̄ for-
mam t̄ compositum. nam quamvis non sint idē qđ illa: quia enim
genus dicit determinatae id quod est materiale dicitur sumptum
a materia: t̄ quia differentia dicit determinatae id quod est forma
le dicitur sumpta a forma: t̄ quia species determinatae dicit unū
qđ quia dicitur significare compositum: t̄ tamē nec genus ē ma-
teria nec differentia est forma: t̄ probat hoc quia dicimus homines
esse animal rationale t̄ non ex animali rationali: sicut dicimus:
eum esse ex anima t̄ corpore: ex anima enim t̄ corpore dicitur
esse homo sicut ex duabus rebus est quedam res tertia constituta
qua nō est illa: quia homo nō est anima nec est corpus
lus utrumqz habet nō si aliquid dicitur qđ homo est ex animali.

z rationali non erit sicut quedam res tercia ex duabus reb⁹ cō-
stituta: sed sicut intellectus tertius ex duobus intellectib⁹: nā intel-
lectus animalis ē sine determinatione specialis forme exp̄mēs na-
turā rei ab eo qđ ē māle respectu ultie perfectōis. Intellect⁹ au-
tem hui⁹ dñe rōalis consistit in determinatione forme specialis
ex quibus duobus intellectibus constituitur intellectus diffinitōis
z speciei z sic res constituta ex aliquibus rebus non recipit p̄di-
cationem illaz rerum ex quibus constitutus: ita nec intellect⁹ diffi-
nitōis seu speciei recipit p̄dicatōz illoz intellectuū ex qb⁹ ē cōstu-
tus: qz nō dicim⁹ qđ diffinitio sit gen⁹ uel dñia: nec sp̄s simulter.
Notandum qđ licet in hoc conueniant species z diffinitōes qđ utre
qz dicant totum determinate. s. māle z formale: tñ uel b⁹ pōt dñia
assignāi ut sp̄s sit dices totū determinate: tñ nō explicat to⁹ nec ali-
quā pte ut bō. H̄z diffinitio sic dicit to⁹ qđ explicat māle z forse ut
aial rōale: z in hoc quod dicit aial explicat māle: t i. b⁹ qđ dicit
rōale explicat formale. Nōn qđ bec p̄positio ex p̄pē dnoīnat
bitudinē cāe māl. vñ sic diffinitur mā p̄mo pbisicoz. Etā est ex
qz cū alio. i. cū forma sit aliquid. i. p̄pōtū: z qz aial non pōt dici mā
homis. licet sumat a mā. multominus rōale dicit materia cum
non sumat a materia iō nō p̄pē pōt dici qđ bō sit ex aiali z rōa-
li. H̄z qz cōp⁹ vē ē mā bois z p̄s aial rōal: z s̄t̄ aia quodā: subi-
ditur rōz māe iquātū p̄s aialis rōal: iō p̄pē dī qđ bō ē ex aia z rō
pore. Si tamen accipias aial z rōale qntū ad cceptus cū illi duo
ccept⁹. s. aialis z rōalis se bēant mālit ad cceptū. 3⁹. s. bois. iō po-
test dici qđ bō sit ex aiali z rōali. ¶ Deinde cū dicit. Quāvis autē
genus soluit quādā qz q̄ orū ex dicens. Possit alius dubita-
re. Si genus dicit totā essentiā sp̄ei cū multe sp̄es sint sub uno
genere: qua ratione dicit essentiam unius sp̄ei: dicit etiam eadē
ratione totā essentiā alterius speciei: z sic uidet qđ multaz sp̄ez
sit unū esse. H̄ac dubitatōz soluit doctor dices qđ quāvis gen⁹
significet totā essentiā speciei: non tñ oppōt; qđ diversaz sp̄ez q
rū est idē gen⁹ sit eadē eēntia z assignat causam z dicit qđ unius

generis sumic' ex ip'sa īdifferentia & in defīminatōe. non aut ex
vniitate naterie: q' id qd significatur p genus non est vna natura
ān diuersis spēbus. cui nature superueniat postea res alia que sit
differentia defīminans ipsum sic forma determinat matrā q' ē vna
numero s' sic debz intelligi q' genus significat aliqz formā nō tñ
determinate hanc vel illā quā differentia determinate exp̄mit: q'
quidē talis non est alia qz illa quam genus īdefīmiate significat
realit̄. ¶ Et ex hoc 6^m docēnā cōmē. in xi^o metb. assignat dīfiaz
īnc vnitatem generis & vnitatē matrē pme. q' materia pma dici
tur vna p remotōez omniū formaz genus vno dicic vnu p remo
tione forme signate vñ p3 q' per additiōez dīfie remota illa inde
fīminatōe q' erat cā vnitatis generis remanet spēs p eēnāz diner
se. i. diuersas hītes eēnas. ¶ Nōnd q' aliūde sumitur vnitatis in
diuidui: & vnitatis spēi: & vnitatis generis: & vnitatis matrē pme na
vnitas īdiuidui sumic' ex vnitate materie signate. vnitatis spēi ex
vnitate forme specificē; vnitatis generis ex īdefīminatōe vt īdif
ferentia ad formas spēales vel ex īnītate forme quā significat vt
ex vnitate cceptus generalis q' pōt formari. Sz vnitatis māe pme
ex remotōe omniū formaz in qz tum. s. de se nullā b'z formā. Sz
est in potētia ad omnes. Et licz om̄ia ista videāt diuerse. si quis
tñ diligēt consideret reuertūc in idē. q' ex hoc q' significat formaz
cōez vt ex hoc q' ad īdīfiaz qd ē īdefīminatū ad mīta formā
vnu cceptū generalē de ipso genere. ¶ Deinde cū dicit. Et q'
ut dictū est. Illud qd dictū de spē & genere applicat ad spēz & in
diuidui. vnde tria facit pmo dic̄ q' qcquid ē in īdiuiduo dīmīs
te totū ē in spē īdīminate. Z. māifestat qddā qd poterat esse
dubiū. 3. īsert qddā correlariū. scđa ibi Sz q' ut dictū est. tertia
ibi sic igic' p3. pmo igic' dicit qd dictū est q' nā spēi ē īdefīmata
r̄spectu īdiuidui sic uatura generis r̄spectu spēi. i. q' siē illud qd ē
gen⁹ p̄t p̄dicat̄ de spē īplicat̄ ī se & in sua significatōe q' uis idī
sticte to^m illud qd defīmata ē in spē & illud qd ē spēs 6^m qd p̄dica
tur de īdiuiduo oportet q' significet totū essentialiter illud qd

est in individuali: licet indistincte: et hoc modo sumendo essentia
 speciei significat nomine hominis. unde homo predicari debet.
 Sed si significat ipsa species cum personalitate meae designata quod est per se idem
 duarum sicut se habebit per modum prius: et bene modum significat noite humanitas
 quod predicari de se non potest. Deinde probat ista duo. scilicet quod humanitas perci-
 dat materiam significata totaliter: et quod non possit predicari. Circa primum dicunt illud
 quod significat secundum unde homo est homo per se materiam significata. Sed humani-
 tas est humanae igitur rationis. minor probat quod humanitas non includit nisi principia esse
 talia hominis: maior probat quod includit tantum ea ex genere homo hinc quod est homo
 unde materia signata non est illud: unde homo est homo. Sed est id unde se est secundum ipsum non
 modo continetur in illa ex genere homo hinc quod sit homo istius rationis. sed ibidem ponit
 probum minorum. deinde maiorum et includit: cum genere humanitas in suo intellectu includit
 tantum ea ex genere homo hinc quod sit homo per se significatae eius predicitur et
 designata materia signata. Deinde probat quod humanitas non potest predicari
 quod hinc ratione probatur quod realis non significatur de suo toto. unde humanitas non
 significatur de homine neque de se et bene affirmat per dictum antecedentem quod dicitur
 quod quod significatur aposito non est ipsum apositum cuius est significatur quantum et ipsa qui
 significatur sit aposita sicut humanitas licet sit aposita non tamen est homo utrum si de-
 beret esse homo et de ipso significari omnis quod sit recepta in illo quod sit materia
 signata. Tertium evidenter. autem humana quod dicitur quod humanitas dicitur per se falso est
 scientia. quod seponitur ex duobus. si ex humanitate et principiis individuali
 sibi: et ideo humana quod principia individualia sunt partes reales: et quod
 pars falsa de toto significari non potest: cum ipsa sit utriusque realis pars ideo
 non dictum est quod humanitas nec de homine nec de se significari potest cum utriusque
 pars sit realis: quomodo autem homo et sortes differant dicitur
 infra. Nota quod ex hoc habetur expresse quod sortes et homo
 et humanitas id est suppositus et natura differunt realiter quia ali-
 quid includitur realiter in sorte quod excluditur ab humanitate
 scilicet principia individualia quod patet ex hoc quod dicitur quod
 sortes componuntur ex humanitate et principiis individualibus quod
 tantum est quod quelibet pars quecumque sit illa: siue sit substantia si-
 ne sit accidentis aliquod: est de essentia et intrinseca ratione tocius.

Vnde uerz est dicere q[uod] de intrinseca ratione totius et essentia b[ea]t[us]
depositi q[uod] est b[ea]t[us] albus est albedo quamvis albus sit accens b[ea]t[us]. Dei
Et cum dicit. Sed quia ut dictum est manifestat quoddam q[uod] potest esse dubium
potest enim aliis dicere h[oc]re corpus significat p[ro]pter malefici[um] loci: huic
itas vero formaliter ad b[ea]t[us] dicit q[uod] ista est causa quia ut dictum est designatio speciei
respectu generis sit per formam: designatio autem individuali respectu spe-
ciei sit per materiam signatariorum; ut nomen significans illud unde materialis genere
sumitur cum precisione forme determinante p[ro]ficietur species significet p[ro]pter materia-
le loci sicut corpus est pars materialis loci b[ea]t[us]. Nomen autem unde sumitur
nam speciei cum precisione materie designata significat p[ro]pter formaliter totius et
iunctio huicitas significat ut quoddam forma et dicit q[uod] huicitas dicitur forma: totius
ad diversas forme patitur. Et declarat q[uod] re appellatur forma loci: et dicit
q[uod] non dicitur forma loci ex eo q[uod] sit forma supaddita per b[ea]t[us] essentialibus
sic materie et forme: sic forma dominorum supadditum per unitatem integratim ei. Atque
forma loci dicitur ex eo q[uod] est forma colectiva secundum s. matrem et formam cuius
potest in eis per quod natura est materia designari. Non nondum q[uod] licet humani
tas sit forma quoddam in deposito individuali subiecta ratione materiali est unius
per se individualis in ordine ad determinatos quod est individualis et quod est
in potestate. h[oc] ratione materiali in ordine ad determinatos et ad actum suum cuiusque
huicitas de se sit determinata ad ista individualia et ad illa et sit in potestate
ad omnia individualia et per hoc recipiat illa individualitas et per hoc est in
alio recipiat alia. Segue q[uod] ipsa ratio materie assumatur nec b[ea]t[us] est iconem
quod una forma et immobilitas potest ratione ratione materiali in ordine ad aliam formam et
ignobilior est dummodo una recipiat aliam et habeat in se coherentes similitudines
sicut anima se habet in ordine ad scias et virtutes. si autem dicatur q[uod] huicitas recipit
in materia signata: et tunc de se est forma et tenebit locum formae et nullum
ratio materie: et iste videtur uero sensus. Deinde cum dicit. Sic ergo per b[ea]t[us] pos-
nit corollarium dicens q[uod] ex dictis manifestum est q[uod] talis b[ea]t[us] est huic
itas significat entiam h[oc]is licet diversitate in electu est q[uod] b[ea]t[us] non b[ea]t[us]
significat eam ut totum in quantum scilicet non praecedit designatio-
rum materie. Sed implicite continet et indistincte dicta designatur
sic genere diversorum: et ideo b[ea]t[us] nomen b[ea]t[us] uere predicateatur de individuali

Sed hoc nomen humanitas significat essentia; hominis ut ptez
q; huāitas nō cūnet i significatiōe sua: nisi id qd ē boīs i qzuz bō
z p̄cūdit qēz dsignatōz māe. vñ de idividuis huāitas nō pdicat :
etia sublūgit q; p̄p̄t hoc qnqz nōm eēntie iuenit pdicari de re:
affirmatiōe q; dicim⁹ soiē eē quādā eēntiā z qnqz negat: sicut cū
negam⁹ q; eēntia soi nō ē soi. ¶ Nō diligent q; h̄ est differētis
inē sorte. boiez: z huāitatē quātū ad idividua; q; soi simpliciē z
explicite z idecmiate icludit idividua; bō aut̄ decmiate nec in
cludit nec excludit: indecmiate tñ icludit: z iō d soi p̄t pdicari. s;
huāitas simpliciē z decmiate excludit: z iō neqz de boīe neqz de
soi pdicat. ¶ Questio ē qd sit p̄n⁹ idividuois i reb⁹ mālibus
z uidez q; forma: q; illud qd dat unū eē ē p̄n⁹ idividuois. Sz
forma dat unū eē igit̄ ē p̄ncipiū idividuois: maiō p̄z: pbac̄ mi
nor: q; forma dat eē nt p̄z p̄ eius diffinitōz: qd aut̄ dat eē dat etiā
unū eē: q; eius z unū cōvertunt igit̄ z̄. In oppo⁹ ē doctor in
textu. ¶ Ad b⁹ ē dō⁹ sic dicit doctor q; mā signata ē p̄n⁹ idiv
idividuois. Et rō bñ⁹ ē q; illud p̄ qd idividuum b; eē idivisuz i se
z dñisuz ab alio ē p̄n⁹ idividuois: s; mā signata ē bñot igit̄ z̄
maiō p̄z q; illa duo sunt de rōe idividui: mior declarat: q; p̄ mā
teria idividuum b; eē idivisuz in se: q; h⁹ p̄m in p̄. phicoz: subā
abstracta a quātitate remanet idivisibilis: p̄ quātitatē aut̄ b; esse
diuisibile ab alio. quia diuisio z distinctio attribuit quātitati igit̄
ut qz coniugēdo māz cū quantitate tale diuictuz ē p̄ncipiū idivi
duois. Sz talis materia est mā signata igit̄ z̄. ¶ Ad ar⁹ i op
positū est dicen: q; forma eo mō dat unū eē: quo dat esse specifi
cum: z ideo dat eē: etiā unū esse in spē: z si dicat q; forma cōmūc
sumpta dat esse specificū. forma tamē h̄ dat esse māle. Dicen q;
vñ ē. Sz illa forma non est h̄: nisi quia est in bac mā z māria nō
est h̄ nisi p̄ signationem igit̄ tota cā idividuois ē māria signa
ta: z non forma necqz aliquid aliud z̄.

Viso igit̄ quid significat. ¶ Postqz doctor māifestauit
qd sit eēntia in subūs cōpositis. Nunc māifestat qliter se

hēat put sibi intētōes logice atēbūt. s. genns spēs et differentia
circa qđ tria facit: qđ p̄mo excludit qđā qb⁹ nō possunt attribui
tales intētōes: z. dclarat qbus p̄nt atēbui: z. epilogat siue ponit
correlariū. scđa ibi. nā igī vel eēntia. tertia ibi. sic ergo p̄z. p̄ma
in duas scđm qđ duo facit qđ excludunt scđa ibi. Silr etiāz. p̄mo
igī d̄tinuādo dicit abstracta subē. i. in genere subē. s. hūanitatem
animalitatē et rōalitatē eē qbus non possunt atēbui intētōes logi-
ce. vnde dicit vīlo qđ significat nomie essentie in subiis cōpositis.
mō videndū est quō se hēat ad rationē generis spēi et dīe. vnde
pbat qđ ista nō possunt atēbui his qđ dicta sūt p̄ talē rationē. illud
eui dī d̄uenire rō generis spēi vel dīe de necessitate dī p̄dicari
de d̄tētis sub se. s; hoc nomē hūanitas nō p̄t p̄dicari dī indimicū
is nec aialitas de spēb⁹ nec rōalitas de indimicūs et spēb⁹ igitur
z̄c. maior p̄z qđ de rōe vniuersalē p̄ posse p̄dicari de suis inferiori-
bus. s; mīor pbat qđ oīa illa sumūt eēnas p̄ modū p̄tis: et p̄s rea-
lis ut dictū ē p̄dicari nō p̄t de toto: igit̄ z̄c. isti⁹ rōis p̄t maiorē
et pbatōe⁹ mīoris et hoc qđ dictū ē d̄fīmat p̄ dictū aūicē. qđ dicit
qđ rōalitas nō ē dīa: s; p̄ncipiū dīe: et eod mō hūanitas nō est
spēs: s; p̄ncipiū spēi. et aialitas nō ē gen⁹: s; p̄ncipiū generis. Tō
qđ sic dictū ē dīa dicit totū tā fōrle qđ ēt māle. s; tñ fōrle d̄fīmate
s; māle īd̄fīmate: s; rōalitas nō dicit nisi p̄tē. s. illud qđ ē formale
simpl̄r excludēdo māle et tō nō p̄t eē dīa s; p̄ncipiū: s; qñ sunt
aliq̄ duo illud qđ est p̄mū et p̄ncipale dī eē p̄ncipiū: et qđ rōalitas
significat illud qđ ē p̄ncipiū et p̄ncipale. s. fōrle excludēdo māle: tō
dī eē p̄ncipiū dīe et eodē mō itelligēdū ē de huāitate et aialitate
Deid cū dicē. Similif etiā. excludit h̄ ydeas platois qb⁹ nō p̄nt
atēbui intētōes logice dicēs qđ sic abstractis nō p̄nt atēbui intētōes
logice: silr nec p̄t dici qđ rō genēis uel spēi aut dīe d̄ueiat eēn-
tia b̄m qđ ē qđā res existēs ex singularia p̄nt platonici ponebāt
et pbat per talem rationem illud cui debet attribui intentio lo-
gica debet p̄dicari de suis inferioribus. Sed ydee non possunt
p̄dicari de suis singularibus igit̄ z̄c. maior p̄z s; mīor pbat.

quia illud quod est separatum realiter a re non potest predicari ali-
 q? modo essentia est de re. **D**icitur Plato ille ydeas sunt realis se-
 pate ab ipsis inferioribus igitur tunc. Illis rōis dicitur posse probatur mio
 ris. **E**cce si mouet quoddam dubium quod dicunt aliquis quod iste ydeas natalis
 ad cognitum illius singularis si mouet hoc et dicit quod non est ueritas. **D**icitur
 non probatur. **D**icitur ergo ut sit et dicit quod reliquias quod rō generis co-
 nuenit essentia secundum significatum per modum rationis ut nomine bonis et malis et rationis
 potest implicite et id est dicitur quod est in individuo. **C**ontra hoc notandum quod
 necessitas ponendi ydeas a plato est duplex. **A**lia ex parte cognitionis
 rōis alia ex parte actionis exterioris ex parte cognitionis quod sciebat sicut
 vnde est quod scie sunt de incorruptibiliis et necessariis quod secundum sunt de utili-
 bus quod sunt incorruptibilia. **S**unt demonstrationes per quod acquisitio scia sunt de
 sempiternis et sunt distinctiones quod sunt medium de materialibus ut dicitus est possum
 est et quod videbat quod omnia ista inferiora sunt mutabilia et particularia
 sed coactus fuit ponere ydeas quod erat semperne de quibus essent scie de
 monstraciones et distinctiones. **D**icitur ista necessitas nulla est quod licet possit
 esse et quod scia sit de necessariis et sempernisiis non oportet in propria b? quod
 ponantur separata secundum rem. **D**icitur sufficit quod ponantur separata secundum rationem
 et considerationem rōis. **A**lia causa necessitatis scilicet ex parte actionis erat ratio ac
 cidentium et eorum quod generantur per putredinem quod cum in talibus actionibus vel
 generatibus non videtur aliquod agens particulariter nisi quod ponantur ydeas
 et agens a quo ille ydeas imprimantur. **D**icitur nec ista causa necessitatis valit
 quod ad istas operationes facientes sufficit agens universale quod
 est celum cum dispositione materie nec oportet ponere ydeas quod
 ex illis forme materiales produci non possunt ut uult physicus. **C**ontra
 inde cum dicitur. Natura autem vel essentia. **A**utem si se tollat igitur quod essen-
 tiae attribuantur intentiones logicales et dividuntur in tres partes quod in prima
 posse duas distinctiones essentiae vel naturae. In secunda excluditur quodammodo me-
 teria illarum divisionum quibus intentiones non possunt attribui.
 In tercya manifestatur et concludit ueritatem secundum ibi non potest
 tamen dici tercya ibi relinquatur ergo. Prima iesum in duas secundum
 quod ponit duas distinctiones. Secunda ibi. **H**ec autem naturae

ponit igit̄ primā distinctionē dicens q̄ natura ul̄ essentia nature
accepta p̄ modū totū pōt̄ duplicit̄ considerari. **E**lio: b̄m p̄p̄as sō
nē ipi⁹: t̄ bēo ē absolute consideratō: q̄a nō b̄z eē i aliq⁹ ei⁹ aicatio⁹
t̄ h̄: mō nūbilē nezz de ea nīsi qd̄ dueit sibi b̄m qd̄ būiōi vñ quid
qd̄ alioz attribuat sibi: falsa ē attribut⁹: t̄ declarat p̄ ex⁹: q̄a boī
eo qd̄ ē bō dueit aīal t̄ rōale t̄ alia siq̄ alia ponit i ei⁹ diffinitōe
S accīna ut albū t̄ nigraz addit̄ aliquid boī qd̄ nō ē de eēntia būe
nūtatis: nec dueiunt boī iquātū bō: t̄ oñdit qd̄ dictū ē p̄ quoddaz
ex⁹: t̄ dicit q̄ si q̄rat̄ utz ista nā sic considerata possit dici una uel
plures. dī q̄ neutr̄ ē ccedēdū: q̄ utzq; ē ex̄ itellectū ei⁹. s. boīs
ul̄ būaitatis: q̄ utzq; pōt̄ sibi accideret: t̄ q̄ b̄: sic v̄m p̄z p̄ talem
rōz: si enī plalitas eēt de itellectu ei⁹ nūq; poss̄ dici unat cū unuz
t̄ plura sint oppoita: cū tñ sit una b̄m qd̄ ē i soi. **T**ilt̄ si unitas eff̄
de itellectu ei⁹: tūc i q̄. cūq; ineniret̄ eēt una: t̄ sic eēt una t̄ eades
eēntialis petri t̄ pauli: nec poss̄ plurifiscari: q̄ oīa eēnt icōuenientis
ḡ: t̄c. **E**lio: sumiē ipa natura b̄m eē qd̄ b̄z i hoc ul̄ i illo quod
cūq; sit illud: t̄ sic pōt̄ pdicari aliquid de ipa p̄ accīns rōe ei⁹ i q̄. ē
sicut dicim⁹ q̄ bō ē alb⁹: q̄ soi ē albus i quo inenit̄ būaitas quā
nis albe: nō conueniat boī iquātū ē bō ut. s: dictū ē. **N**ō diligēt̄
distictōz posittā: q̄ nā pōt̄ duplicit̄ considerari. **E**lio: absolute b̄m
qd̄ abstrabit̄ ab oī eē: t̄ h̄: nō ē b̄m rē. **S** accīna b̄m consideratōz rōis
q̄ realit̄ nūq; ē būaitas q̄ nō bēat̄ eē i aliq⁹. **E**lio: pōt̄ considerari
b̄m qd̄ ē i aliquo: t̄ boē ē tā b̄m rē q̄ b̄m rōz: q̄ realit̄ ē v̄m q̄ būa
nitas semp̄ ē i aliquo t̄ f̄m rōz etiā q̄ itellect⁹ app̄bēdit̄ ipaz p̄t̄
b̄z esse i aliquo. **N**ō q̄ dūa ē inē accīna p̄pa t̄ accīna cōia: q̄
accīna p̄pa p̄: t̄ p̄ se dueiunt sp̄ei: Secūdario aut̄ t̄ ex̄ sequēti:
conueniūt idiniduo: ut risibile p̄: t̄ p̄ se conuenit boī. Secūdario aut̄
soi. **S** accīna cōia se bñt econverso: q̄ p̄: conueniūt idiniduo: secū
dario specieb⁹ ut albedo t̄ būiōi. Et boz rō ē quia accīna p̄p̄
causant̄ ex̄ p̄ncipis sp̄ei: q̄ ex̄ unitate forme: cū mā resultat p̄o
p̄ia passio: t̄ id p̄: t̄ p̄ se conueniūt sp̄ei: t̄ q̄ p̄ncipia sp̄ei rebūat̄
in quolibz idiniduo: ideo secundario conueniunt in dñiduo. **S**

accidētia cōta causant ex p̄ncipiis individualiōnis. q̄ ex diversa
 compositione elemētorū causant diversa accēna: t̄ ideo p̄mo quenā
 unū individualis: t̄ q̄ p̄ncipia individualiū dūnēt indistincte in spēbus
 ideo sc̄dario quenāt spēbus. **C** Deinde cū dicit. hec aut̄ natura
 hic ponit sc̄daz distinctōez dicēs q̄ natura considerata put̄ habet
 esse in alio b̄z duplex eē. unū est qđ b̄z esse in singlariib⁹. aliud est
 q̄ b̄z esse in anīa. t̄ h̄m utrūq̄z eē secundū dictā naturā accēna. h̄m
 enī esse q̄ habet in anīa secundū essentiā ipsam accēna: q̄ dicit̄ enī
 tia rationis: vt genus. spēs. dīa t̄ huiusmodi: h̄m v̄o esse qđ b̄bz
 in singularib⁹ sequunt̄ eā accēna: que dicit̄ entia realia: vt nigre-
 do albedo t̄c. itaq̄z q̄ h̄m utrūq̄z esse sequunt̄ dictā naturā. t̄ di-
 uersa h̄m diversuz eē ut patet infra. Itē. put̄ b̄z esse in singulari-
 bus diversificat̄ h̄m diversitatē singulariū t̄ put̄ b̄z eē in anīa diver-
 sificat̄ aliquo mō h̄m diversitatē anīaz: t̄ tñ dicit̄ q̄ īp̄i nature h̄m
 p̄mā suā consideratiōez t̄ suā p̄p̄iam rationēz absolutā nullū isto-
 rum eē dicit̄. nā falsū est dicere q̄ natura vel eēna homis in q̄zū
 ē homo habeat aliud eē in hoc singulari: t̄ p̄bat q̄ si esse in hoc
 singulari dūiret hōi in q̄zū est homo nunq̄z eēt ex hoc singlare
 sit̄ si quenāt homini in q̄zū hō nūquā eēt in hoc singlari. **S** z ve-
 rū est dicere q̄ hō in q̄zū est hō non b̄z q̄ sit̄ in hoc singlari v̄l in
 illo vel in hec aīa vel in illa. **C** ocludit ergo t̄ dicit̄ q̄ p̄z q̄ natu-
 ra hōis absolute considerata abstrahit a quolibz eē: ita tñ q̄ non sit̄
 p̄ciso sine exclusio alicni⁹ eoꝝ q̄ utrūq̄z potest sibi quenire. t̄ di-
 cit̄ q̄ hec natura ita absolute considerata ē illa q̄ p̄dicat̄ de indi-
 vidualiis hōib⁹. **T** Nō q̄ ex isto v̄bo v̄ltio: hec ē v̄itas cui⁹ dā di-
 bitatiōis que mouet̄ in logica. **C** Dubitat̄ enī vtrū p̄dicatio ge-
 neris de spē sit̄ maioris de minore vel equalis de eīli. t̄ videt̄ q̄
 equalis de eīli sic aut̄ animal qđ p̄dicat̄ de homie p̄dicat̄ dīp̄o
 solū h̄m esse qđ habz in eo: aut̄ h̄m esse qđ etiam b̄z in alio. si p̄o:
 sic ē equalis de eīli. Si z°: sequeret̄ q̄ homo eēt aliud aīal q̄
 si animal h̄m eē qđ b̄z in equo p̄dicaret̄ de homie. tūc homo eſſet
 animal qđ eſſet equus. qđ ē inconveniens. iſiſ t̄c. **C** In opposituz eſſet

porphiriūs. Ad istā qōe; aliqui oīdunt in scriptis suis q̄ genus
pōt duplī considerari. s. logice & phisice si cōsideret logice sic p̄di-
cat̄ maius de minori: q̄ b̄m rōe q̄ p̄dicat̄ p̄tin̄ ad logicum qui
est artifex rōis p̄dicari de homie. equo & sic d̄ aliis. Si consideret
phisice sic ē equalis de equali. q̄ b̄m illam naturā b̄m quā p̄dicat̄
de homie nō p̄dicat̄ de equo s; b̄m alia: & hoc p̄tin̄ ad phisicūm
q̄ est artifex naturaz̄ realis. Sed istā distinctōe; nō reprobando
qa fuit boni viri intēdo ponere alia quā reputo meliore. & accipi
am ex illo passu: dico ergo q̄ talis p̄dicatio ē maioris de minori
q̄ alic̄ d̄strueret̄ illa distinctō q̄ ponit̄ in porphirio. Et hui⁹ rō ē
q̄ ista natura. s. aialis b̄m Sanctū thomā p̄dicat̄ b̄m q̄ absolute
considerat̄ & put̄ abstrahit ab om̄i esse tam ab eē in hōie q̄ ab eē
in equo & sic d̄ aliis inquātū tñ qdlibz̄ esse eoꝝ pōt sibi cōuenire
& isto mō magis ē p̄dicatio maioris de minori q̄ si p̄dicaret̄ b̄m
eē qd̄ h̄z in homie & equo & in om̄ib⁹ aliis spēb⁹. & p̄ hoc p̄z solu-
tio ad arg⁹. q̄ nō p̄dicat̄ b̄m esse qd̄ habz̄ tñ in homine & equo et
aliis. Sz̄ b̄m suā absolutā consideratōe; & q̄zuis doctoꝝ dicat de ho-
mine in ordīne ad indīvidua. idē tñ videt̄ eē de natura aialis in
ordīne ad suas spēs. Deinde cū dicit. Nō pōt tñ dici. Remouet
duo mēbra a dictis diuisiōib⁹ qb⁹ nō atēbuūt intētoes logice et
circa hec duo facit q̄ p̄mo remouz vñū dubiū. z⁹ remouz scdm
z⁹ ibi. s̄līr & nō. p̄mo remouet p̄muꝝ dubiū & dicit. q̄ nature vel
eēntie b̄m se & absolute considerate nō pōt attribui intētio logica et
hoc p̄ talē rationē p̄bat. Illi d̄ cui⁹ rōe nō ē vñitas & cōitas non
h̄z q̄ sibi possit attribui aliquā intētio logica. Sz̄ de rōe nāe v̄l eēne
sic accepte nō est vñitas nec cōitas. igit̄ t̄c. Ab aior p̄z q̄ de rōe
vñiuersal̄ ē q̄ sit vñū d̄ multis & cōe mltis. p̄bas mīor q̄ si cōitas
eēt d̄ rōe siue de intellectu hōis: tūc inquocūq̄ iuenireſ humāitas
iuenireſ etiā cōitas & vñitas. Sz̄ hoc ē falsum q̄ in petro iueni-
tur humāitas & in sorte in quo nō iuenireſ aliqua cōitas quoniam
q̄cūd̄ ē in eo est indīviduū & singulare. S̄līr si vñitas eēt d̄ rōe
humāitatis tunc in quocūq̄ eēt humāitas etiā vñitas qd̄ est

scilicet qd in sorte uniuscū humilitas in quo nō est unitas s; p̄itas
CNota qd 6^m doctrinā ars. in p̄mo posterioz vle est in multis
 et de multis vnū. qd vle est vnū. iō realit̄ dī qd de ei^o rōe est uni-
 tis et qd est in multis et de multis. iō de ei^o rōe ē v̄itas. **S**ed quare
 dī in multis et de multis. qd vle p̄t considerari uno mō q̄stū ad eē
 et sic dicit̄ eē in multis. Alio mō q̄stū ad pdicari et sic dicitur de
 multis qa de multis pdicat et dī unde vle ē vnū p̄ter multa pue
 est in intellectu ex singlaria et est vnū in multis p̄t h̄z eē in singu-
 larib;. s; ex hoc qd dicit̄ est oris dubitatio. **U**nū de rōe v̄lis sit
 qd sit vnū in multis et dicat̄ in multis et video qd nō qd aliqua sunt
 v̄lia qd nō sunt nisi in uno et de uno solo dicunt̄. vi phenix. sol. et
 gabriel et sic de aliis. In oppositū est phus ad hoc est dicenduz
 qd de rōe v̄lis ē qd sit vnū in multis vt dicit phus tū ē aduertendū
 qd aliquod est vle qd est in multis et dī de multis actu. vi bo equus
 et similia. Et aliquod vle est qd est in multis et dici de multis non
 actu: s; in h̄itu et in se p̄ quādāz successionē. vt phenix qd dicit̄ isto
 tpe de ista phenice. et alio tpe dicet̄ de alia et ē aliquod vle qd est i
 multis et dī o multis nō in actu nec in potētia nec sūl nec successione
 6^m ipsam et 6^m se considerando sic sol et angls sp̄s enī solis si 6^m se
 consideret non repugnat sibi eē i multis et dici de multis: y mō d
 se sibi duenit qd possit cōmunicari multis: qd vle est: s; qd nō possit
 eē plura sub se hoc nō ē ex defectu suo qu de se sit coicabilis pli-
 bus: sed hoc ē ex defectu recipiētis: qd nō ē dare aliquā māz re-
 ceptiū formē solis nisi illā qd est sub illo et hoc ē quia 6^m p̄m cō-
 stat ex tota sua mā. Similē de qualib; specie agelica qd de se ē cō-
 mūcabilis plurib; quia si essent plures angelī i eadē spē: cuilib;
 eoz esset coicabilis: **S**ed quia tota talis pfectio specificata in uno
 individuali p̄tne ī alteri nō cōicat: nec coicari p̄t etiam uirtu-
 te diuinā et sic patet solutio ad obiectoz. **D**einde cū dicit̄. Si
 milē etiā nō p̄t dici. nūc excludit secūdūz mō de int̄ctionibus:
 logicis et dicit̄ qd antētio logica non p̄t attribui nature h̄uane aut
 alteri nature 6^m esse quod h̄z in individuali pbat p̄ talē rōz illi. &

cuīus rōe non est vniuersitas non pōt attribui intentio logica. Sed de
rōe nature humāne p̄ut est in individualiū nō est vniuersitas s̄z plalitas
g. t̄c. maio: p̄z p ea q̄ dicta sūt: minor etiā ē evidēs. isti⁹ rōis pōt
solū minorē doctor. ¶ Nō q̄ in rōe p̄dicta accipiunt̄ duo ex p̄
te q̄ sunt de rōe uniuersalis. s. unitas ⁊ coitas. mō in ista rōe pōt
solū unū. s. unitatē: q̄ coitas bñ est d̄ rōe humāne p̄ut ē in individualiū
is nec hoc ē incōueniēs q̄ ad destructionē uni⁹ copulati sufficit
destruē unā p̄tē: ⁊ sic ad falsitatiē īne sufficit falsitas alteri⁹ partis
sic ē in p̄posito q̄ de rōe uniuersalis ē unitas ⁊ coitas ad p̄bari
vñē g. q̄ aliquid nō sit universale sufficit ostēdere: ut q̄ nō sit unū
uel q̄ nō sit cōe. ¶ Deinde cū dicit. Relinquit g. Manifestat
quō cēntie attribuant̄ intētiōes loice ⁊ duo facit q̄ p̄. facit quod
dicū ē. z. remouet qdā dubia: scđa ibi ⁊ quāuis: Prio g. mai
festat quō essentie attribuant̄ intētio logica ⁊ dicit q̄ intētiōes nō
attribuant̄ essentiis consideratis h̄m se absolute: nec etiā eēntiis p̄
ut habent esse in suis iſerioribus ut dictū est. Reliquit g. q̄ tas
les intētiōes attribuant̄ essentiis p̄ut h̄nt esse in intellectu ⁊ de
clarat q̄lic ⁊ dicit q̄ ipa nā humāna in intellectu h̄z eē abstractuz ab
oibus individualib⁹ ⁊ q̄a sic ē abstracta ab oib⁹ idcirco h̄z rōz uni
formē: ad oia individualia q̄ sunt ex aīaz inquātiū equalit̄ ē similitu
do oīm: ⁊ dicēs in oīm eoꝝ agnitoꝝ inquātiū sunt hoīes: ⁊ ex h̄
q̄ talē relatōz h̄z ad oia individualia intellect⁹ considerat q̄ pōt cōue
nire multis ⁊ de multis p̄dicari ⁊ adiuenit rōem spēi q̄ ē p̄dicari
de pluribus differentiis nūero in eo q̄ quid: ⁊ sibi talē ratioꝝ
attribuit ⁊ sic uocat̄ spēs. Et sicut dictū est de natura spēi: ita di
cendū est de natura generis in ordine ad spēs ⁊ similit̄ d̄ dīa: ⁊ h̄
quod dictū est confirmat p̄ auctoritatē īmet⁹. dicētis in p̄mo d̄
aīa q̄ intellectus est qui facit uniuersalitatē in rebus. s. rebus at
tribuēdo uniuersalitatē. Et hoc idē dicit Aquīen. in sua mehē.
Nō q̄ est differentis in p̄ma intētio ⁊ secundā. Prio enī in
tētio necessario est id in quo primo fert̄ intellect⁹ ⁊ hoc ē qdā
uel essentia rei sicut humanitas est p̄ma intētio hominis. Scđa

intentio est id in quo secundario servatur intellectus. s. hoc quod est pre-
 dicari de pluribus: ita quod propter loquendo homo non est prima inten-
 tio. Sed nomine prime intentionis: nec species est secunda intentionis. Sed nomine secunda
 intentionis quod est predicari de pluribus distinctis numero. **N**on quod prima
 intentionis non est propter intentionem: ymo est uera res. Sed appellatur prima intentionis
 intentionis in qua est id in quo per intentionem intellectus. Sed secunda intentionis est vera
 intentionis: quod est solu quid rationis et non quid reale: quod est quid factum ab anima
 itaque intellectus non facit primam intentionem. Sed sibi nomine imponebitur. Sed
 intellectus bene facit secundam et sibi nomine imponebitur. **E**ninde cum dicit.
Et quoniam hic mouet tres dubitationes. Quare prima est talis dictum
 est quod natura existens in intellectu abstracta ab aliis individualitatibus est uni-
 versalis: dubitat quomodo hoc esse possit quia certum est quod intellectus meus
 in quodcumque illa non est singularis. sed quocumque est in singulari est singulare: quia
 recipies et receptum debet esse proportionata: hanc dubitatem remoue
 et dicit quod ista non potest dupliciter considerari. **A**lio modo enim suum esse quod habet:
 in anima et in intellectu: et sic est singularis sicut et intellectus ut aguebat
Alio modo talis natura potest considerari secundum quod respectatur ad res ex anima: si-
 una similitudo omnium talium rerum sic est singularis: in qua representatio multa
 est universalis. **E**ninde possumus dicere quod talis natura est singularis in ente
 modo. Sed universalis in representatione uel significacione. **E**t ex hoc dicit ipse: prius de
 sectus considerat. quod in primo de anima uoluit ex unitate forme intellectus univer-
 sitatem intellectus in aliis hominibus considerare: quia ut dictum est non est universalis
 forma secundum esse quod habet in intellectu. Sed secundum quod respectatur ad res ex anima:
 ut similitudo eorum: et declarat quod dixit per unum ex multis male: ut si esset una
 statua corporalis representans multos homines prius quod illa ymago vel species
 statuae habet esse singularis et propria: prius est in hac materia: sed habet rationes coi-
 tatis et universalitatis secundum quod existens una est representationis plurium. Non
 quod aliqua sunt singularia quantum ad esse et quantum ad representationem
Aliquando sunt singularia quantum ad esse et non quantum ad representationem
 sicut prius in rebus materialibus: si enim esset aliquod statua facta ad simili-
 tudes pertinet: illa esset singularis et in essendo et in representando. Sed
 si esset aliquod statua coiter facta ad similitudinem plurium: illa esset singularis

in essendo et universales in representando ita est de spiritibus. quod spes
que est in sensu particulari est singularis in representando. quod solu re
presentat singulare et est etiam singularis in essendo. quod habet esse in materia
singulari. Sed spes que sunt in intellectu sunt singulares in essendo. quia
recepte sunt in intellectu singulari. Sed sunt velles in representando quod plaus
representat. **C**oninde cum dicit. Et quod hic mouet secundum dubita
tionem quod talis est. **E**videnter enim quod ista est via predicatio homo est spes et
sor est homo; quod genere non est via predicatio sic dicendo sor est spes
cum hunc regulam arboris. in predicationibus quoniam alterum de altero predicatur quodquid
predicatur de predicato predicatur etiam de subiecto. Soluit quod non sequitur quod sor sit
spes licet homo sit spes et sor sit homo. quod mutatur medium et committitur fal
lacia accentus quod aliter accipitur in prima propoee quando attribuitur sibi
intentionis spei; et alter in secunda quando predicatur de individualiis; quod in prima
accipitur hunc quod habet esse in intellectu. in secunda vero proposito habet esse in rerum
natura. hec autem omnia patet per ea quod dicta sunt; non non sequitur. **C**ontra
quod illud dictum arboris. scilicet quoniam alterum etiam tenet solu in predicationibus eternali
bus et realibus et propriebus et quando predicationem eodem modo sumitur in secunda sic
in prima propoee. Sed sic non est hic; quod illa predicatione homo est spes. est si
plex et per accidens; et ista sor est homo est personalis in prima homo significat in
sentientia et spes in intellectu existentia. in secunda significat re et hominem
realem. unde aliter sumitur in prima et aliter in secunda propoee ut dictum est unde
proposito homo est spes. id est sibi attribuitur intentionis spei non predicatur de per
tuo et ideo notanter addit quod de necessitate accideret quod sor est spiritus
cives. si vero spem conveniret homini hunc quod habet esse in petro; vel hunc suam abso
lutam considerationem in quantum. scilicet homo est. quod convenit homini in quantum est homo;
convenit omni homini et ita conveniret petro et de ipso predicaret. **C**oninde cum dicit. Et tamen predicari. hic remouit tertiam dubitacionem quod est utrum
generi possit attribui predicatione et soluit dicentes quod predicari convenit ge
neri per se et probat quod illud convenit alicui per se quod ponitur in eius diffi
cilitate. Sed predicari ponitur in difficultate generis. igitur etiam maior et mi
nor patet et subdit quod hoc est inconveniens et probat quia dicit certum
est enim quod predicatione est quoddam quod completur per actionem

intellectus componentis et diuidentis: licet fundetur in re ipsa: scilicet in unitate eorum quorum unum de altero predicitur et dicatur. Cum ergo ratio huius intentionis que est genus similiter completur per actum intellectus: sequitur quod ratio predictabilitatis sibi possit attribui. Hic ultius remouet quandam dubitatem dicens: nihilominus tamen illud cui intellectus ratione predictabilitatis attribuit componens unum cum altero non est ipsa intentionis generis. Sed potius illud cui intellectus intentione generis attribuit: sicut quod significatur hoc nomine animal. ¶ Tamen ex his que hic dicuntur manifeste colligere possumus quod prima intentio est illa que predicitur de inferioribus. Sed secunda non predicitur nisi de his cui attribuitur et hoc predicatione denominativa. Unde ista propositio homo est species est singularis: licet videatur indistincta: quia ibi ponitur terminus communis sine signo: quod tamen non est uerum: quia indistincta potest significari pro aliquo suo inferiori: quod non potest in proposito: nec est uerum quod ibi sit realiter terminus communis sine signo: quia ille terminus communis accipitur loco termini singularis: in quantum sibi attribuitur ratio speciei. ¶ Nota etiam quod dubium quod designetur in loca cum dicitur genus: Ultrum prima intentio vel secunda ex his que hic habentur: uidetur quod prima: quia illa est prima intentio que predicitur de suis inferioribus: tamen credo quod non est prima per se: nec secunda per se. Sed utrumque simul, scilicet prima cum secunda: licet principaliter credo quod sit secunda: ex eo quod logica nihil habet tractare de primis intentionibus nisi inquantum

sibi attribuuntur secunde. Unde homo nihil pertinet ad logicum
nisi in quantum sibi attribuitur hec intentio secunda que est species:
Et sic intelligendum est de aliis primis intentionibus. Et huius
ratio est: quia logicus est artifex rationis: et ideo non considerat nisi
entia rationis: quae attributa enti rationis: et hoc est quod dicitur:
Quod logica est de scilicet intentionibus adiunctis primis: ita quod principale
est de secundis: ideo principaliter diffinit secundas. Unde dicit
quidam et bene quod diffinuntur secunde intentiones in concreto
per quod manifeste datur intelligi quod nulla per se diffinitur: sed
ambae simul quia intentio secunda sumpta in concreto nihil aliud
est nisi secunda intentio informans primam per hoc etiam quod non
dicitur quod prima intentio sub secunda diffinitur sed secunda in con-
creto id est informans primam manifeste datur intelligi quia se-
cunda principaliter diffinitur. ¶ Deinde cum dicit. Sic ergo
patet. Hic ponit doctor corearium dicens quod ex dictis patet
qualiter essentia vel natura se habeat ab rationem speciei. quia
scilicet ratio speciei non est de his que conueniunt nature vel es-
sentie secundum suam absolutam considerationem neque est de
accidentibus que consequuntur ipsam essentiam secundum esse
quod habet extra animam scilicet in individualibus. Sed species est
de accidentibus que consequuntur ipsam essentiam secundum esse
quod habet in intellectu et per hunc modum continet sibi
ratio generis speciei et differentie. ¶ Nota quod sicut natura ha-
bet duplex esse scilicet unum materiale aliud immateriale. unum

extra animam aliud in anima. ita sibi conueniunt duo genera ac cidentium secundum quod habet esse reale in suis inferioribus conueniunt sibi accidentia realia scilicet albedo nigredo et cetera. secundum vero quod habet esse in anima et immateriale conueniunt accidentia immaterialia et accidentia rationis ut species et cetera.

CNota quod differentia est inter speciem que est intentio secunda et speciem que est principium intelligendi. quia species que est intentio secunda est ens rationis: quia facta est ab intellectu. Et species que est principium intelligendi est quid reale: secundum quod ens reale distinguitur contra ens rationis licet non sit quid reale secundum quod ens reale distinguitur contra ens intentionale quia tales species sunt entia intentionalia. Sed pro tanto dicuntur realia inquantum informant intellectum qui est quid reale.

Dubitatur de duobus et primo de hoc quod dictum est superius quia natura humana habet esse in intellectu abstractum ab omnibus individualibus et dictum est quod hoc non est realiter: Sed solum secundum considerationem rationis inquantum intellectus intelligit naturam sine individualibus quia hoc non videtur esse possibile quia intellectus intelligens rem aliter quam res sit est falsus quia ab eo quod res est vel non est dicitur oratio vel propositione vera vel falsa ut babetur in predicamentis a pho. Sed ita est quod humanitas nunquam est separata ab individualibus igitur intellectus intelligens eam separatam est falsus. **C**In opere

positum est doctor in textu. **A**d istam questionem est dicendum q̄ de necessitate opporet q̄ humanitas prout est in intellectu sit separata ab omnibus individualibus conditionibus & huius ratio est quia illud qđ impedit intellectum a sua cognitio-
ne non potest esse in intellectu put est in re:nec potest esse in re put
est in intellectu . Sed illa individualia impediunt intellectum.
igitur & cetera. **E**go patet. **D**icor probatur quia illa individualia
sunt materialia:materia autem est impedimenta cognitionis ut dictum est superius et dicetur in sequenti lectione igitur &
cetera. **A**d argumentum in oppositum dicitur q̄ abstrahere
aliquid ab alio uel intelligere unum sine alio.potest capi dupli-
cer. **E**nī modo per modum compositionis & divisionis: sicut
cum intelligimus aliquid in aliquo uel esse seperatum ab eo . ut
corpus absq; aliqua qualitate. **E**nī modo per modum simpli-
cis & absolute considerationis abstrahere igitur per intellectum
ea que secundum rem non sunt abstracta:secundum primum mo-
dui abstrahendi & intelligendi:non ē absq; falsitate intellectus :
Sed secundo modo abstrahere per intellectum ea que secundū
rem non sunt abstracta non habet intellectus aliquam falsitatem
Et hoc est quod dicit Aristoteles:abstrahentium non est men-
daciū: loquitur enim de intellectu simplici : qui est sine aliqua
falsitate:non autem de intellectu componente & dividente:qui se-
bz ad utrumlibz: & sic est in pposito. **E**nī alind est intelligēr unū
nuo esse in alio et aliū est intelligere unū non intelligendo
aliud.boc autem declarari posset exemplo sensibili sicut declarat

doctor de corpore colorato in prima parte questione 8. s. ar. pmo ad primū argumētū. s; causa uitāde prolixitatis non pacioris ibi regre si uis pfecte vītāde videre. **D**ubitat scđo uix universa lic̄ possit esse sc̄ia de sensibilibus uel de singularib; uel de cōcupisibilib; uel de cōtingētib; et sophistis; et hoc q; sc̄ie debet eē de intelligibilib;. de vniuersalib;. de incorruptibilib;. de necessariis et vere existētib;. **E**ld istā q̄stionē breviter terminando facio vñā rōez cōmunez et dico q; de omnibus istis pōt eē sciencis et p̄ illa q̄ possunt dici in contrariū. distinguo q; talia possunt dupliciter considerari. uno mō in quantū sunt talia et sic illo mō nō pōt de eis esse sc̄ietia ut bene arguebat. Ellio mō possunt considerari talia in quantū de eis pōt formari cognitio et rōes intelligibiles et v̄les et incorruptibiles et necessarie et v̄e et sic de eis possunt eē sc̄ie. nec hoc est inconueniēs quia hoc fieri pōt q; lic̄ ista sit contingens p̄pō sō currit vel sō monet. ista tñ est penitus necessaria. si sō curris sō monet. et ita diligēs lector potest discurrere p̄ singula. et sic p̄ solutio ad argumentum in oppositum.

In. **A**nc restat videre quō sit essentia. **P**ostquā doctor determinauit de eēntiis substātiarū compositaz mō in parte ista definit de eēntiis substātiarū simpliciuz et dividit in tres partes. q; in p̄ma remouet quandā falsaz positionem quorūdaz circa essentias substātiarū simpliciū. in scđa determinat de eēntiis eaz. in tertia reducendo ea q̄ dicta sunt distinguit om̄es essentias in tria genera. Scđa ibi. vnde et in anima intellectuā. Tertia ibi. bis v̄sis patet. **P**rima iterū in tres quia in prima continuando se ad ea que dicta sunt ponit illam falsaz opinionē. scđo eam destruit. tertio respōdet cūdā obiectiōni. scđa ibi hoc autem. tercia ibi. nec aliquis potest. **P**rimo continuat se ad ea que dicta sunt. et dicit q; ex quo supra ostendimus qualiter sit essentia in substātiis compositis. nunc restat videre f^m quem modū sit essentia in substātiis separatis. s. in anima intellectuā et in p̄ma causa. Deinde ponit circa h̄c falsaz oppiōez. d. q; lic̄ om̄es

comuniter concedant simplicitate; prime cause & nulla cōpositioz
ei attribuant: tamen quidam nostri amici nūc inducere cōpo-
sitionē forme: & matie in intelligētiis & aiabus. Et dicit q̄ p̄mis
auctor hui⁹ opinionis uidet fuisse Anicebrō qui fuit auctor libri
fontis nūc: bic tñ doctor nō ponit motiū. Unde ad hoc ponen-
dū mouebat: qđ tñ ponit in p̄ma pte. q. 50. ar. z. & q. 75. arti⁹ 5
& ē tale. In quocūq; inueniunt̄ p̄petates matie ibi de necessi-
tate repic̄ materia. s; in angelis & in aia inueniunt̄ p̄petates ma-
terie ergo i angelis & in aia ē materia: **E**t aior p̄z quia p̄petas
rei non est separata ab eo cuius est p̄prietas. minor p̄bat: qđ pro-
prietas materie ē ista. eē in potentia. recipere. subici. & transmuta-
ri: & ista omnia inueniūt̄ in angelis & in aia. g. &c. qđ pat̄ diligē-
ter inveni. **S**ed est tñ sciendū qđ iste anicebron licet fuerit magnus
p̄hus tñ fuit insufficiens locus. Unde in isto motu manifeste
fallacia equocatiois decipit. Sicut videm⁹ de b: qđ ē ſcipe qđ
ſibi magis uidet̄ uere qđ alī ſcipe uerit̄ intellectui & alī ma-
terie. Et pōt̄ triplex assignari diuersitas b: qđ potui recolliger
ex diuerb locis doctoris. Prīa diuersitas est qđ materia recipit
formas individuales. intellectus vō formas vles ad inim⁹ in-
p̄ntando. Sedā diuersitas ē qđ materia recipit formā ut p̄ ipām
constitutā in esse aliquo specifico utputa inesse specifico aeris ut
alicui⁹ alīius. Intellect⁹ vō recipit formas ut p̄ ipās constitutā
inesser intelligibili. Tercia diuersitas ē: qđ mā ſcipit formas me-
diante motu & transmutatōne. Intellectus vō sine his recipit.
Un̄ dicit p̄hs. z: p̄hicoz qđ sedēdo & gesēdo fit aia sapiens &
prudēs. Tūc aia fit sapiēs quando recipit in se formas intelligibi-
les & m̄lte alie possent diuersitates assignāti inf̄ ſcipe intellect⁹
& ſcipe māe. Et sic equocatio ē i b: qđ ē ſcipe: ita in b: qđ ē
eē in potēn. subici. & trāmutari & etiā in aliis cōditōib⁹. **T**eōd
cū dicit. hoc aut̄ deſtruit istam positionem & dicit: qđ ista positio
ē falsa. ex eo qđ repugnat dictis p̄hoz q̄ noiant eas subās a mā
separatas & p̄bat qđ ſūt absq; mā & addūt ad hoc demonstrādum

Demōstratōe; quā dicis eē potissimā in mā ista. Et pōt sic formāi
 Illud cui? virtus est imālis; ipm quoq; ē imāle. §3 oīs vius
 subē intelligibl' ul' intelligētis est imālis. g° t̄c. Et pōt p̄z q̄ vir
 tis oīs seḡt subā; t̄ cēntia rei: mīor sūt pōt sic p̄slogizār; illud qd̄
 recipit in se aliqd̄ imāle uel facit aliqd̄ eē imāle illud de necessitate
 te est imāle. §3 virtus subē imālis siue itellectualis ē buīoi g° t̄c
 mīor p̄z q̄ntū ad p̄ma p̄te: q̄ recipies t̄ receptū debet eē p̄por
 tioata. Quātū etiā ad sc̄oā; p̄te: p̄z q̄ nihil agit ultra suā spēz: t̄
 sic māle nō pōt constitutere imāle. mīor declarat q̄ vius subē itel
 ligētis ē itellecl' possibilis v̄l agēs quātū ad naturā huānā uel ad
 aīaz: intellectus v̄o coiter sup̄ius quātū ad angelū in q̄: nō ē itel
 lectus possibilis neq; agēs nisi equinoce: t̄ hec ē rō quāe necesse
 ē ut p̄bet doctor in p̄ma p̄te. q. 54. ar. 4. §3 certū ē q̄ nihil ē in
 telligibile nīsi inquantum imāle ē: q̄ inquātūz tale separāt a mā t̄
 a cōditōib̄ māe: t̄ hoc ē ex eo q̄ mā ē ipeditia ognitōis ut dictū
 est. §3 illud imāle t̄ intelligibile recipit in itellectu possibili anie
 t̄ in itellectu āgeli t̄ sit intelligibile t̄ imāle actu p̄ v̄tutem intellec
 tus agentis anime nostre: t̄ etiā intellectus angelici g° sequit
 q̄ intellectus possibilis t̄ agens anie t̄ intellectus angeli sint in
 materiales: t̄ per sequeens sequit cōclusio p̄ncipalis. s. q̄ om̄is
 substātia intelligēs sit imālis t̄ ideo cōcludit veritat̄ q̄ dōz q̄ in
 qualibz substantia intelligente sit omnino imunitas a materia et
 exponit illa. s. q̄ nec habeat materiam partem sui nec etiā sit
 sicut forma impressa materie sicut est de formis materialibus ut
 patet. ¶ Notandum q̄ duplex est agens. s. agens p̄ncipale t̄
 agens instrumentale. Agens instrumentale est quod agit in virtu
 te p̄ncipalis agentis. Agens autēz p̄ncipale non agit in virtu
 te alterius inquantum p̄ncipale est. Quando ergo dicitur nihil
 agit ultra suā spēz. aut intelligitur de agente p̄ncipali et sic tenet
 proposicio. aut de agente instrumentalī: Et hoc dupliciter. quia
 aut hoc intelligitur in virtute propria t̄ sic etiā est proposicio v̄a
 aut in virtute alterius t̄ sic est falsa quia agens instrumentalē agit

in virtute agètis principaliſ vñ agit vltre ſon̄ ſpē. Calor enī ignis
agit ad introductōe ſorme ſubālis ignis generati inq̄ ſuſ. Agit
in p̄te forme ſubālis q̄ eſt in igne generat̄e. licet ſe nō pollit
agē illū ad calorē inducēa. ¶ Dubitat aut̄ d̄ hoc q̄ dicit q̄ in
q̄libz ſubā intelligētē d̄ eſſe oīno imūitas a mā: q̄ in anima rōnali
q̄d̄ diu eſt in corpore nō oīnino eſt imūnis a mā q̄ eī qd̄amodo
mālis licet hoc nō poffit dici de angelis. ¶ Ad hoc pōtrūderi
dupliciſ vno dicēdo q̄ ipſe loquit̄ de āgelis hic ⁊ de animabus
ſepatis t p̄z hoc per ea q̄ dicta ſunt in p̄n° lectionis q̄d̄ dictum eſt
q̄ intēdit definiare de eēntiis ſubāz ſepataz ⁊ certū eſt q̄ quā
diu aia eī in corpore non appellat̄ ſubā ſepata p̄z etiā hoc per ea
q̄ dicunt̄: dicit enī q̄ iōi ſubā intelligēt̄. t̄c. Certū eī q̄ aia q̄d̄ diu
eī in corpore nō eī intelligēt̄. H̄z bō bñ p̄ aiam ut dicit ph̄us in
p̄o de aia: q̄ loquēs de aia ſiūcta dicit. Siq̄s dixēt aia ſubā intelligēt̄
ſeu ſiderare ſiū eſt ac ſi dicat eā te xere vñ edifficare. q.d. ſic nō
deb̄z dicit q̄ anima edifficat ſz homo per animā. ita non debet dici
q̄ anima intelligat p̄t eſt cōiuncta ſz homo p̄ animā. H̄z quando
erit a corpore ſepata: tūc erit vere ſubā intelligens ⁊ ſibi attribui
poterit opatiō. q̄ opatiōes non attribuūt niſi per ſe exiſtētibus:
Alier possumus. Respondere ſupponendo etiā q̄ anima con
iuncta corpori poſſet dici ſubā intelligens ⁊ diſtinguere de
re immateriali: Quia aliq̄ ſubā intelligens poſt dicit immaterialis du
pliciter vno modo ſimpliciter. f. quia non habet materiali partē
ſuī nec aliquo modo vnitur materie vt forma. ⁊ ſic deus ⁊ āgeli
dicunt̄ ſubā intelligens immateriales. Alio modo qd̄ nec habet materi
am partem ſuī nec vnitur materie vt forma immersa ſibi ⁊ comp̄
bens ab ea ⁊ talis eſt anima humana. Et ſic intēdit doctor hic qd̄
et p̄z ex vbiſ ſuis dicit enī q̄ ſz q̄ iōi ſubā intelligēt̄ ſit oīno imūi
tas a materia ita q̄ nec habet māz p̄t ſuī nec ſit ſor̄ ipſa i mā. vñ
nō dicit ſipſr̄ q̄ nō d̄z eē vnitā māe ſz q̄ nō ipſa ſit ſic dicit ipſe de
clūſ ſor̄ ſuī mālib⁹ q̄ ſūt ſol̄ ſor̄ ipſe i mā ſuī imēſe. ¶ Deſi dicit
nec aliq̄ p̄t dicit. n̄d̄z cuiā tacite obiōt. poſſz enī aliq̄ ſic obiōt

q̄ tota virtus demonstratiōis fr̄pōite in hoc fundat̄, q̄ illud qđ
 dī esse intelligibile deb̄t eē imāle ex eo q̄ mā ipedit intellectōez
 N̄z ego dicā q̄ nō q̄libz mā ipedit cognitōez siue intellectōez sed
 solū mā corporalis: t̄ hāc nō ponim⁹ in subūs sepati⁹ s̄z solū in eis
 ponim⁹ māz sp̄alez. Ipse nāq̄ hāc obiectōez remouz destruēs
 solū hoc qđ dicebat q̄ mā corporalis ipedit cognitōez t̄ pb̄at per
 tle⁹ rōez seu cñaz. Si enī mā corporalis ipedit intellectōez seq̄ret
 q̄ forma corporalis nō eē actu intelligibil. N̄z cñs ē falsū g. t̄ aē
 cedēs fītas cñtis ē māifesta. q̄ om̄e qđ potest abstrahi a mat̄ia
 pōt eē actu intelligibile. N̄z ipa forma corporalis sic t̄ alie pōt ab-
 strahi a mā. g. t̄c. cñia sic pbaf: q̄ certū ē q̄ mā nō dī corporalis
 nīl q̄ bz formā corporalē p̄ quā informat̄. Si g. mā corporalis im-
 pedit hoc ē rōe forme corporalis. N̄z pp qđ vnu qđqz t̄ illud ma-
 gis. g. t̄c. N̄z nota. q̄ isti; viri dilecti nostri: q̄ hāc obiectōez faci-
 ūt lic̄z sint in hoc nobis magis sp̄iales. t̄n in aliis sūt magis carna-
 les: et vt ip̄i ex sua sp̄ualitate nō possit se defēdere faciēd̄ est tra-
 eos pfect⁹ arg⁹ vt dicā. Si solū mā corporalis ipedit intellectōez
 t̄ nō sp̄ualis. aut mā ipedit ut corporalis ē. aut ut ē mā solū. Si aut̄
 dicat q̄ ipedit ut corporalis ē: tūc seq̄ret recte inconueniēs ad quod
 deducit doctor. Si aut̄ ipedit nō vt ē corporalis: s̄z ut mā t̄m tūc oīs
 mā ipeditet t̄ p cñs sp̄ualis. Et hui⁹ rō ē q̄ illud qđ duēt alicui
 inq̄stum tle duēt omni tali. Sic qđ cōuenit hōi inquantū homo
 vel hōi albo inquantū hōi alb⁹ duēt de necessitate om̄i hōi si ergo
 om̄is mā impedit intellectōez vt sequitur ex illo membro: se-
 quitur etiā q̄ non solū corporalis s̄z etiā sp̄ualis. t̄ sic euidenter
 p̄ cñs redarguit se ip̄os. Deinde cū dicit. Inde in anima.
 determinat de eēntia substātiāz sepatāz. Et diuidit in tres par-
 tes. q̄ primo determinat que sit essentia substātiarū separatarū
 simplicium. In secūda assignat differentiam inter essentiam sub-
 stātie simplicis t̄ essentiam substātie composite. In tertia quia
 compositionem materie t̄ forme remouerat a substātiis simpli-
 cibus. manifestat utrum sint pure simplices: aut in eis possit ponī

intelligētia

aliquae *propositio*: sc̄da ibi, in hoc ē dīa, tertia ibi, huius g. substātie p̄ma in duas. q̄ p̄mo ponit q̄ sit eēna substātie simplicis: in sc̄da pb̄at: sc̄da ponit ibi, quō bec̄ sint. Primo g. ponit intentū suūz t̄ dicit. q̄ ania vel intelligētia nullo. vt dīctū est p̄t eē xp̄o māe t̄ forme: vt. s. hoc mō accipias eēna in eis: sicut in subiis corporalib⁹ in qb⁹ eēntia est id qd̄ resultat ex vniōe māe t̄ forme: s; sola for̄ma dicit eēna eaz. Et declarat q̄ dicim⁹ q̄ subē simplices sūt xp̄oite ex forma t̄ ee. Et hoc confirmat p̄ id qd̄ dī in omēto nnoe pp̄ois libri de cāis q̄ intelligētia ē bñs formā t̄ esse. t̄ accipitur ibi vt dicit ip̄e forma p̄ ipsa qd̄itate t̄ eēna vñ natura simplici: vñ tantū valz dicere qd̄ xp̄oit ex forma t̄ esse. q̄z tū si diceref qd̄ cōponit ex eēna t̄ esse Ex quo p̄z māifeste q̄ in subiis simplicib⁹ forma sua ē sua eēna. ¶ Dubitac̄ q̄re ania nō appellat intelligētia s; angel⁹ sic apparet in lfa: t̄ videt q̄ aia eo mō debeat' appellari. q̄ etiā ania intelligit. Ad hoc p̄t assignari t̄lis rō intelligētia enī bñm suā rōez nō ē aliq̄ alia potētia ab intellectu. s; dicit actū iplius intellectus q̄ angli semp actū intelligūt t̄ intellecerūt ad min⁹ se ip̄os. iō appellat̄ intelligētiae. Dz q̄ hoc nō duenit aie. iō intelligētia nō appellat̄. poss̄ etiā alia rō assignari q̄ talis ē. intelligētia enī p̄p̄e dicit actū intellect⁹ simplicis. put. s. respicit similes qd̄itatē t̄ nō actū intellect⁹ cōponētis t̄ diuidētis. q̄ angli nō intelligūt cōponēdo t̄ diuidēdo s; solū aie. iō aie non p̄nt dici intelligētis. sed solum angelii. ¶ Deinde cum dicit. quō hoc sit. probat suū p̄positū. s. q̄ sola forma sit essētia in subiis simplicib⁹. t̄ ad hoc pb̄andū ip̄e pb̄at q̄ possum⁹ dare formā aliquaz sine mā. quo pb̄ato statim habebit̄ intentū. s. q̄ nulla subā q̄ ē forma tm̄ nō poterit eē aliq̄ alia eēna nisi sola forma. Et ad hoc pb̄andū ip̄i addūt t̄lezz rōez Qñ aliq̄ duo ita se babēt adinuicē q̄ vnū est cā eē alteri⁹ s; nō exuerso id qd̄ bz rōez cāe p̄t eē sine alio t̄ nō cōvertit̄. Dz forma t̄ mā sic se babēt adinuicē q̄ vnū ē cā eē alio⁹ quia forma est cā esse mārie: g. lic⁹ impossibile sit māz eē sine for̄ma tamen forma p̄t esse sine materia. Et agor p̄z mīōz dclarat

q̄ forma ē: que dat eē rei. s. māe ḡ. Et ne forte sp̄nit alīgs
 hoc eē incōueniēs q̄ forma aliq̄ sit sine māfia. idcirco ostēdit h̄
 nō eē incōueniēs q̄ dicit q̄ forma nō habet in eo q̄ forma ē q̄
 depēdeat a māfia. H̄ si inueniūt aliq̄ forme q̄ non p̄n̄t esse sine
 mā hoc nō p̄uenit eis inquantū forme sūt. H̄ inquantū forme im-
 pfecte sunt: t̄ hoc est inq̄zū sunt distātes a primo prin. qui ē act⁹
 purus t̄ p̄mus. t̄ ideo ille forme q̄ sunt p̄pinq̄ssime p̄mo prin.
 sic sūt anglī q̄ forme pfecte sunt: iō sunt forme p̄ se sine mā subsistē-
 tes vnde fōr. b̄m suū gen⁹ nō indiget mā. Et iō excludit principale
 intentū. s. q̄ q̄ tales subē, sunt forme p̄ se subsistētes sine mā igit̄
 qdītates t̄ eēne eaꝝ nō p̄n̄t eē aliud q̄ ipse forme. Fōrm̄
 Dubitat hic in eo q̄ dicit q̄ fōr. in eo q̄ forma nō h̄ depēdentia a māfia
 ymo videt̄ ex necessitate q̄ sic. q̄ certū ē q̄ forma t̄ mā sūt cor-
 relatia. H̄ vñū correlatioꝝ inq̄zū t̄le h̄ depēdentia ad reliquū
 vt p̄t in eo q̄ pac̄ h̄ depēdentia ad filiuꝝ t̄ eꝝ. Et in oppo-
 sitū est doctor hic. Ad hoc ē dicēdū q̄ fōr. p̄t accipi tripli. vno:
 p̄ forma q̄ est p̄s p̄positi. Alio mō p̄ forma q̄ non est p̄s p̄positi
 p̄ eēnāz nec eē p̄t. Alio: p̄ forma q̄ est cōis t̄ sic ē gen⁹ ad ista
 Si loqmur de forma p̄mo: sumpta sic t̄lis forma ē corre⁹ māe
 Et de talī forma ē verū q̄ de necessitate h̄ depēdentia ad māz
 etiā quādo separata est: t̄ de talī nō loq̄t̄ doctor. Si vñ loqmur de
 forma z̄: mō tūc talis forma nullā depēdentiam h̄ a mā q̄ nibil
 h̄ facere cū ipsa. Si aut̄ loqmur de forma tertio: tūc b̄m qd illa
 forma dpendz a mā q̄ solū p̄n̄t̄ forme q̄ ē p̄s p̄positi: s̄ nō s̄ip̄t̄
 q̄ nō b̄m illā que nō p̄t̄ esse p̄s p̄positi t̄ d̄ forma isto mō exide-
 rata loquit̄ hic doctor cū dicit q̄ forma in eo q̄ fōr. nō h̄ depē-
 dentia a mā q̄ si hoc p̄ueniret forme in eo q̄ forma tūc p̄n̄t̄ oī
 forme q̄ nō est vñ de forma anglī: t̄ q̄ de ista forma loquit̄ p̄z
 p̄ id qd scribit̄. s. q̄ fōr. b̄m suū gen⁹ totū nō dpendz a mā. J. 78
 in q̄ forma p̄p̄uissime accipit̄ hic p̄ forma q̄ ē p̄s p̄positi. Alio
 aut̄ forme mag⁹ debēt dici act⁹ q̄ forma q̄ fōr. b̄m significatōz
 vocabulī dicit̄ ab informādo alīnd. H̄ certū ē q̄ ille forme nibil

informant sed magis informat ab ipso esse. Sed ipse forma que
sunt ptes apoliti; bñ hñt informae aliquid. s. maz. vñ forma stricte
accepta bñ ē correlatiū māe nō aut accepta largo. ¶ Deinde
ci dicit. In b° g° dicit assignat dñia; in eēntiā subē apote & eēn
tiā in substance simplicis: & dicit q̄ i b° dñit: q̄ qd̄ ē eēntia subē
apote: nō ē tñ inā: nec tñ forma: s; qd̄ aplectit utrūqz: q̄ resul
tat ex apote utrūqz: s; eēntia subē simplicis ē tñ fō. Et ex ista
dñia dicit ip̄e secundū alie due dñe. Una ē q̄ eēntia subē apote
pot̄ assignari ut to^m: & ut ps: ut huāitas. Et hoc to^m ē pp̄ desig
natō; māe quā pot̄ simplicis excludē & tūc signabīt ut ps: ut hu
maitas: ul̄ etiā pot̄ idisticte includere: & sic signabīt ut totū: ut bō &
q̄ ps realis nō pot̄ pdicari: s; to^m: ut seq̄t̄ etiā sequent̄ q̄ aliquā
pdicet̄ qñ. s. significat̄ ut to^m ut bō: qñqz vō n̄: s. qñ significat̄ ut
ps ut huāitas: nō ei pot̄ dici q̄ bō sit sua qditas id ē huāitas sed
eēntia rei simplicis q̄ ē sua forma nō pot̄ significari nisi ut to^m: cū n̄
bil sit ibi p̄ forma quasi fō recipiēs qd̄ possit excludi p̄ eēntiaz
aliquo. Et iō qa semp̄ significat̄ ut to^m: adcirco seq̄t̄ q̄ semper
pdicat̄. vñ quocūqz mō sumat̄ eēntia subē simplicis sine i abstrac
to sine in decreto semp̄ pdicat̄ de ea. Et hoc confirmat p̄ dictu^s
Auicen. dicētis q̄ qditas simplicis subē ē i p̄ m̄ met simplex: qa
nō ē aliqd̄ aliud recipiēs i p̄ am̄ ut dictu ē. ¶ Deinde adiūgit̄ secū
dā dñia; q̄ sequit̄ qd̄ pria. s. posita dicit q̄ scđa dñia ē qa eēntia
rez apote ex eo q̄ apote ē ex mā & forma sequit̄ q̄ recipi
tur i mā signata. Ex q̄: ul̄ius seq̄t̄ q̄ pot̄ multiplicari s̄m̄ diuersi
onē ei^r. Et iō stigat̄ q̄ i istis apotis sint aliq̄ eadē spē & diuersa
nūero. S; eēntia subē simplicis cū nō sit recepta i mā aliq̄: nō bēt̄
nec bēt̄ pot̄ talē multiplicato^r: & iō dñ ut nō iueniant̄ i illis subiis
plura idividua eiusdē spēi. S; quot sunt idividua tot sunt spēs: ut
Auicen. dicit exp̄le. ¶ Notandum q̄ ex his q̄ dicta sunt habet̄
manifeste q̄ licet illa nō sit bona p̄positio soi ul̄ bō ē huāitas tam̄
ista ē bona p̄positio. Gabriel ē gabrielitas: vel etiā de mortuo
gabribele possumus dicē hic gabribel ē gabrielitas. Et idem

intelligenciaz est de aliis specieb^z: s. de michahale. Rephalale:
 et sic de aliis. Sed ignoram^z noia aliaz spēz. vñ gabriel nō ē id
 uiduū ut petr^z h^z ē spēs sic hō: h^z gabriel ē iduiduū sicut hō hō
Anet
T. cas
 Causa qur vītatis illi^z ppositoīs ē tacta illa: qz v^z gabrielitas
 nihil excludit de eo qd includit gabriel: nec disticte nec idisticte:
 et dico nihil q^o recipiat: q^o lic^z gabrielitas excludat eē quodā
 mō qd idisticte includit gabriel: nō tū eēntia recipit s^z ecōuerso.
 et iō nō ipedit pdicatoī. ¶ Nō q tota cā qre ageli nō
 pñt plurificari nūaliz i eadē spē ē q^o eēntia eoꝝ nō recipit i aliqua
 mā p^o cui^z diuīsioī pñt multiplicari. Nā forme nūq^z nūaliz plifi-
 can^z nisi p^o mltiplicatoī māe suū sit forme subāles sine subiectu: si-
 ne sunt forme accītales i qb^z recipiunt. vñ nō possēt eē due albe-
 dies separe et nūaliz disticte cū nūositatez suā recipiat a subiectis
 suis. vñ n̄ dicit^z hec albedo nisi q^o ē i hō subiecto. vñ si fierit due
 albedies separe ille dñt spē. ¶ Dubitac^z q^o uidem^z q^o siūt due
 quātitates realiz disticte i diuersis hostiis ul^z altarib^z et tū siūt siū
 subiecto g^o et c. si poss^z fieri albedo sine subiecto possent fieri due
 nūeraliz disticte. ¶ Ad hoc ē dō^m q^o b^m doctrinā doctoris albe-
 nec aliq^o qlitas poss^z fieri q^o cuq^z vītute sine subiecto: lic^z quātitas
 poss^z fieri et fiat: et si qualitas fieret nō eēt forma sensibilis: h^z itelli-
 gibil: nec eēt pticularis h^z v^z lis. vñ dicē q^o de^z facē poss^z unā albe-
 diez separe sine oī quātitate eēt dicē q^o de^z facē poss^z unū agelū
 q^o uocare albedo: qd ē derisorū dicē. Et tota cā hui^z ipossibili-
 tatis ē: q^o albedo suā singularitatē h^z a quātitate: q^o nō ē sensibilis
 nisi iquātuū ē singularis: nec ē singularis nisi iquātuū ē in ista quāti-
 tate. Et p^o hoc p^z etiā q^o si fierent qlitates separe q^o dñt spē et n̄
 solū nūero: q^o nō poss^z fieri hec albedo: nec ualeat similitudo quāti-
 tatis: q^o aliud ē de quātitate: et aliud de qualitate: q^o quātitati^m
 se dñeit situs q^o nō dñeit qlitati rōe cui^z sit^z pñt remanē iduidua
 separe a oposito quā iduiduatō recipit a oposito. Scias tū q^o r^z
 sinet semp aptitudiem a natura sua ad subiectū. Et iō nō perit i
 ipa rō accidentis: q^o nō ē de rōe accītis actualiz inberef solū sed

aptitudinaliter. **C**Nota q̄ in substantiis separatis: licet non sit
positio māe & forme ē tñ in eis. **A**positio act⁹ & potētia: ipm qdē
ē qd a deo hñt in eisdē ut act⁹ qdā: sua aut̄ subā cui act⁹ inest: ē
sua potētia: vñ **A**positio ex actu & potētia: nibil aliud ē: qz **A**positio
ex subā & eē. **E**t hec **A**positio dī a qbusdā ex q. ē: t qd ē: ita q̄
ipm qd ē: sit forma subsistens & potēcia: ipm aut̄ eē ē actus ex q. ē
hec aut̄ **A**positio diuēsimode iutenit in subiis **A**positis ex mā & fo-
rma: q̄ cū nec mā nec forma pñt dici qd ē: s̄z **A**positū: ipa aut̄ for-
ma nō pōt dici q. ē s̄z pñm eēndi: ipa aut̄ tota subā est: qd ē: t ipz
esse ē: quo subā noiat ens. Non ē tñ eiusdē rōnis **A**positō ex mā
& forma: t ex subā & eē: quāuis utriqz sit ex potētia & actu. pmo
qdē: q̄ mā nō ē ipa subā rei. nā seqrēt oēs formas: eē accnasic
auq naturales opinabant̄: s̄z mā ē ps subē. Z° aut̄ q̄ ipm eēnō
ē actus p̄p̄us māe: s̄z locius subē: **E**ius enī actus ē esse de quo
possum⁹ dicē q̄ sit: eē aut̄ nō dicit̄ de mā s̄z de toto. 3° quia nec
forma ē ipm eē s̄z se hñ bñ ordiez: **A**pat̄ enī ipa forma ad ipm eē
sic lux ad lucidū & ad albū albedo: vñ sicut lux ad lucē & albedo
ad eē albū. **E**vide etiā quia ipm esse **A**pat̄ ad formā ut act⁹. vñ
in **A**positis ex mā & forma dicit̄ eē pñm eēndi: q̄ ē **A**plementū sub-
stātie: cui⁹ actus ē ipm eē. **S**ic g° p̄z q̄ **A**positio act⁹ & potēcie est
in plus qz **A**positio māe & forme. vñ mā & forma diuidunt subāz
māle: potētia aut̄ & actus ens cōmūne. **E**t pp̄ter h° q̄cūqz se-
cunt hoc inqntū hoc sunt coia subiis mālib⁹ & imālib⁹ creatis si-
cut recipe & recipi: pficē & pfici: q̄ sunt ppria māe & forme iquā
tū huiōi. S̄z generari & corrumpi nō hueniūt nisi subiis mālibus

CNota q̄ dñt qd ē & mā: q̄ qd ē dicit ipm suppositū habēs eē
mā aut̄ nō hñt esse: s̄z **A**posituz ex mā & forma: t iō mā nō pōt esse
qd ē: s̄z cōpositū. t pp̄t hoc in oibus **A**positis ex mā & forma ē q-
dē **A**positio: ex quo ē & qd ē. S̄z attendū q̄ quo ē: pōt dici sp̄licē
q̄. **P**rio pōt dici quo ē. ipa forma p̄tis q̄ dat eē māe. Z° pōt
dici quo ē: ip̄e actus essendi. s. esse: sicut id quo currit̄ est actus
curēdi. 3° pōt dici quo est ipsa natura que relinquit̄ ex diūctōe

forme cum materia ut humanitas precipue s^m ponentes q^p for-
ma q^p est quiditas non est forma partis de quibus est auicci.

Tibi oī g^o subē quāvis sint forme. Postq^s doctor
ōndit q^p in subūs simplicib^s sua forma: ē sua eēntia:
mō i pte ista declarat utq^s in subūs q^s appellavit sim-
plices sit aliq^s ɔpositio uel sit i eis oīmoda simplicitas. Et diuidit
i duas ptes: q^p p^o declarat ɔpositōe; q^p pōt dari i subūs simplicib^s
z^o ex illa ɔpolitōe assignat rōe multitudis eazz. scđa ibi: t q^p in
itelligēciis. Prioritz ex diuidit i tres ptes s^m q^p tres mōs ɔposi-
tiōis assignat uel eis: q^p dicit q^p sint ɔpoite ex eē t eēntia: t ex ac-
tu t potēta; ex quo ē t qd̄ ē: scđa ibi oē aut qd̄ auenit. cōcia ibi t
q^p ut dictū ē. pma i duas q^p p^o ponit p^m modū ɔpositōis. z^o i mo-
uet qd̄ dā dubiū. scđa ibi. nisi forte sit. poit g^o p̄io intentionē suam
t dicit q^p quāvis bni^s subē sint forme sine mānō tñ i eisdē oīmo-
da simplicitas: nec sunt actus puri ut de^s; s^z bñt i se p̄mixtiōz po-
sēcie. z^o declarat t pbat ppōitū. uult g^o pbāe q^p sint ɔpoite ex
eē t eēntia: t b^s pbat p talez rōz. quicqd iest alicui t nō ē de itel-
lectu qditatis t eēntie ei^s hoc ē adueniēs t ex faciēs ɔpositōz cū
ip̄o. S^z eē ita se h^s ad eēnāz q^p inē sibi t nō ē de itellectu ei^s ēgo
tē. maior p^s. nā q^p albe^o inē hoī t nō ē de itellectu qditatis eius
sō ē adueniēs ex. t faciēs ɔpositōz cū eo. minor declarat: q^p oīs es-
sentia ul^s qditas pōt intelligi sine eo q^p intelligat aliqd d̄ eē sno: pos-
suz enī intelligē qd̄ ē hō aut fenix: t tñ ignorāe an sit i rez natura:
Et ɔcludit q^p ex hoc seq^s: q^p eē i eis sit aliud ab eēntia: t p̄ cō-
sequēs q^p compositionem faciat cū ip̄a: de ista aut rōe ponit ma-
iorē: t minorē cū declaratōe. **C** Nō q^p ex his q^p dicta sunt exp̄sse
t recte colligit. q^p qñ querit utq^s eē t eēntia d̄iant uel sint idē: n̄
queritur de esse essentie: s^z de esse actualis existentie. ex hoc q^p
in probatione minoris dicit q^p possum intelligere eēntiam alicu-
ius absq^s eo q^p intelligam ipsum esse in rerum natura quod est
esse actualis existencie. Sed certū ē q^p non possuz intelligē eēnāz
rei: nisi etiā intelligā eē eēntie eius. Et iō lic^s eē actualis existēcie

q̄ ex hoc etiam accipitur q̄ quando dicit q̄ aliquid componit
ex eē t̄ eēntia sicut hic dicit de subiis simplicib⁹ intelligit d̄ eē
actuali existēcie t̄ nō de eē eēntie. Nō etiā q̄ ex his q̄ hic dicunt
aliqui accipiūt q̄ nō d̄ dici q̄ aliquid ponat ex eē t̄ eēntia: ut n̄ p̄
h̄. intelligat q̄ eē sit iſtrisecū t̄ d̄ eēntia illi⁹ rei. S̄ d̄ dici q̄ po
nat ex eēntia t̄ cū eē: qd̄ qdē q̄l'r sit v̄m patebit iſeri⁹ ubi affiḡ
bīc q̄liſ sit cōpositio iſ eis. C̄ Deide cū dicit. n̄iſi forte sit, h̄ fmo
uet quoddā dubiū. dixerat ei q̄ subā simplex componit ex eēn
tia t̄ esse: poss̄ aliq̄s dubitare utq; hoc sit v̄l'r v̄m i oib⁹ subiis si
pliſib⁹: t̄ r̄ndit q̄ ſic ubi dicit: n̄iſi forte sit aliquā subā t̄ res. cui⁹ q̄
ditas sit ipm suū eſſe. S̄ hec res t̄ subā nō pōt eſſe n̄iſi de⁹ q̄ eſt
una subā t̄ p̄ia oīm. Et hoc ip̄e pbat p̄ talē rōz. Illud plurifi
carī nō pōt i quo nō pōt eſſe aliquā rō plurificatois. S̄ i tali re cui⁹
qditas eſt suū eſſe nō pōt cadē rō plurificatois ḡ. t̄c. maiō patet
mioz pbat. q̄ q̄ unū plurificeſ hoc pōt eſſe t̄bus mōis. Qui
mō p̄ additōz alic⁹ dñie: ſicut multiplicat nā genēis i ſuas ſpecies
Z̄: p̄ receptōz iñ diuersa pte māe. ſicut multiplicat nā ſpēi i di
uersis idividuis. 3̄: mō p̄ hoc qd̄ ē aliquā abſolutū t̄ iñ alio re
ceptū: ſicut ſi ēet qdā color ſepatus: talis eſſz alia a coloī nō ſepa
to ex ip̄a ſua ſepatoe. S̄ certū ē q̄ ſi ponat aliquā res q̄ ſit suū eē
realiſ: ita ut ſuū eſſe ſit ſubſtēs ſicut t̄ ſua eēntia multiplicari nō
pōt p̄mo. ſ. q̄ additōz forme q̄ iā nō eēt tm̄ eē. S̄ etiā ultra eſſe
eſſz eēntia: t̄ p̄ter hoc aliquā forma qd̄ eſt ū ſuppoita: nec talis res
počit plurificari. z̄: mō multo min⁹: ſ. p̄ hoc q̄ addat māe: quia
iā nō eſſz eē ſubſtēs: ſz māle: qd̄ eſt ū iā poita: nec počit ſupple
ſ. talis res multiplicari. 3̄: mō p̄ abſolutū t̄ receptū: q̄ tal res ſup
ponat q̄ habeat eſſe abſolutū t̄ nullo⁹ receptū cū ſupponat h̄ie
eſſe ſubſtēs. Relinq̄t ḡ. q̄z talis res q̄ erit ſuū eſſe nō poterit
eſſe n̄iſi una: ergo etiā ſequit̄ ulteri⁹ q̄ iñ q̄uenq; alia re p̄ter eā
aliud ſit ſuū eſſe: t̄ aliud qditas t̄ nā ſuue forma ſua n̄l' eſſentia: q̄
oīa idē ſūt. Et ſic concluſit q̄ iñ iſtelligētiis ſit eē: qd̄ eē pōt iſtelligi
absq; forma t̄ econuerto: t̄ hoc eſt quo diſferūt iñ oib⁹ creaturis

z ideo benedictus est: q̄ intelligētia est habens formam z esse.
Cum Nō q̄ ex his q̄ dicantur bic bēret manifeste q̄ i solo deo esset
 idē eēntia cū esse: i oīb⁹ aut̄ aliis dīct. Et ex hoc accipit h̄ quod
 dī. s. q̄ talis res q̄ ē suū eē: nō pōt esse nisi una. Et ulteri⁹ cōclu-
 dit q̄ in qcunq; alia re p̄ter eā ē aliud suū esse: z aliud q̄ditas nā:
 z q̄ de āgelis ē magis dubiu q̄ de aliis creaturis: iō singula-
 rit̄ cōcludit q̄ in itelligēciis ē eē p̄t̄ forma: **C**um Nō q̄re nō decla-
 ranit q̄ illa eēntia q̄ erat suū eē nō potat multiplicari. 3⁹. mō q̄a
 ei⁹ declaratio bēbat ex. z⁹. q̄ ex eo q̄ dicebat q̄ nō recipit in
 mā: q̄ est eēsubstiens: b̄z etiā q̄ nō potat multiplicari p̄ absolutū
 z receptū. **D**eīd cū dicit. Om̄ne qđ 2ueit. Declarat quō i sub-
 stāciis ūplicib⁹ dicas eē 2positio ex accu z posetia: z p̄bat q̄ in
 eis possit poi talis 2positio: q̄ i eis ē talis 2positio ex eē z eēntia:
 z hoc p̄bauit p̄ talē rōz. Om̄ne qđ recipit aliqd ab alio. recipiēs
 se b̄z ad receptū sicut potentia ad actū. Sz oīs creatura recipit eē
 ab alio: g⁹ eēntia q̄ recipit eē se b̄z ad ip̄m eē sicut potentia ad ac-
 tū. maior p̄z q̄ recipere ē p̄petas māe q̄ de se dicit potētia: minor
 p̄bat sicut. Om̄ne qđ 2menit alicui aut̄ ē cātū ex p̄ncipiis nāe sue:
 sicut ūsibile i boie: uel adueit̄ ab alio p̄ncipio ext̄nseco: sicut lumen
 in aere ex influētia solis. Sz nō pōt dici q̄ ip̄m esse sit cātū ab ip̄a
 forma sive eēntia sive q̄ditate rei. Et dico sicut a cā efficiēti: z h̄
 p̄bat: q̄ seq̄t̄ q̄ aliqd esset cā sui ip̄i⁹ z aliq̄ res seīpam p̄ducet̄
 iesse qđ ē ip̄ossibile: g⁹ oport̄z q̄ oīs talis res cui⁹ ē esse: ē aliud
 q̄ nā sua habeat ip̄m eē ab alio. Et q̄ possit̄ aliqd dubitāe utz
 hoc sit cōe oīb⁹ q̄ h̄at esse q̄ suuz habeant esse ab aliquo: p̄bat
 2sequen̄t̄ q̄ nō talī rōne dices q̄ oē qđ ē p̄ aliud ūduceſt̄ d̄ necel-
 sitate ad id qđ ē p̄ se sicut ad causam p̄pam: g⁹ oport̄z q̄ siſt̄ sit
 aliq̄ res q̄ sit cā eēndi oībus aliis reb⁹ ex eo q̄ ip̄a sit cā esse tñm
 p̄ se: alias iret̄ in ūsinitū in cāis: cū oīs res q̄ nō ē esse tñm: cāz ba-
 beat sui eē ut dictū ē. Cōcludit g⁹ q̄ itelligētia ē forma z eē: z q̄
 esse bēat a p̄: ēte qđ ē esse tñm z dicit. q̄ h̄ ē p̄:ia cā q̄ ē de⁹ z sic
 cōcludit finalis q̄ cū eēntia recipiat eē: eēntia bēbit locū potentie

z esse rationem actus. Et ita sicut dicuntur esse composite ex esse et essentia: ita dicuntur esse composite ex actu et posetia. Non tamen dicit ipse poterant dici componi ex materia et forma: nisi equivoce: quia pati: recipere: subiectus esse: et alia huiusmodi equivoce dicuntur contineire substantiis intellectualibus ut dictum est supra: que quidem uidentur conuenire rebus ratione materie ut dicit Lomentator. 3. de anima. Ad evidentiam huius particule est notandum quod ex his que hic dicuntur habetur manifeste quod accidentia propria non causantur ex principiis essentialibus rei tanquam a causa efficienti. Et hoc potest accipi ex quoddam dicto quod habetur in littera: dicit nanque quod esse non causatur a forma tanquam a causa efficienti. Et certum est quod non est aliud quod ita intrinsecè consequatur formam ipsam: sicut est ipsum esse. In tantum quod dicitur communiter: quod ipsum esse est effectus ipsius forme: quod non est sic intelligendum quod scilicet sit effectus eius ita quod causetur ab ipsa tanquam a causa efficiente: sicut ipse doctor dicit: sed est effectus eius formalis. Si ergo esse non est a forma tanquam a causa efficienti multo minus alia accidentia: sunt ab ipsa forma uel a materia et forma simul: tanquam a causis efficientibus causata. Sed dicuntur causari ab ipsis inquantu[m] ipsis mediantibus producuntur. Et hoc est: quia ex unione ipsis principiorum essentialium et principalium resultant. Sed secundum rei ueritatem ab ipso producuntur effectus: a quo illa principia producuntur. Sed quia illa causa efficiens non producit ipsa nisi mediante illis principiis ad quae naturaliter consecuntur. ideo etiam dicitur quod causantur ab illis principiis. Ne possumus dicere quod materia et forma sint esse accidentium subiectum inquantum illa accipiunt. Et hoc accipitur ex uerbis philosophi primo physicorum: qui dicit quod materia et forma sunt causa omnium rerum quod ibi sunt: sicut mater. Et certum est quod mater non est causa efficiens: sed recipiens solum in generatione. Nota quod si materia

proprie accipiatur prout proprie materia solū dicit purā potētiā
 secundum essentiam suam. Sicut in angelis nullo modo potest
 poni materia: et in animabus: quia ista secundum suas essentias
 sunt quidam actus. Sed si accipiatur materia large et equinoce:
 prout scilicet omne recipiens potest dici materia in quantum sibi
 conuenit ratio potentie et omnis actus potest dici forma inquantū
 dat esse et informat et sic non est inconveniens in angelis et in ani
 mabus ponere compositionem materie et forme uel ex materia
 et forma inquantum in eis ponimus cōpositionem ex esse et es
 sentia: quia esse est sicut actus informans essentiam: et essentia est
 sicut potēcia recipiens ipsum esse. Et tenentes opinionem con
 trariam si bene dedicantur nullam aliam materiam ponunt nisi
 istam que dicta est: et hanc appellant materiam spiritualem. Ex
 quo patet q̄ non est d̄ria aliqua: inter unam opinionem: et aliam
 nisi in nomine: quia equivocant de materia. Nos autem loqui
 mur proprie de ipsa. Deinde cum dicit. Et quia ut dictum ē
 Assignat rationem tercie compositionis que ponitur in substanci
 cūs simplicibus scilicet eius quod dicitur: q̄ compositio substanci
 e spiritualis: ex quo est: et quod est: scilicet inquantum compo
 nitur ex essentia et esse. Et posset sic probari: illud quod compo
 nitur ex esse et essentia: componitur ex quo est: et quod est. Sed
 substancia simplex est huiusmodi ergo et cetera. Adinor patet
 probatio maioris declaratur: quia sicut dictum est: quiditas intel
 ligentie: est ipsamet intelligentia: quia sua forma que est sua qui
 ditas est ipsa intelligentia. Et ideo ipsa quiditas uel essentia est
 ipsum quod est. Utterius quantum ad aliam partem: suum
 esse receptum a deo est illud: quo est: vel quo subsistit in rerum
 natura. Et sic sequitur q̄ huiusmodi substantie dicuntur: compo
 ni ex quo est: et quod est: id est ex esse: et quod est: id est ex essen
 tia: uel esse: Ut dicit ipse. Bohecius. Nota q̄ Substancie
 spirituales nō dicuntur subē simplices eo q̄ in eis nulla sit compositio

quod sic non differret a deo qui est simplicissimus ter in quo nulla est proprio*ssio*
Hoc ideo dicunt sub*e* simlices: qui careret proprio*ssie* mactie ter forme
¶ Deinde cum dicit. Et quia in intelligentiis. Assignat diffe-
re*re* exponens rationem multitudinis sub*iectionis separata*rum* ter dicit qui quia in
intelligentiis ponit pot*entia* ter actus. non difficile est inueire multitu-
die*rum* intelligencia*rum*: quod tun*us* e*sse*; impossibile si nulla pot*entia* e*sse*; in eis sunt
essent puri act*us*: u*er* pure potentie ter confirmat hoc per dictu*m*et.
dic*et*is. 3. dicitur aia qui si natura intellect*us* possibilis e*sse*; ignota non pos-
semus inueire multitudine*rum* in angelis seu in sub*iectionis separatis: non aut*em* in
collect*us* possibilis e*st*: qui sit pura pot*entia* in genere intelligibili*um*; qui si ig-
nores*ci*: ignoraret*ci* et*iam* ratio pot*entie*. poit gradu*m*is distinctio*rum* intelligencia*rum* adi-
mic*et*. dicitur qui ea*rum* distinctio e*st*: 6ma diversu*m* gradu actus ter pot*entie*: ita. sicut
qui intelligencia qui plus hab*et* de actu ter minus de pot*entia*: illa e*st* profec-
tio*rum* ter sup*erior* ter magis prop*rio*rum* deo*rum*: illa aut*em* qui plus hab*et* de pot*entia* ter
min*us* de act*o*e e*st* imperfectio*rum* ter inferior*rum* 6ma gradu su*m* ter sic dicitur aliis quod
usque deueniat*ci* ad alia*rum* rationalem in qui comple*re*nt tales gradus: quod
i*pa* ultim*um* gradu tenet in sub*iectionalib*rum* lic*et* sup*er*mi*um* teneat.
in formis mixtis mae*ri*: vii r*atione sue i*m*perfectionis in gen*e*e intellect*us*
ali*um*: dicitur qui intellect*us* possibilis ei*st* se b*ea*z ad formas ter ad sp*eci*s intel-
ligibles sicut materia p*ri*a qui tenet ultim*um* gradu*m* in*ne*e sensibili*rum*: viii
sicut possibilis intellect*us* se hab*et* ad species ita materia p*ri*a se b*ea*z
ad formas sensibiles sicut dicit*met*. 3. de aia. Et s*ic* non imerito
probat assumlat e*am* tabule rase in quin*ib*il pictu*m* e*st* in eo. 3. Et h*oc* seq*u*ntur
ter adi*u*git doctor*rum* qui aia rationalis inc*l* alias sub*iecti*uales.
b*ea*z plus de pot*entia*: i*o* int*er* effici*ci* prop*riingor rebus malib*rum* ut reg-
m*ales* trabat*ci* ad principadu*m* su*m* e*st* quod non est u*er* de aliis sub*iecti*o*rum*
intellectualib*rum*: vii ex aia rationali ter corpore resultat un*us* e*st* in prop*rio*ssio*
s*u*i*n* bo*ie* qu*an*uis put*et* illud e*st* quod e*st* aie non sit dep*edens* a cor*pe*. Et
s*ic* dicit*met*: post ipsum form*am* qui e*st* aia innenient*ci* alie forme adhuc
plus hab*et* de potentia ter magis prop*rio*rum* materie*rum*: int*er* qui esse
ea*rum* non pot*est* esse sine materia. Et in istis et*iam* inuenitur ordo
i*g*rad*us* profectio*rum* quousque deueniat*ci* ad promas formas elem*ent*ior*rum*********

que sunt propinquissime materie et ideo nullam operationem habent nisi illas quae qualitates actus et passus possunt esse principia; qui h^o qualitatibus mā ad formā recipiēdā disponit. **C**umq; ista p^opositio q^o dī sic se h^o intellect^o possibilis ad formas intelligibiles sic mā ad formas sensibiles nō ē intelligenda simpli r^o oī mode; q^o si sicutudo nō tenet i oīb^o; s^o sufficit q^o teneat i uno. vñ si bñ cōsideres; dicta p^opositio i p^olib^o ē dissimilitudo q^o similitudo. tenet autē i hoc q^o sicut mā p^oria nullā h^o de se forma; s^o ē in potēcia ad om̄es fo^mmas recipiēdas. ita intellectus possibilis nullā de se h^o spēz ul' fōr^mā intelligibile; et tñ ē in potēcia suo: ad oēs recipiēdas. **C**ubita^c autē de eo qd dī; q^o qdā forme sunt p^opīq; sime māe p^orie; q^o dā vō remote b^m magis et min^r; videt ei q^o oēs sunt equalē p^opīque; tali rōe. illa enī inf^c q^o non cadit mediū sunt sibi iūicē eqliē p^opīq; nec ē dāe gdū inf^c ea; s^o nulla forma ē inf^c quā formā et ma^fia p^oriaz sit dare mediū; q^o oīs forma unīc māe sine me^o; g^o oēs sunt eqliē p^opīq. q^o igit^r rōe vna ē p^opīq; ita et om̄s. **I**n oppō^m est doctor in lta. Ad hoc ē dicēdu q^o vna forma est magis remo^ta a mā quā alia. **L**ui^r rō est q^o illa forma q^o p^oles grad^o pfectōis cōtin^r illa ē magis p^opīq deo et magis remota a mā. **S**o vna fo^mma in ordine ad alia h^o p^oles grad^o pfectōis; alia vō pauciores g^o et c. maiō p^o. q^o cū de^r sit pfectissim^r; mā vō imperfectissima. **I**llō qd h^o in se plus de pfectiōe illud magis elogatur a mā et magis p^opīqual deo. minor declās: q^o si nō eēt sic: piret ordo vniuersi q^o in diversis gradib^o pfectōis cōsistit; g^o et c. **A**d arg^m in oppō^r ē dō^m q^o de formis possum^r loq duplicit. **E**nō: quātū ad unioēz eū mā et sic oēs forme eqliē sūt p^opīq māe q^o forme oēs sibi imēdiatae unīunt et dico sine medio inē:lic^r poss^r eē mediū i fieri id ē in acqslitōe forme qd qdē mediū dicit eē mot^r. **A**lio: poss^r loq de eis quātū ad gradus pfectōis quos cōtinēt et sic i eis inētar ordo q^o illa forma q^o solū unū gradū pfectōis dīc: est propin^r quissima materie. sicut est forma elementi que non dicit nisi gra^dū cōporeitatis que est immediate super materiaz. **I**lle autem

continent plures gradus sunt magis remote s^m mag^p & minus.
ita q^r anima rationalis tenet supremū gradus inter omnes fōr
unitas materie; q^r omnes gradus pfectio[n]is in aliis formis iu[n]d
tos in se continet; & iō ē a mā remotissima. ¶ Dubitaf z^o d̄ cō
positōib⁹ q^r ponunt i subiis simplicib⁹: utz sint vē & utz sint reali
ter itelligēde aut s^m rōez; q^r dicit q^r sint ɔpoite ex eēntia & eē: &
ex actu & potētia: & ex q^o ē & qd̄ ē. Ad hoc ē dō^m ut mibi uidet
ad pñs aut q^r logē d̄ istis subiis qn^m ad eaꝝ tōle eē. & suppoita
le.s. put hñt eē in reꝝ natura: aut logē quātū ad suas essentias.
& qntū ad suū eē subāle excluso ipo eē qd̄ pot excludi p itellctū
Si loqmur pmo: sic dō^m ē. q^r sūt ɔpoite vē & realif ex eēntia &
eē: & q^r eē se/bz ad eēntiā sicut actus ad potēciā: iō dicunt̄ etiā ex
sequēti ɔpositi ex actu & potēcia. & q^r eēntia ē illud qd̄ ē: & p ipz
eē hñt eē in reꝝ nā: iō dicunt̄ etiā ɔpoite ex quo ē: & qd̄ ēnt def
iniatū ē. vñ p^z q^r iste ɔpositōes.s. scđa & fcia depēdēt ex pma q
ē ex eēntia & eē: q^r si sūt ɔposite ex eēntia & esse: sunt etiā ɔpoite
ex quo ē & qd̄ ē: & ex actu & potēcia. Si g^o uolum⁹ uidē utz iste
splices ɔpositōes vē sint i eis & realif: nō ē alind ɔsiderat: nisi utz
i eis sit pma ɔpositio & qlit. ¶ Ad cui⁹ itelligētiā ē diligēt no
tādū q^r āgeli & aie sunt vē ɔpositi ex eēntia & eē tāq^z ex duobus
dōntib⁹ realif: q^r ut dictū ē: eēntia & eē dōnt realif i creaturis. vñd
tā eē q^z eēntia. sūt de int̄seca rōe āgeli qntū ad suū eē supposita
le id ē iquātū hñt eē in reꝝ natura. Et nec ualz dici q^r eē sit acci
dēs q^r etiā accīs pōl eē de int̄seca rōne alicuius compoiti ex
subiecto & accīte: sicut de int̄seca rōe hois albi iquātū ē albus:
ē albedo lic^z nō sit de int̄seca rōe hois inqn^m bō. Sic etiā de int̄
seca rōe ipius āgeli inqn^m bz eē qd̄ ē idē q^r ɔsiderat ipz qn
tū ad suū eē suppositale ē ipm eē lic^z nō sit de int̄seca rōe eēntie
ipius āgeli ut diceat. vnde sicut deus non potest facere albū sine
albedine: quia ipse non potest suplere uicem cause formalis iher
rētis: lic^z bñ cāe formalis exemplaris: ita etiā nō poss^z facē ange
lu bře eē suppositale sine ipo eē quia illa implicaret traditionez.

Contra q[uo]d ob[ligato] p[ro]p[ter]e angelis et anime d[omi]ni ponunt ueritatem et realitatem ex esse et essentia taliter ex duobus realibus differenterib[us]. et quod esse et essentia se habent ut actus et potentia: i[ps]o etiam potest dici quod esse et realitas ponantur ex actu et potentia. et quod etiam essentia angelis est id quod est esse vero est id quod est: i[ps]o potest dici quod esse et realitas ponantur ex quod est: et quod est taliter ex duobus distinctis realibus. Si autem angelis et anime considerentur quantum ad suas essentias quod realitas dicitur ab esse et quantum ad eos est esse subale sic non potest dici ponitur ex esse et essentia: quod sic esset processus in infinitum: quod queratur si angelus quantum ad essentiam suam esset depositus ex esse et essentia. **N**onquid illa essentia ex quo depositus est etiam deposita sit ex esse et essentia: et si dicatur quod sic: tunc iterum queratur de illa et sic procedetur in infinitum: quod est impossibile aut est absurdum et posteriori illud quod per dictum dicebat. s. quod angelus quantum ad essentiam suam non est copiosus ex esse et essentia: et per hunc nec ex actu et potentia distinctis realibus: nec ex quod est: et quod est: sed sunt omnes quantum ad essentiam suam paucus simplex nullus depositus reale est in se habentes. **E**t si dicatur quod essentia angelis non dicitur ab essentia dei: quod utque videtur care ostenditur. **D**icendum quod non sequitur: ut mox multa dicitur erit. **P**rima quod non potest dici quod de realitate ponatur ex esse et essentia. et ex actu et potentia: et ex quod est: et quod est: etiam quantum ad suum esse suppositale: quod in deo esse et essentia non dicitur realitas. **S**e dicit: quod in considerando deum et angelos quantum ad suas essentias dicitur: quod licet utque sit simplex: tamen essentia dei est prima et perfectissima habens in se omnes perfectiores: et est etiam causa omnium aliarum: quod non potest dici de aliis quam essentia creatarum ut de se praecepit. **T**ercio dicitur quod licet in angelo et in anima non possit inveniri depositio realis quantum ad suas essentias: potest tamen inveniri aliqua depositio rationis quod dicitur ex actu et potentia: sed nec ex esse et essentia nec ex quo est et quod est. **A**d cuius evidentiam est sciendum quod essentia potest duplicitate accipi. **U**nus: simplex et secundum se: et sic est quod est actus. **A**lio: potest considerari in ordine ad duo. s. ad suum esse quod recipit et sic habebit rationes potentie: ex eo quod recipiens respectu recepti habet rationes potentie. **S**ecundo modo potest considerari in ordine ad suas essentias: et sic habebit rationem actus: **E**t sic componitur ex actu et potentia: **Q**ue quidem compositione est solum rationis: et

non realis: quia idem realiter est in eis potentia et actus: sicut ipsa
eentia est utrumque cum sub diversa consideratio rebus: talis autem oppositio
non potest ponni in deo: quia licet eentia dei de se sit quidam actus in nullo:
potest subducere res potest: quoniam non beatum recipiat esse nec alias potest
eentias. Sed est idem ratione cum ipsis quod omnia sunt idem in deo. Et si dicatur quod pos-
sum considerare eentiam dei in quantum recipit esse et in quantum recipit sic
videtur in creaturis: sic aliquis oppositio rebus potest ponni in deo. ¶ Di-
cendum quod ista oppositio rebus est propter quoniam aliquid respondit sibi in re. Sic dicitur
quod eentia angeli realiter de se est quidam actus: et realiter etiam recipit
ipsum esse tamquam diversum sibi: et sic ista oppositio rebus quod ponitur in angelo
habet aliquid in rebus non est sic in deo quod ipsa sua eentia quod est actus purus non
recipit de se ipsum esse tamquam sibi diversum. Unde talis oppositio non est opposi-
tio rebus vere: quod non habet fundamentum in rebus est oppositio fictiorum: quod summa-
ponit diversitatem in nobis et non in deo: quod cum nos videtur quod in cre-
aturis talis oppositio potest potest ut dictum est: etiam nos ipsum deum intelligimus
secundum modum creaturarum: ideo dicendum quod in deo est talis oppositio rebus. Et
quod facta est metus de ipso esse dubitari potest in quo predicamento sit esse
¶ Ad quod potest responderi sic: quod aut loquuntur de ipso esse in conuictu: aut
loquuntur de esse in speciali. Si primo: et sic secundum est: quod in nullo predicamento
est: sed circuit omne predicamento sicut ipsum ens. Si autem loquuntur de
esse. scilicet in speciali: et sic duplicitur: quod aut loquuntur de esse eentie aut
de esse actualis existentie. Si de esse essentie tunc secundum est quod cum tale sit
idem realiter cum eentia erit in eodem predicamento cum ipso. et sicut esse esse
tunc habet est in predicamento subiecto ita et esse essentie albedinis est in predi-
camento qualitatis et sic de aliis. Si autem loquuntur de esse actualibus exi-
stentiis sic etiam duplicitur: quod aut simplicitur consideratur et secundum se: et sic est in ge-
neralibus accidens: et in predicamento qualitatis: quod omnis actualis existentia est
quidam accidens. Unde dicit Aquinas: quod cum dico hoc est: quod ista predicatio est per
accidens sive accidens si ibi accipiat esse per actuali existentia. Si autem ac-
cipiat per esse eentie: et sic est predicatio eentalis. Ut potest accipi secundum
quod est terminus aliquius. Et sic dicendum est quod est in in illo pre-
dicamento in quo est illud cuius est terminus: sicut esse actualis

existencie hominis est in illo predicamento in q̄ est homo: et eē
actualis existentie albedis ē in illo p̄dicam̄to i q̄. ē albedo et sic d.
aliis: et b̄ ē p̄ reductōz. Quot aut̄ mois aut̄ qlit̄ aliqd sit i p̄dica-
mēto p̄ reductōz ostēdet̄ in sequēti letōe ubi oñdit̄ quot modis
sit aliqd i p̄dicam̄to p̄ reductionem.

Hab̄ Is uis p̄ quō eēntia z̄c. Postq̄s doctō oñdit̄ sup̄
ius q̄ sit eēntia tā i subiūs c̄poit̄ q̄s siplicib̄. In ista
pte nūc ut clarior sit doctrina doctō fcolligit ea q̄ dictā
sūt: et distiguit oēs eēntias i c̄a genera: Et diuidit̄ i. 3. ptes 6^m q̄
c̄a genēa eēntiaz̄ tāgit. sc̄da ibi. 2° iuenit̄. c̄cia ibi. 3° iuenit̄. p̄
ma in tres diuidit̄. q̄ i p̄ma p̄dit̄ p̄mū mō^m h̄ndi eēnāz. 2° elicit̄
quandā vītātē ex dictis. 3° declarat qdā dubia. sc̄da ibi. ex hoc
etīa seq̄t̄. tertia ibi. nec dōz. p̄mo ḡ. p̄mit̄c̄s intētiōez suā et p̄mit̄
t̄ p̄mū mō^m eēne et dicit q̄ ex hiis q̄ dicta sūt p̄z quo^z eēna iu-
ueniat̄ in diversis; et declarat se i p̄m. d. q̄ iuēit̄ triplex mō^m ba-
bēdi eēnāz in subiūs. quo^z p̄m⁹ ē q̄ aliqd ē qd̄ b̄z eēnāz q̄ ē idē
realis cū suo eē. Et hoc ē ip̄e de⁹. et ex hoc aliq̄ ph̄i dixerūt q̄
de⁹ nō b̄z eēnāz. q̄. s. sua eēna nō differt a suo eē. Notādū q̄
solus de⁹ b̄z eē per eēnāz suā om̄ia v̄o alia h̄nt̄ eē p̄ p̄cipatōnez
et iō de⁹ ē p̄mū ens inf̄ om̄ia entia. q̄ illud qd̄ ē tale p̄ eēntiaz̄ est
p̄us om̄ib̄ illis q̄ sunt p̄ p̄cipatiōez talia sic ignis q̄ ē per eēnāz
suā calid⁹: ē p̄mū in genere caldoz̄: et sol b̄z eē lucidū p̄ eēntiā: et
ideo ē p̄mū in genere lucidoz̄. Dubitas sine argumētis v̄trū
eē in deo d̄ necessitate differat ab eēna sua. Ad qd̄ ē dicendū q̄
nō s̄z ē idē realis cū ipsa cui⁹ rō est. q̄ si eē in deo esset aliud q̄z es-
sentia. tūc seq̄ret̄ hoc q̄ aliqd eēt cā sui ipsi⁹ nel q̄ de⁹ b̄ret cāz
aliq̄s efficiēt̄ p̄orē se: s̄z dñs ē falsū. ḡ. et antecedēs falsitas dñs
ē mālfesta. pbatio dñs: q̄ om̄e qd̄ inest alicui et aliud ē ab ipso.
aut̄ cāt̄ a p̄ncipiis eēne eius. sicut risibile. aut̄ cāt̄ ab extrisecis
sic albedo v̄l aliqd b̄niōi. Sz si esse causatur a p̄ncipiis eēne sic
dem erit causa sui ipsius quantum ad p̄ductōez in eē. Si aut̄. eē
in deo cāt̄ ab alio exēnseco tūc bēbit cāz efficiēt̄ p̄orē se. ḡ. et

Conclude cum dicit. Ex quo etiam sequit. Elicit etiam quan-
dae uitate ex dictis. scilicet quod deus non sit in aliquo genere; et hoc per easdem
rationes. Omne quod est in genere est per beatitudinem essentia darentem ab esse suo. sed
deus non habet essentiam darentem ab esse suo: ergo secundum minorum probatur maiorum
declaratur: quod quoditas vel essentia generis vel spiritus non distinguuntur secundum rationes
nature in illis quorum est genus vel spiritus. Sed est bene diversum in di-
uersis. Sed si esse et essentia essent idem tunc si unum distinguere et reliquum.
et si non unum nec reliquum. Cum ergo esse distinguatur. essentia vero non possit
per necessitatem dicere quod esse et essentia realiter differat in aliis quod sunt in
aliquo genere. Ita enim rationis potest maiorem cum probatur. **C**on dubio
tamen utrum velim sit quod deus non sit in aliquo genere. et video quod sic saltem
quod sit in predicamento subiecto certum est quod ista est bona predicatio deus est
subiectum cum subiecto dicatur esse omnem illud quod habet per se esse. et deus habet per se
maxime esse genus deus est in genere subiecto licet non sit in aliquo alio genere.
Con ad hoc est dicendum quod deus non est in aliquo genere quod probatur
propter auctoritate Sacerdotis theologiae prima parte. q. tertia. ar. 5. et ratione est quod omne quod
est in aliquo genere aut est per se et directe; aut secundum quod est et indirecte. scilicet per
reductionem. Sed deus nullo istorum modis potest dici esse in genere. ergo secundum
majorum probatur minorum probatur. Non enim potest dici quod directe. quod sic esset spiritus
omnis aut spiritus est a posteriori ex genere et directo. omne autem a posteriori ex genere
et directo habet in se aliqd potentialem qualitatis cum semper genus et illud a quod accipitur
genus se habet ad directum et ad id a quo accipitur directa ut potentia
ad actu. Sed in deo nulla ratio potest cadere potest: et dico passim: quia
sic non est quod perfectissimum genus secundum potentiam aut actum bene ponitur in deo
sed illa nullam imperfectiorum importat. **C**on similiter non potest ponere in genere per
reductionem: ad cuius evidentiem considerandum est: quod aliqd potest ponere in
genere per reductionem. sex mox. **C**on priori sicut partes quod constitutum ali-
qd totum: sunt in genere sui totius per reductionem: sicut anima rationalis
et corpus sunt in genere hominis: prius sunt partes ipsius hominis. **C**on cor-
sicut opposita eorum quod sunt in predicamento per se: sunt etiam in predicamento
per reductionem: sicut praedicatores et negatores sunt in genere suorum
habituum: sicut cecitas est in eodem genere cum visu et sic de aliis pluribus.

Ctercio modo sicut principia sunt in genere principiorum per reductos; sicut puctus est in eodem genere cum linea: et unitas cum numero.
Cuarto modo sicut imperfecti ponit in predicamento perfecti per reducitos; ut modus quod est imperfectus ponit in predicamento sui minimi quod est perfectus. **C**inquo modo sicut inferiora sunt in predicamento per reducitos suorum superiorum: siem in dividua quae non sunt proprie in predicamento: tamen per reducitos sunt in predicamento suorum species. **C**in sexto modo sicut minimus est in predicamento illius cuius est minimus sicut est esse actualis existentie quod est minimus alicuius rei: est cum illa res in illo predicamento cuius est minimus est minimus sicut esse actualis existentie huius est in eodem predicamento cum hoc est quod est secundum secundum permittebatur esse deum. **C**ontra propositum applicando oia ista posset discurrens per singula quod de nullo istorum modorum potest ponit in genere: quod non potest esse per alium totius quantum ad ipsum. Nec prius vel negatio cum sit ens realissimum quantum ad se. Nec potest esse principium eo modo quod punctus et unitas sunt principia ut de se per quamcumque ad se. Nec est etiam quodam motus: cum sit quod perfectissimum: quamcumque ad quantum. Nec sicut individualium quod est secundum secundum habet aliquid: cum sit super omnia quantum ad quamcumque. Nec est etiam est minimus alicius per aliquem inherenter sicut esse actualis existentie: quamcumque ad sextum genus sequitur quod nullum: sic in genere. id est in predicamento. **C**ontra artem est deo: quod subiectum potest accipi duplicitate. uno potest subiectum solum dicit id quod habet per se esse et nihil aliud: et sic unde potest dici quod deus est subiectum: sed sic subiectum non est in predicamento. **Z**ecundo modo potest accipi subiectum dicit id quod habet per se esse: ita tamen quod illud est dictum ab essentia: et isto modo non est subiectum per se: et isto modo accipiendo subiectum est in predicamento. **C**ontra deum dicitur. Nec igitur declarat quodammodo: siue quodammodo dubia: et circa hec duo facit secundum quod declarat duo dubia. scilicet ibi. Si igitur quavis declarat genus per modum dubium quod tale est. Possit ei aliquis dubitare et dicere quod esse deum in omnibus est de plurimis predicabile: et per sensum ipsius de multis de plurimis predicare possit: seu de omnibus rebus: et hoc ex his quod dicta sunt: quod dictum est quod esse deum non dicit a se. **N**on certum est. quod esse ente divinum nihil additum cum non possit habere ratione potest esse dico passime: nec igitur nec ipse est divinum sit aliquis additionis. Sed ens cui nihil additum dicitur ens certum quod ac omnibus predicatur: quod quilibet res est formaliter: genus est divinum de omnibus predicatur. Unde sicut possum dicere

q̄ homo est ens ita potest dici q̄ homo est ens diuinū vel ē de⁹
¶ Namac ḡ dubitatoꝝ remonēs dicit q̄ hoc nō oportet; q̄ alioſ
aditōis ē: ens diuinū seu esse t̄ alteri⁹ ē eē v̄lē/qd̄ pdicat: q̄ esse
diuinū siue de⁹ ē: hui⁹ aditōis q̄ nulla additio sibi fieri possit: t̄
pp̄t i p̄aꝝ suā paritatē t̄ simplicitatē: ē esse distinctū ab oī eē: pp̄c
qd̄ etiā i om̄eō nōne ppositoꝝ libri de cāis dī: q̄ idividuatō p̄
me cāe que est eē t̄m̄: ē p̄ purā bonitatē eius. Sz ip̄m eē coūe n̄
v̄ie ē istius cōditōis q̄ sicut i intellectu suo nō includit aliquā addi-
tōꝝ ita nō excludit i suo intellectu p̄cisionē additōis. Et assignat
stati cām: q̄ si in suo intellectu includet p̄cisionē additōis: tūc nibil
possit intelligi eē in quo sup̄ eē aliqd adderet qd̄ ē icōueniēs. Nō
q̄ tota uirtus solutoꝝ in b° d̄sistit: q̄ hoc qd̄ dī ēē: ē cui nibil ad-
dit: pōt h̄c duplē sensuꝝ. aut quia eē nibil addit̄ quia d̄ rōe ei⁹
ē q̄ nulla fiat additio nec fieri possit: t̄ tale ē eē diuinū: q̄ de rōe
eius ē q̄ nulla sibi fiat additio. Aut pōt intelligi eē: ē cui nibil ad-
dit: ex eo q̄ nō ē de rōe sua q̄ sibi fiat aliq̄ additio vel nō fiat t̄
tale esse: ē coūe pdicabile de oībus. vñ eē diuinū simplicē exclu-
dit additōꝝ. Esse aut̄ cōe nec simplicē excludit nec includit s; utq;
q; pōt sibi accidere. Simile ē aut̄ qd̄ dicū ēſſicunt ſi dicat q̄ aial
irrōnale: t̄ aial ſit idē: q̄ nulli iſtoꝝ ſit additō rōis. Sz d̄m̄ in b°
q̄ aiali irrōnali nō ſit additō rōis: q̄ de rōne ſua ē: q̄ ſibi nō ſiat
additō rōis: aiali v̄o ſit additio: q̄ nō ē de rōe ſua q̄ ſibi additō
ſiat vel q̄ nō ſiat. vñ aial irrōnale simplicē excludit rōꝝ. Aial au-
tē non simplicē includit: nec excludit: ſi n̄trūq; pōt ſibi aduenire.
¶ H̄inde cū dicit. Similē quāuis. Soluit. z⁹ dubiuꝝ qd̄ tale eſſit
poſſit ei aliq̄s dic̄. Si deus ē ſuū eſſe t̄m̄: ḡ i ſe nō bēt om̄s per
fectōes: q̄ eē. uiuere: intelligere: ſic ſe h̄nt adiūicē q̄ intelligē niuē
includit eſſe: nō aut̄ eſſuerſo. Intelligere uero includit niuē t̄ eſſe
ſ; nō ecōuerſo: ḡ: id qd̄ ē eſſe t̄m̄: nō includit in ſe pfectōes niuē
di t̄ intelligēdi. Si ḡ de⁹ ē eſſe t̄m̄: nō includit in ſe om̄s pfectōes:
niuēdi t̄ intelligēdi: nō ḡ ē de⁹ eē t̄m̄: q̄ nō includit i ſe oēs pfectōes
Hanc ergo dubitationem soluit. d. q̄ quāuis deus ſit eſſe tantuꝝ

non tamen oportet q̄ ei deficiant omnes pfectio[n]es et nobilitat[er]es: ymo h[ic] i se omnes pfectio[n]es q̄ sunt in oibus generibus: p[ro]p[ter]e qd ip[s]e solus deus d[icitu]r pfectus e[st] simplicif: ut ait p[ro]p[ter]e t[em]p[or]is. s[ed] metha. H[ic] ulterius dicit ip[s]e q̄ h[ic] illas pfectio[n]es mō excellētiori oibus rebus ex eo q̄ in eo sunt unū simplicif: q[ui] e[ss]entia sua om̄is pfectio[n]es i se continet q̄ ē una et simplicissima. In oib[us] aut̄ aliis rebus diversitatē h[ab]et: et declarat p[er] ex[mplu]m. d[icitu]r ita ē de deo i ū die ad alias creaturas: sicut si un⁹ h[ab]et p[er] unā q̄litatē possit p[ro]ficere oēs pfectio[n]es oīm q̄litatū. in illa una q̄litate oēs q̄litates habēnt et excellētiori mō: q[ui] unite magis: ita de⁹ in suo eē oēs pfectio[n]es habet.

Dubitat hic de h[ic]: qd dictū ē: q[ui] doctor nō soluit q̄o es assig nādo cāz: nec respōdit ad ar[m]m: s[ed] solū dicit q[ui] ita ē. Et iō ad pleio[r]ē intelligēcīā p[ro]dictoz sciēdū ē. q[ui] deus h[ic] i se om̄is pfectio[n]es creaturaz excellētiori mō: Lui⁹ rō ē. q[ui] quicq[uo]d pfectio[n]is ē i effec tu. to⁹ continet i cā. Aut eo: sicut qñ cā ē uniuoca: aut excellētiori mō: sicut qñ cā ē analoga. Lui⁹ g[ra]m[mar] de⁹ sit cā efficiēs oīm: seq[ue]r[unt] q[ui] bēat i se oēs pfectio[n]es: et cū nō sit cā uniuoca: sed analoga: seq[ue]r[unt] q[ui] bēat i se eas excellētiori mō. **A**d ar[m] i oppo⁹ est dō⁹ q[ui] eē pōt duplicitē accipi. Uno: simplicif et b[ea]tū se: et sic eē i se nō inclu dit oēs alias pfectio[n]es. H[ic] om̄es alie includūt i pm. Alio: pōt accipi. p[ro]nt subsistēs ē. et sic oēs pfectio[n]es includit. Lui⁹ rō ē: q[ui] oē qd ē subsistēs in aliquo genere h[ic] i se quicq[uo]d pfectio[n]is ē i illo ge nere. Sicut si eēt aliqua albedo subsistēs h[ab]et i se om̄es pfectio[n]es albedinis in eē: g[ra]m[mar] a simili id eē qd est eē subsistēs h[ic] i se oēs pfectio[n]es eēndi: s[ed] cū oēs pfectio[n]es sint pfectio[n]es eēndi eo q[ui] oē qd h[ab]et tale esse. Seq[ue]r[unt] ergo q[ui] si de⁹ ē esse tm̄ et subsistēs qd i se habe at om̄es pfectio[n]es eēndi et mō excellētiori quia h[ic] eas analoicē.

Secundo: iuenit essentia. Postq[ue] doctor dermiauit p[ro]mū gen⁹ essentie q̄ ē i solo deo mō dermiat de. z[en]o: genere. Et dividit in tres partes. q[ui] i p[ro]ma ps defi miat de. z[en]o: mō eēndi. Z[en]o: declarat q[ui]c[um]q[ue] gen⁹ et d[icitu]r sumant i illis subiis simplicib[us]. 3[en]o: mouet et solvit duas dubitaciones. scđa.

ibi. Hic autem sciendum est, scia ibi. Nec oportet has differen-
tias. prima adhuc in eria, quia primo manifestat qualiter aliquid
 habeat essentiam alio: a predicto. 2: soluit quandam dubitatorum
 quod oritur ex dictis. 3: elicit quadam ueritatem, sed ibi, et licet, scia
 ibi. Et ideo quia in istis substantiis. Ponit ergo 2: modum ha-
 bendi essentiam, et dicit quod 2: modo inuenitur essentia in substantiis
 creatis in intellectualibus que habent essentias differentes ab esse
 quatuor essentia eorum sit sine materia. Vnde eorum esse non est subsi-
 stens et absolutum sed receptum: et ideo limitatum et finitum ad
 capacitatem nature recipientis. Sed natura et quiditas eorum bene
 est absoluta et subsistens: quia non est recepta in aliqua materia.
 Et ex hoc dicitur in libro de causis, quod intelligentie sunt infinite infe-
 riore: et finite superiore. Sunt quidem finite superiores: quia sunt fini-
 te quantum ad esse suum quod a superiori recipiunt: non tamen fi-
 nientur inferius: quia eorum forme non limitantur ad capacitatem
 materie alicuius recipientis eas. Et ideo in talibus substantiis non
 inuenitur multitudo individualium in una specie ut dicitur est, nisi in anima
 humana: propter corpus cui unitur. Ad evidenter autem huius particulis:
 est notandum quod licet dubium sit: Utrum possit dari infinitum in ac-
 tur: de infinito tamen per essentiam a nullo tenetur: licet de infinito
 6: quantitatem ab aliquibus teneatur. quia omne creatum est fini-
 tum per essentiam. Quia 6: Dionisius. Omne creatum est cer-
 tis limitibus circumscriptum: nihil tamen prohibet aliquo: inueni-
 ri infinitatem in rebus creatis diuersimode tamen: 6: diuersita-
 tem creaturarum. Nam in rebus compositis ex materia et forma
 est infinitas ex parte materie que est de se ipsa in potentia ad omnes
 formas: et in nulla recipitur: sed finitas est ex parte forme que recipi-
 tur et finitur per materiam in substantiis autem simplicibus est infi-
 nititas ex parte nature vel essentie que in nulla materia recipitur
 ad cuius capacitatem finitur. Finitas autem eius est ex parte ipsius:
 quod enim recipitur in essentia et secundum eius capacitatem limitatur
 Tendeinde cum dicitur. Et licet. Soluit unam dubitatorum quod talis est

dictum est q̄ anima rationalis multiplicari potest numeraliter p̄pter corp̄us cui unit̄ t̄ q̄ recipit individuatōz. H̄z si corp̄us ē cā
 individuatōis aiazz: ḡ destrictis corpib̄ destruit̄ idividua: aia
 rū. t̄ sic aie separe nō eēt adiuvicē d̄ntes nūero. H̄z uel destrue
 rent̄. uel redigerent̄ in unā: uel adiuvicē d̄nt sp̄e. H̄dāc ḡ: di-
 bitatōz soluit doctor. d. q̄ lic̄ individua: aie ex corpe depēdeat
 occasionalit̄ id ē quātū ad sui ichoatōz: q̄ vic̄ nō acq̄it̄ sibi eē
 individuatū nisi in corpore cuius est actus: non tamen oportet q̄
 subtracto corpe individuatio peat: q̄ cū de se h̄eat eē absolutum
 a corpe ex quo sibi acq̄situ ē esse individuatū. ex eo q̄ facta est
 forma hui⁹ corp̄is: illud solū esse remāct̄ idividuatū etiā i ipa aia
 a corpe separa. Et hoc d̄firms p̄ dictū auiceū. q̄ dicit q̄ indi-
 duatio seu multiplicatio aiazz depēdz a corpe quātū ad suū p̄nci-
 piū: s̄z nō quātū ad suū finē. q̄ postq̄z corp̄us erit corruptū non re-
 mouet̄ idividuatō ipius aie: q̄ anima ipa remāet idividuata p̄
 separatōz corp̄is. Nō ad euidentiā istoz q̄ alie se h̄z eē in com-
 positis ex aia rōnali t̄ corpore sicut ē in hoib⁹: t̄ alie in aliis zpois
 tis: q̄ in hoīe illud esse ē ipius aie tm̄: tam̄ i p̄ducōe eius corp̄i
 coīcat̄. vnde illud idem esse qđ ē aie dicit̄ eē t̄ compoīti: inquā
 tū corp̄i coīcat̄ t̄ efficit̄ unū cū eo: t̄ ideo q̄ ipi aie debet̄ eē ab-
 solute: p̄t a corpe separi t̄ incorruptibilis remanē. H̄z esse qđ est
 i aliis zpois nō ē eē suaz̄ formaz̄ coīcatū corpib⁹ quāuis illius
 esse oīs forma sit cā aliquo. Et ideo q̄ aliis formis ab aia rōnali
 nō debet̄ eē. s̄z zpois: iō nō p̄nt a suis zpois separi: nec icomp-
 tibiles remanē. His habitis: ulteri⁹ ē sciēdū q̄ sicut res se h̄z
 ad eē iesse: ita se h̄z ad unū esse. Lū igit̄ ipi aie rōnali debet̄ d̄
 se sibi eē: etiā sibi debet̄ unū eē: t̄ quāuis illud esse qđ sibi debet̄
 tur nō recipiat nisi in corpe. Et hoc nō obstante ipa a corpe se-
 perata retinet ipm t̄ seruat. Sic etiā quāuis id esse unum nō re-
 cipiat: nisi dum in corpe creat̄: retinebit tamen ipm a corpe
 separa. Et ideo nō dicit doctor q̄ corp̄us cui unit̄: sit sibi causa
 individuatōis anime. Sed dicit q̄ ē occasio. Occasio enī differt

a causa. q; solū occasio ē causa sine q; nō sequit̄ effectus. Sed cā
ē: ex qua pse sequit̄ effectus. Et q; anima rōalis nō recipit suū eē
nec suū vnu esse sine corpore iō dicit q; individuot̄ seu individu-
it̄ us anime ē ex corpore occasiōabilē. Huic etiā accordat dictū ani-
cē. rēcte qui dicit q; multipli. t̄ individua. anime a corpore q; m̄z
ad suū pncipii dpendz: q; uidelicz nō pducit̄ in eē nisi in corpo-
re in quo r̄cipit eē t̄ vnu eē. s; nō dependz quātū ad suū sine. Ex
quo etiā p; falsitas illoꝝ qui dicit q; anime separe individuāt̄ per
corpore qb̄ fuerūt vnt̄ vel per bim̄dinē ad ipa: qny nō seip̄is
individue sūt. ¶ Deinde cū dicit. Et q; in istis subiis elicit q; dā
vītacē ex dictis. l. q; angeli sunt vē t̄ directe in p̄dicamēto dictuz
ē eni q; in istis subiis intellectualib̄ nō ē idē eēna siue subā. qd̄ eē
ut habitū ē supra: t̄ dictū ē etiā q; illa vē sunt i p̄dicamēto in qb̄
subā vel eēna differt ab eē. Et iō solus deus a p̄dicamēto exclu-
ditur. Et adiungit q; q; illud qd̄ ē in p̄dicamēto p se t̄ directe: ē
sp̄es oīs aut̄ sp̄es ē oposita ex genere t̄ d̄ria: iō in eis inuēit̄ gēus
t̄ d̄ria q̄z eaꝝ p̄prie d̄rie sint nobis occulte. Et hoc declarat
p locū a maiori q; magis videſ̄ q; d̄rie istoz sensibiliū debeat es-
se nobis magis note q; d̄re rez̄ insensibiliū siue sp̄ualiū ex eo q;
ista sensibilia cadūt sub sensu: d̄rie aut̄ subāz sp̄ualiū sub sensu nō
cadūt. t̄ tñ ut dicit ip̄e in reb̄ sensibiliib̄ ipse d̄rie eēntiales sunt
nobis ignote: quo multo magis ille ignote erūt. Et q; nos opor-
tet in diffinitōib̄ uti d̄riis eēnalib̄ iō ut de eis aliqūz noticiā hēa-
m̄: eas significāt̄ p d̄rias accēntiales q; ex eēnaliib̄ orūt̄. sicut cā
signat̄ p effectū snū. Sic bipes pot̄ p d̄ria eēnali bōis. S; in b̄
differūt̄ iste t̄ ille q; d̄rie eēnales subāz sp̄ualiū nec d̄ se note sūt
nec p accēntiales d̄rias signari possunt eo q; accēna p̄pria talium
subāz sunt nobis ignota. qd̄ nō ḵtingit supple vez̄ eē d̄ d̄riis sub
stātiaz̄ sensibiliū. ¶ Nota q; ex his q; dicta sunt hēt̄ exp̄sse: q;
īpm̄ rōale nō ē d̄ria eēnalis bōis lic̄z qdā assereſ̄e conēt̄ vel osse-
rāt̄ etiā si accipiat̄ līpm̄ rōale p̄ut dicit discursuz rōis: s; lic̄z nō sit
p̄pria d̄ria vē tñ ē sibi magis p̄pinq̄ quā aliqd̄ aliud qd̄ inuēit̄

q̄ autem nō sit p̄p̄ia differēcia essēcialis homīis: p̄z p̄imo
 q̄ hoc quod habet hic: q̄ dicit docto: q̄ dīa iſtoꝝ sensibiliū sūt
 nobis ignote. sed homo ē aliquid sensibile: ḡ. t̄c. Pat̄z eliā. z̄
 ex his qne ponit p̄hs in multis locis: quia cōūc̄ ponit bipedē p̄
 dīa: t̄ tamē oībus cōstat q̄ nō ē dīa p̄p̄a q̄nymo nec p̄p̄ū. s̄z
 est quid cōue hoī et aliūs multis: Sed ideo ponit bipedem t̄ nō
 rōle ad iſſinuādū q̄ dīa essēcialis ē nobis ignota. quia si posu
 iſſet rōnale p̄ dīa. forte alicui uisuz fuiss; q̄ eff; v̄a t̄ p̄p̄a diffe
 rentia essēcialis ex eo q̄ multum appropinquat ad ipſam: sed
 vt nullus crederet q̄ bipes sit eius differentia essēcialis cum
 cūlibet notum sit q̄ couuenit pluribus: ideo ponit quod dictum
 bipedē p̄ differētia eēntialī homīis ut p̄z in p̄dicamētis. 3: p̄z id
 est ex communi usu diffiniendi homiez. diffinit̄ enī sic. Homo
 est aīl rōnale t̄ mortale. p̄ qđ maſſeſte iſſinuat q̄ rōnale nō ē dīa
 p̄p̄a t̄ eēncialis hoīis: s̄z p̄ illas secūdas. s. rōnale t̄ mortale dīa
 p̄p̄a cīrcūſcribit̄ quā ignoramus: sed si rōnale eſſet differētia p̄
 p̄ia diffinireſ ſic. Homo ē aīl rōnale. **D**ubitac̄ utꝝ ſubā q̄
 est genus generaliſſimū ſit ſubſtancia ſimplex uel compoſita: t̄ p̄
 mo uideſ q̄ ſit compoſita quia dicit Bohecius in ḡmento pre
 dicamentoꝝ q̄ cum triplex ſit ſubſtancia. s. materia forma t̄ cō
 poſitū. Relictis extremis ſ. materia t̄ forma agendū eſt de me:
 ſ. compoſito. ḡ. t̄c. **A**d iſtam dubitatōz ē dicendū q̄ iſta ſubā
 q̄ eſt gen⁹ generaliſſimū uel que eſt p̄dicamentum non eſt ſim
 plex nec compoſita ex materia t̄ forma: nec eſt ſimplex etiam ut
 materia tantum: quia ſicut dicit docto: in teſtu. Angelus v̄e eſt
 in p̄dicamento t̄ directe de quo non potest p̄dicari materia.
 nec compoſitum ex materia t̄ forma. Subſtancia autem que eſt
 genus generaliſſimum debet p̄ ſe p̄dicari t̄ directe de omībus
 que ſunt in p̄dicamēto. Nec potest dici q̄ ſit ſimplex: iſta q̄ ſit
 forma tantum: quia homo equus t̄ huīſmodi: ſunt uere in p̄di‐
 mento ſubſtancie de quibus forma tantum p̄dicari non potest:
 iſta ut dicas homo eſt forma tantum. Nebet ergo dici q̄ iſta ſub

stantia que est genus generalissimum est quid cōmune ad materiā
formā et compositum: et non est aliquid istorum. Et si dicatur:
Aut ista subā ē simplex aut cōposita. Dicēdū ē q̄ accipieō sim-
plex et cōpositū ut accepte sūt nō est simplex nec cōposita ut patuit. Sz
accipieō alio. simplex et cōpositū: pōt dici simplex et cōposita
Pōt est quidem dici simplex: quia non est composita ex mate-
ria et forma nō tñ ita q̄ sit materia tñ: aut forma tñ. Composita
et i. pōt dici: nō qđē ex materia et forma: sz ex eē et eēncia. Et illa
talís subā in qua iuenerit talís cōpositio est cōuis tam subiis simpli-
cib⁹ qz etiā cōpositis: et de iphis oībus p̄dicat: q̄ tā in simplicibus
qz in cōpositis iuenerit cōpositio ex eē et essentia ut dictū est. Et ex
hiis que dicta sunt: patet ueritas illius p̄positoīs in qua dicebas
q̄ illa solum non sunt in p̄dicamento in quibus non iuenerit cō-
positio ex esse et eēntia: sicut solus de⁹: et iō solus īpe deus q̄mo
excludit a p̄dicamēto. Alia uero oīa uel directe ul' saltē p̄ fduc-
toz in p̄dicamēto collocat. Ad ar⁹ Bobecii ē dō⁹. q̄ īpe n̄
intellexit q̄ subā q̄ est p̄dicamētu eſſz cōposita ex mā et forma: sz i-
tellexit sic q̄ mē illa tria. s. mā. forma et cōpositū: solū cōpositū eſſz
directe in p̄dicamento sicut spēs. Deinde cū dicit. Hic tam
sciendū declarat vñ sumat genus et dīria in iphis angelis et cōpat
ad genus et dīrias q̄ sumunt in subiis cōpositis. Et dicit q̄ nō eo
dē mō sumit genus et differēcia in iphis subiis simplicib⁹ et iſensi-
bilib⁹. Et declarat: q̄a in subiis sensibilib⁹ sumit gen⁹ ab eo qđ
est materiale in re: differēcia uero ab eo quod est formale in re
ipsa. Et hoc confirmat per dictum Anicēn. qui dicit in principio
libri sui de anima q̄ forma in rebus compositis ex materia et fo-
rma est differēcia simplex: eo q̄ constituitur ab illa: quod non ē
intelligendum ita q̄ forma sit differēcia: sed quia est principiuz
differēcie ut ipse idem dicit in sua meth. Et talis differēcia di-
citur esse simplex ex eo q̄ sumitur ab eo quod est pars quidita-
tis rei scilic̄ ab ipa forma sine ab eo quod est formale. Sed sub-
stancie immateriales habent quiditates simplices: et ideo nō pōt

in eis sumi differentia ab eo quod est pars quiditatis rei. Sed a tota quiditate. Et similiter dicendum est de genere et hoc affirmat per dictum. Alien. qui dicit in primo de anima quod differentiam simplicem non habet nisi spes quarum essentie sunt composite ex materia et forma. Similiter etiam genus sumit a tota quiditate non tamen differenti. Et declarat dicens: quia enim una substantia separata conuenit cum aliis in materialitate: et differunt ab invicem in gradu perfectionis secundum recessum a potentia et accessum ad actum purum: Ideo possumus eas dupl. c. considerare. Uno modo quantu ad id in quo conueniuntur. scilicet quantum ad materialitez et sic ab eo quod sequitur illas in quantum sunt immateriales sumuntur genera sicut est imaterialitas sive intellectualitas vel aliud huiusmodi.

Alio: possumus eas considerare quantu ad id in quo ad unum differunt. scilicet quantum ad gradus perfectiois et sic ab eo quod consequitur eas quantu ad gradum perfectiois sumit differentia: quod tamen ignoramus: genus tamen ipsum in oibus eis ponimus intellectuale.

Nota ad evidentiā predictorū quod differentia est in divisione substantiales et immateriales quantum ad id quod constituit speciem: unumqueque enim constituit in specie per hoc quod determinat ad aliquem speciale gradum perfectionis scilicet formam: et aliud est quod determinatur scilicet materia. Et ideo in talibus ab alio sumit genus et ab alio differentia. Sed in rebus immaterialibus non est aliud determinans et determinatum: sed unaqueque ea secundum seipam tenet determinatum gradum in ipsis. Et ideo genus et divisione in eis non accipiunt secundum aliud et aliud: sed secundum unum et id quod dividit secundum determinatores naturae quod intellectus non dividat eas ut ide determinate accipiunt in eis ratione generis: id est non dividat ut determinate accipiunt ratione divisionis. Ex quo oibus per quod licet taliter genus quod divisione determinatur in ipsis oibus sensibilibus est eadem ratione: sicut tamen a diversis gradibus aliud illius ratione est. Sed in subiectis simplicibus sumit genus et divisione ab eadem ratione et ab eodem gradu

tamen secundum diuersitatem quandam rationis: ut dictum est.
¶ Deinde cum dicit. Nec oportet. Solvit duas dubitationes.
secunda ibi. Nec iterum. ¶ Dubitacio prima talis est. Posset
enim aliquis merito dubitare per ea que dicta sunt: videlicet q
differencie quibus angelii differunt ab invicem sunt differencie ac
cidentales: ergo uidelicet q angelii differunt accidentaliter: quia ne
dictum est: in hoc uidentur differre quia unus est magis perfectus
qz alius. Sed ea que differunt secundum magis et minus diffe-
runt per differencias accidentales: ergo uidetur q angelii diffe-
rant accidentaliter: et per consequens non differunt ad invicem spe-
sed solo numero. Hanc ergo dubitatioem solvit dicens. q non
oportet differencias illas accidentales esse que sunt secundum ma-
torem et minorem perfectionem: que quidem non diversificant spe-
ciem: et uti tali distinctione. Differre b^m magis et minus potest
duplicitate intelligi. Uno: respectu eiusdem forme: et talis differen-
tia non diversificat spez: nec facit differre essentialiter: s^z accidentaliter
em. Sicut magis et minus albus: dicitur non spe ad invicem: s^z numero:
qⁱ principiat in utroq^z albedo eiusdem rois. Alio: potest sumi differ-
re b^m magis et min⁹: ita q sit penes diuersas formas et penes di-
uersos gradus perfectiois. et talis diuersitas facit differre spe et essentialiter
et h^o: sit pes diuersas formas: qⁱ p^e essentiales drias: sic ignis et
aer dicitur b^m magis et min⁹ calidus: et tunc ab invicem spe dicitur et essentialiter
et h^o: i^o: qⁱ ista dria sit pes diuersas formas: sic nam procedit de platis
ad aialia p^e qdā qⁱ sunt media inter platas et aialia b^m p^hm i. 5°
ut in. 7° de aialib⁹. ¶ Ex quibus oibus patet q angelii differunt
specie ad invicem et essentialiter et per differencias essenciales: quia
illud magis et minus quod est in angelis non est secundum parti-
cipatoz eiusdem forme: sed secundum diuersos gradus perfecti-
onis et diuersas formas. ¶ Ex his ergo que dicta sunt oritur
dubitatio. quia uidetur q illa que differunt solo numero: non diffe-
runt nisi so^m accidentaliter et p^e drias accidentales. hoc autem non uidetur esse verum
qⁱ petrus et martinus differunt solo numero: et tamen ut probabo

differunt ad iniucem essencialiter g. t. p. bac' assumptu'. illa enī
 q̄ habet diuersas eentias videntur differre eentalit. H̄z petr' et mar-
 tin' habet diuersas eenas g. t. maior p. q. nō v̄ aliud differre
 eentaliter q̄ b̄e diuersas eenas. minor p. q. certu' ē q̄ petr' habet
 aliā aia et aliud corpus q̄ martin'. H̄z ex aia et corpore solitu'c
 eena. g. b̄nt diuersas eenas. Et hoc pot dici q̄ sic duplex ē eēn-
 tia. s. specifica et numeralis. ita duplicit pot intelligi eentalit. s. specifici-
 ce et numeralit. Si pmo mō intelligat sic ē dicendū. q̄ sic petr' et
 martin' nō b̄nt aliā eena; spē s̄z vna et eāde; ita nō dicit specifica
 et eentalit. Si z° sic ē dicendū q̄ sic soi et plō b̄nt aliā et aliā eēn-
 tia numerale. ita differunt ab iniucē eentalit et numeralit solu's̄z h̄c est
 ea q̄ dicta sunt vera sint. tñ si volum' saluare dictu' doctoris debē'
 alit rūdere et dicere; q̄ differre eentalit pot intelligi. duplicit. uno
 mō stricte et p̄pe et sic illa q̄ solu' differunt spē; differunt eentalit cui'
 rō ē. q̄ illa dicunt p̄pe differet et eentalit q̄ b̄nt diffinitioes. p̄pe
 adiniucē differētes ex eo q̄ diffinitio ē q̄ significat eentia rei. H̄z
 sole spēs habet p̄rias diffinitioes q̄ sole. spēs b̄nt gen' et diu'z
 g. sole spēs adiniucē differunt eentalit. Alio mō pot intelligi differ-
 re spē seu eentalit large et ipso p̄ hoc qđ ē b̄e diuersas eentias
 et isto mō possum dicere q̄ soi et plō differunt eentalit. q. s. habet
 diuersas eenas ita q̄ eena soi. nō est eena plōis vñ nō p̄pe debe
 m' dicē q̄ soi et plō differat eentalit adiniucē; s̄z q̄ differunt p̄ eēn-
 tia adiniucē. Et p̄ hoc p. solutio ad erg'. q̄ idē indicu' ē de soi
 et plō; et de aia soi. et plōnis et simil' d̄ corporib' cōibus. ¶ De
 inde cū dicit. Nec iterū. Soluit secundā dubitatioe; q̄ talis ē dic-
 tum est supra q̄ differentie in angelis sumunt a diuersis gradis
 bus specificis. H̄z certu' est q̄ illi gradus sunt veri et reales. Et
 ex hoc forte possit aliquis dubitare et dicere q̄ etiam differentie
 quibus angelī specie dividuntur deberent esse vel et reales hoc
 aut soluit dices q̄ nō est necessariū q̄ divisione intelligibiliū subāz
 sit semp p̄ duas diu'as vñs. i. reales q̄ hoc ē impossibile in oībus
 reb' accidē vt dicit ph' xi. d̄ aīalibus. ¶ Nōq̄ h. qđ dictu' est

scilicet quod non est necessarium quod diuisio intelligibilium substantia
rursum fiat per duas differentias veras multipliciter potest intelligi:
Uno modo quod sic intelligatur quod non sit diuisio per duas differen-
tias veras: quia scilicet veras differentias ignoramus subiectum intelligibili-
um sicut ignoramus alias dicas ueras alias reperire: et non solus sensibili-
um. Alio modo potest intelligi et exponi sic quod non sit diuisio per
duas dicas ueras: ita scilicet bene fiat diuisio per unam: sed non per du-
as: et hoc sic potest: quia certum est quod angeloi se habent adiuicem. sicut
superius et inferius: quia semper unus addit aliquid. sed aliud: sed superius
et inferius sic se habent quod superius uere habet aliquid in se per quod
differt ab inferiori: quia habet aliquid quod sibi supaddit. Sed inferius non habet
aliquid potencie per quod differat a superiori. Sed in hoc
dicit ab eo quod caet illa perfectio quam supaddit superius. Et ita etiam erit
in angelis: quod superior habebit ueram dicam ab inferiori sed non ecouerso: si
cuit dicimus quod habet ueram dicam ab inferiori sed non ecouerso: si
littera: quod habet rationale quod sibi supaddit. Sed animal nihil habet per quod uere differat
ab homine. Unum non ita prope et uere dicere possumus quod animal differat ab
homine sicut dicimus quod habet dicit ab animali. Tertius potest exposic: quod una
sola uera dica includatur: alia vero excudatur. Ad cuius evidentiem est sci-
entia quod. Dica uera est dica positiva. Dica vero non uera est dica priuatia. si enim
est uera dica rationale: quod aliquid ponit. scilicet ratione. Irrationale vero non est uera dica
quod non ponit aliquid sed remouet: quod remouet ratione. Sed quando fit diui-
sio alicuius generis semper fit per duas differentias: quarum una
sola est positiva: et alia priuatia quod quidem est necessarium: si di-
uisio debet esse bimembris quantum ad illa genera que habent
sub se plures species. duabus ergo: etiam quando diuiditur genus
angelorum: cum multe sunt species angelorum: si debet esse diuisio bi-
membritis: quantum ad illa genera non fiet per duas differentias
ueras: sed per unam ueram. scilicet per positivam et aliam non ueram
scilicet per priuatiam. Sub quibus omnes species angelorum
poterunt contineri. Deinde cum dicit. Tercio modo declarat. tertium modum habendi essentiam. Et dicit quod tertius inuenit

essentia in substantiis compositis ex materia et forma: in genere enim est receptum et finitum in natura: pericpter hoc quod habent ab alio esse. Et iterum quiditas uerbi natura est rerepta in materia signata: et ideo sunt finitae superius et inferius et in eis ratione materie signata est multiplicatio individualium in una specie. Et in his quibus se habent essentias ad intentiones logicas dictum est. Non quod dicitur est in opposita ex materia et forma: et formas simplices quae sunt angelorum et anime et ipsum deum: quia in substantiis oppositis est duplex oppositio realis. Prima quae realiter sunt opposite ex materia et forma: ex quibus resultat essentia uerbi natura. Si tamen secunda oppositio realis est ista: quae sunt oppositi ex esse et essentia: quae certum est quod illa natura: quae ex materia et forma resultat non est suum esse: quia ipse est recipit ab alio et ex ipsam essentia facit suum oppositum cuius ipsa ut dictum est: Sed in angelis solum est una oppositio realis. scilicet ex esse et essentia non habent enim primaria oppositum ex eo quod forma eorum non sunt receptae in materia: ut sic ex eis possit resultare oppositio forme cum materia: sed sunt forme subsistentes: hanc tamen secundam oppositum: quae sunt composite ex esse et essentia: quae nec eorum essentia est suum esse: sed ipsum esse recipiunt ab alio et facit compositionem cuiusque aliquam diversitatem ponat ex parte dei: sed solum est in nostra consideratione.

Nunc enim restat uidere tecum. Postquam doctor determinauit de essentiis substantiarum tam simpliciorum quam compositarum: modo determinat de essentia accidentium. Et dividit in tres partes: quia in prima determinat de essentia accidentium secundum se. Secundo determinat de eis in ordine ad principia substantiarum a quibus originantur. In tercia ostendit qualiter se habeant tales essentie accidentium ad intentiones logicas. scilicet ibi. Sed quia id. Tercia ibi. Sciendum etiam. Prima in duas: quia primo ostendit qualiter inueniat essentia in accidentibus. In secunda ostendit accidens ad formas subales secundum ibi. sed sic

ex forma et materia primo continuat dicta dicendis dicens quod quae
dictum est: quomodo in omnibus substantiis inveniatur essentia.
¶ Nunc restat uidere qualiter essentia sit in accidentibus: et intensio
sua est dicere quod in accidentibus bene invenit eam sive imperfecta et in
complete. Et probat tali ratione: illa quod habet rationes incompleteas et imperfectas.
habet essentias imperfectas et incompleteas: sive oiam accinia sunt huius generis:
et ceteri. maior pars quod diffinito idicat essentiam rei. Minor probat. nam
accidentia non possunt diffiniri: nisi ponatur in eorum diffinitiis subiec-
tum quod est ex genere ipsum. cum autem tota quae res suscipiunt subiectum non neces-
sitate in eorum diffinitiis est: quod non habet per se esse absolutum a subiecto.
¶ Non quod ex his quae dicta sunt habeat manifeste quod accidentes nullo modo. nec
intellectus simplici: quod est nec intellectus per unam dispositioem et divisionem: potest
intelligi sine suo proprio subiecto. Et hoc sic colligitur: illud quod non potest
diffiniri sine aliquo: non potest etiam intelligi sine illo: sive accinia sunt huius
generis et ceteri. maior pars ex hoc quod diffinitio simpliciter acceptum intellectus sig-
nificat ergo quod non potest diffiniri sine aliquo: non potest etiam intelligi si non
eo etiam simpliciter intellectu. minor probata est. scilicet. ¶ Dubitat hic
quod non videatur utrumque accidentes non possit diffiniri sine subiecto: quod
certum est quod illa est bona diffinitio. Albedo est coloris disgregatio
visus qui constituit ex genere proprio albedinis et diversa propria quae inveniri
potest. que quatuor duo constituit ueram diffinitionem. Sed constat quod in
haec diffinitio non ponitur subiectum. quod nec color nec disgregatio est
subiectum albedinis. scilicet in diffinitio proprio accentus non est necessarium po-
nere subiectum. In oppositum est doctor in littera. ¶ Ad hoc possumus
dupliciter respondere. Uno modo sic dicendo quod accidentes potest dupliciter
diffiniri. Uno modo loice et in tali diffinitio non ponitur subiectum: sive
genus et differentia. Aliomodo potest diffiniri phisice et naturaliter
et in tali diffinitione necessario ponitur subiectum. Sed diffi-
nitio que data est: est diffinitio loica: et ideo solum data est per ge-
nus et differentiam. Sed si albedo diffiniatur naturaliter bene
ponetur subiectum in diffinitione eius: ut sic albedo est qualitas
superficiei habens disgregare visum vel aliquid aliud huiusmodi

vel possum⁹ dicere aliter respondere ⁊ dicere qđ in oī bō diffini
 tōe accidit siq̄ sit loica sine sit phīca; Ó necessitate iudic⁹ subiec
 tū de phīca qđ nō est dubiu⁹. De loica pō sic declarari. Ceterū
 ē enī qđ quicqd ponit in diffinitōe alicui⁹ diffiniētis aliquā rē in
 cludit etiā i diffinitōe ip̄ius diffiniti; sicut quicqd ponit in diffini
 tōe aialis diffiniētis hoīez totū icludit in diffinitōe hoīs; lic⁹ non
 ponat ut p̄z. Sz i diffinitōe coloris ip̄ius qđ diffinit albediez ponit
 tur subiectū. Nā dicim⁹ qđ color ē extreitas p̄spicuit i corpe fm̄ia
 to. Ecce subiectū: g⁹ subiectū ponit in diffinitōe albedis. Et per
 hoc p̄z r̄nsio ad argumētū. ¶ Deinde cū dicit. Sz sic ex matia ⁊
 forma. determinat de acciditib⁹ p̄ spatiōnē ad formas subāles. Et
 circa hoc duo facit: qđ p̄mo determinat ð eis penes similitudinē. scđo
 p̄s dīaz vel diffinitōz. scđa ibi: Sz tñ int̄ formas. p̄mo g⁹ ponit
 unā similitudiez qđ talis ē. Sicut ex mā ⁊ forma qñ adiūcē p̄ponit
 tur nelingē unū eē subālerūta ex accidēte ⁊ subiecto reliq̄ unum
 esse accidentale: quando accidens aduenit subiecto. Scđo poit
 aliā similitudiez qđ originalē ex p̄ma: ⁊ ē talis: qđ sicut accidēt nō hēc
 essentiām completam: ita nec forma subālis p̄pletam essentiā hēc
 nec matia. Et hui⁹ rō ē: quia in diffinitōe substācialis forme etiā
 oport̄z qđ ponat illud cui⁹ ē forma: g⁹ diffinitō forme ē p̄ addita
 mēta: qđ ē p̄ additōz alic⁹ qđ ē ex gen⁹ suū. s. p̄ matiaz. Sicut etiā
 qđ diffinīcio forme accidētalis ē p̄ additōz subiecti. vñ in diffinitō
 ne aie qđ est forma corporis ponit corpus quod ē matia ab ipso
 nālī: qđ considerat aliam folū iquātū ē forma corporis phīlici. Nota
 qđ aia potest capi duplicitē: seu diffiniri. Uno: inquātū qđam
 forma est: ⁊ quia forma ut forma est correlatiū matie: ideo isto:
 i diffinitōe ei⁹ de necessitate ponit mā: qđ quis uult pfecte diffi
 nire unū corelatiōz: ñz qđ diffiniat p̄ reliquū. Cui g⁹ phīs diffini
 et aiaz so⁹ ut forma ē: iō poit i sua diffinitōe māz: id ē cōp⁹ ūganī
 zatū. d. i. z. Ó aia qđ Elia ē act⁹ cōpis ūgāici phīci: i potēn. uitaz
 bñt. Alio° pot̄ considerari ut ē subā qđā bñs p̄ se eē: ⁊ sic i ei⁹ dif
 finitōe nō ponit mā. Nō qđ mā alicui⁹ forme p̄t duplicitē accipi

Enī ut est in formis sicut dicitur q̄ lux est actus aeris: q̄ gdē aer ē mā nō includēs b̄ se formā lucis. **C**um mō pōt accipi mā ut fōmata ē: sicut dicitur q̄ lux ē actus lucidi: qd̄ gdē lucidū non est lucidū nisi p̄ ipam. lucē. **S**ed qn̄ dicitur q̄ corpus ē mā aie: nec ē intelligēdū q̄ sic eius mā informis ita q̄ corp⁹ supponas aie tan q̄ h̄is esse corporeū p̄ aliquā aliā formā q̄ p̄ aiaz. **S**ed ē mā ei⁹ formata: ut. s. h̄eat esse corporeū p̄ aiaz t̄ nō p̄ aliā formā. **S**ed ei⁹ mā informis ē mā p̄ia. q̄ una q̄z forma subālis t̄ imēdiate uni tur māe p̄me. **N**ō q̄ forma i⁹ ordine ad suā māz iformē vē dicitur esse forma: q̄ forma t̄ mā sunt duo realit̄ distincta. Nec unum ē de essēcia alterius: sed unum est de essēcia materie formate. t̄ uere est forma. **E**t ideo non proprie potest dici q̄ illa. scilicet lux sit forma eius. s. aeris lucidi. **S**ed bene p̄prie pōt dici q̄ sic cā formalis eius q̄ illud ē cā formalis alicui⁹ rei quo res b̄ eē t̄le vnde lux ē p̄pē cā formalis lucēdi. **S**ed nec forma: vnde idē sunt re aliē cā formalis t̄ forma: s̄z differunt rōe so^m in ordine ad diuersa: q̄ albedo ē p̄pē forma muri t̄ ē cā formalis muri albi: **C**um nō etiaz q̄ deus nunq̄z pōt facere aliquaz rē sine cā sua formalis: q̄cunq̄z sit illa res: t̄ q̄cunq̄z etiā sit cā formalis sua: siue sit subālis: siue ge cīdētalis: q̄ nō pōt supplere nūcē cāe formalis: s̄z bñ pōt facē rez ali quā siue sua forma. **S**icut aliqd̄ subiectū siue aliq⁹ accīnte: lic̄z nō possit facē māz puraz siue fōr: q̄ b̄ iplicat h̄dictioz ut dicet̄ isertus. **C**um nō q̄ ois cā formalis q̄cunq̄z sit illa siue sit subā siue accīdēs ē eēnalis t̄ de itriseca rōe ei⁹ cui⁹ est cā: s̄z nulla fōma subāl nec accīntalis ē de essēcia eius cui⁹ est forma: q̄ny mō adūnicem dñit realit̄ ut dictū ē. **C**Deinde cum dicit. **S**ed tam. Deēmat b̄ accīntalibus formis in ordine ad subāles penes dīias. **E**t si bñ t̄ diligēt̄ consideret̄ taugit q̄nq̄z dīias. d. q̄ licet forma subālis n̄ habeat p̄ se esse: absolutuz siue eo cuius ē: t̄ cui adueit ita t̄ accīdēs nō b̄ p̄ se esse absolutū siue suo subiecto: tñ in hoc ē p̄ia dis ferentia: quia id cui adueit forma subālis. s. mā nō b̄ p̄ se ē ab solutū siue sua forma. **S**ed illud cui accīdens adueit subiecto est

naturaliter precedit accidens quod supponit. Secunda differen-
tia est: quia ex coniunctione forme cum materia relinquit illud eē
quo res p se subsistit. Sed ex accidente et subiecto nō constituitur ut
relinquit illud esse in quo res subsistit. si p supponit ut dictum est.
C Tercia dīia est: quia ex forma cum materia efficiet unū per
se quod est directe in predicamento: sed non ex subiecto et acci-
ente: ymo fit ens unū p accīns cum non causest ex eis illud esse in
quo res subsistit p quod res est ens p se et hz poi in pdicamento
Si cāt solū quoddā esse b^m; sine quo res subsistens potest intel-
ligi esse: sicut p^m pot intelligi sine scđo: licet nō auertat. **C** Quar-
ta dīia est: quia quāvis forma subālis in se considerata non bēat
in se rōem complete essencie: tamen ē pars cōplete et pfecte essē-
tie. Sed accīns nec rōez hz complete essencie: nec est pars essenti
alit complete et pfecte essencie: sed sicut accidens est ens b^m qd:
ita habet essenciam b^m quid. **C** Quinta dīia ē: quia ex diūctione
forme cum materia: resultat quedā una essencia. Sed ex cōiunc-
tione accīntis cum subiecto non resultat essencia quedā. **C** Du-
bitat aut de hoc qd dictum est. s. q forma substancialis nō habet
p se esse absolutum a mā. quia certum est: q aia rōnalis est for-
ma substancialis: et tamen habz p se esse absolutuz a materia. vñ
pot separari ab ipa sitie a corpore. Ad hoc ē dō^m q forma sub-
stantialis ut forma subālis ē: nō hz q bēat esse absolutum a ma-
teria: quia sic ois forma substancialis hababret hoc: quod ē falsuz
de formis non substantiibus. Similicē etiam non hz depēdēs: qz
tunc ois forma substancialis dependeret quod ē falsuz de aia rō
nali: sed utrūqz potest sibi conuenire. Et rō huīus ē: quia illud
quod auenit alicui inquantū tale auenit omni tali. Si qua igit̄ fo-
ma substancialis non hz esse absolutum uel dependēs: hz hz non
inquantū forma subālis ē: si inquantū talis forma: vñ et c. Illud bñ
est vñ. q forma substancialis inquantū talis est non hz esse abso-
lutum a mā. S si aia rōnalis hz non hz hoc ut forma substancialis
ē: si habet ut talis forma subālis est p se subsistens et perfecta.

CDubitatur secundo quid habeat essenciam magis incomple
tam. utz forma substancialis aut forma accidentalis. Dicendum
q̄ ista possit duplicit̄ considerari. Uno° ut encia sunt. Alio° ut
in p̄dicamento ponuntur. Si p̄mo° considerent̄ sic dico q̄ for
ma substancialis habet perfectiorez essentiā q̄z acc̄ntalis. q̄ oīs
forma substancialis est subā: t̄ oīs forma accidentalis est accidēs
Sed subā ut subā: est pfectius ens q̄z accidens. t̄ per s̄ns habz
pfectiorem essenciam. Si uero. z°° considerent̄ . Sic dōm̄ est q̄
accidens b̄z pfectiorem essenciam in abstracto: quia sua essentia
est integra t̄ per se ponit̄ in p̄dicamento t̄ directe tanq̄z species
ut albedo. Sed nulla forma subālis habet essenciam integrā nec
ponit̄ in predicamento p̄ se siue directe: sed solum per reductioz
Sed si quis obiciat dicens: illud quod habz eētiam integrāz est
simpliciter nobilius t̄ b̄m̄ se: q̄z id quod dicit solum partez essentie
integre. Dicendum q̄ hoc est uerum ceteris p̄ibus: sicut pfecti
orem essenciam simpliciter habz bō qui b̄z essenciam integrām̄ q̄z
anima rōnalis que dicit solam partem esse integre. potest tamen
esse talis pars que simpliciter t̄ b̄m̄ se erit simplicior siue pfectior t̄
habebit pfectiorem essentiam q̄z aliquod totū. t̄ sic est in p̄posi
to. s. de anima rōnali. **C**Deinde cum dicit. Sed quia illud. De
cīminat de accidentibus p̄ compatōz ad subām a qua originant̄
t̄ causant̄ t̄ diuidit̄ in p̄tes duas. quia p̄mo h̄ declarat in coni
q̄ ob necessitatē accīna causant̄ a substancia. Z° hoc decla
rat in speciali; ibi quod tamen diuersimode. Dicit ergo p̄mo q̄
accidentia causantur a substancia: t̄ p̄bat p̄ talē rōz: illud quod ē
maximū t̄ p̄mū t̄ vīssimū in aliquo genere est causa omniū ali
orum. Sed substancia est maximum t̄ p̄imum t̄ vīssimum in genē
entis. g° est causa omnium entium. **A**Iior p̄z p̄ p̄bm. z° in eth
q̄ Dōt̄n̄ declarari sicut ipe ibidem declarat. d. q̄ ignis qui est i
fūnte caliditatis est causa caloris in rebus oībus calidis. **A**Iior
satis p̄z: quia sola subā de sui natura est ens p̄ se existens: omnia
autem alia: habent aliis inberere; g° sequit̄ z° q̄ oportet q̄ solo

substantia sit causa omnium accidentium: que secundario et qua
 si h^m qd rōz entis pticipat. **D**ubitat autem de ppositone maiori
 qntu ad suā dclaratōz: qz dicit qz ignis ē cā caloris i oib⁹ calidis
 qz qñqz uidem⁹ qz sol ē cā caloris in aliq^o et nō ignis: qz et motus
 ē cā caloris in aliq^o sine igne. **A**d h^m poss^z sic rñderi qz ignis est
 cā caloris in oib⁹ calidis suple qz sūt calefacta p ignē: et nō i oibus
 calidis simpliciter: et tūc ppositio ē clara. **N**ec possum⁹ alīc rñder
 et meli⁹ dicē: qz ignis ē cā caloris i oib⁹ qzqz sūt illa. **L**ui⁹ rō
 ē: qz illud qd ē p eēna; tale ē cā oīm alioz: qz sūt talia solū p parti
 cipatōz. **S**ic qz de⁹ solus p eēntiaz suā ē bon⁹ et ens: iō ē cā boni
 tatis et étitatis i oib⁹ aliis reb⁹. **S**z ignis ē calidus p eēna; suam
Elia vō oīa p pticipatōz ex eo qz caliditas intensa vē originat
 ex pncipiis eēncialib⁹ ipi⁹ ignis qd nō ē uex i aliis. **A**d ar^m
 in h̄riū ē dd^m qz aliqd pot eē cā alīc⁹ duplicit. **I**nō: p actualez
 actōz suā: et isto⁹ ignis nō ē cā caloris i oib⁹ reb⁹ calidis: s^z solū i
 aliqb⁹. **A**lio⁹ aliqd ē cā alīc⁹ p quādā pticipatōz: et sic ignis est
 vlr cā caloris i oib⁹ aliis reb⁹ calidis: qz nihil ē calidū nisi p calidi
 tate qz ē qdā pticipatio caliditatis ignis. vñ magis d^z dici qz ig
 nis sit cā caloris i oib⁹ calidis qz sol: quāuis ipē ignis hēat illam
 vntutē a sole: qz sol nō ē calidus p eēntia suā sicut ignis: s^z sc^m vntua
 lit. **S**z ignis p solam eēnam suā ē calidus g^o et c. **D**einde cu^z
 dicit. Quod tñ diuersimode dtingit. Declarat in spēali quō acci
 dencia causat ex pncipiis subē. et diuidit in tres ptes h^m qz tres
 distinctōes cālitatis accidēt^m ponit. scđa ibi. **T**ñ his tñ accidētib⁹: ter
 tia ibi. **S**ciēd ē. Dicit g^o pmo qz qz accidēta cānt ex pncipiis subē
 et pncipia seu ptes substancie sunt mā et forma: iō seq^z qz qdam
 accidentia pncipaliter consecuntur formam: et quedam pncipali
 ter materiam. **E**t statim adiungit diuersitates accidentium que
 consecuntur formam et dicit: qz quā quedam forma inuenit cui⁹
 esse non dependet a materia: sicut est anima rationalis: quedam
 vō est forma cui⁹ esse dependet a materia ut alie forme: iō inter
 accidētia qz consecuntur formā aliquam: quedam sunt que nō

habent communitatem cum materia; sicut intelligere et uelle que non
sunt per organa corporalia sicut probat phys 3° de anima. Que
da n uero ex consequentibus formā sunt que habent communita
tem cum materia; ut sentire et alia huiusmodi; sed quod materia non
habet esse nisi per formā. Iō nullum accidentis sequitur mā sine coi
catione forme. ¶ Tlō. qd ex his quod habetur in litera manifeste col
ligit. qd illa dictio in qua dicitur quod quedā accidentia secuntur
formā; quedā uero mā; non est intelligēda cum precisione. s. ut il
la que dicuntur sequi mā; et ab illa cari nullo modo secuntur for
mā et illa que dicuntur sequi formā nullo modo sequuntur materiā
s; hoc est intelligēdū quātum ad principalitatē; ut. s. illa dicantur se
qui mā quā mā principaliter sequuntur. Et similiter est intel
ligendū de forma. Et hoc totū accipitur a doc. qd dicit quod quādam
accidentia sunt quod p̄ncipaliter sequuntur formā; quādam uero mā
sequuntur. ¶ Sed statim oritur dubitatio; quod loquēdo de accidē
tibus quod sequuntur mā et formā; sed principaliter formā distin
guit dicens quod quedā talia accidentia cōsequuntur formā sine cō
municatione ul̄ communitate mācie. quedā vō cū cōdicatiōe māe
tū oīa accidentia quod sequuntur formā s; ea quod dca sūt dñt seq cū cō
caciōe māe. ¶ Ad hoc est dicēdū quod aliquā formā habere cōica
tionē cū materia potest intelligi dupliciter uno; per unionem uel in
formationē et isto modo solus deus et angeli sunt forme nō cōican
tes cū mā. ¶ S; ipsa uia rationabilis bñ est forma cōicans cū mā;
quod unit māe et ipsam informat. Alio; potest intelligi cōicare cum
mā quātum ad immersionem et totalē capacitatē ab illa. Et isto
modo non solum deus et angeli sed nec ipsa anima rationabilis
est forma comunicans cum mā; quod nō apprehendit totaliter ab il
la siue ab ipsa mā quāymo q̄ntuī ad aliquas suas potētias supra
ipsam. s. mām elevatur; et similiter imergitur ei et eo quod tēdit ita
ut ad sui divisionem dividatur ymmo est tota in toto et in qua
libet pte b^m Aug^m. ¶ Et illo; procedebat arg^m. Sed p^o mō intel
ligebat doc. supius. Dubitatio ē utrū hoc sic uerū quod dicit doc.

tor in litera s. q̄ intelligere ē accidens h̄is ipsā aīam rōnalem si
 ne cōicatione corporis: t̄ uidet q̄ nō: q̄ s̄m p̄hy s̄niām nō est in
 telligere sine fantasmatē in uita p̄nti. Sed phantasma nō p̄t eē
 sine corpore ḡ. t̄c. ¶ Ad hoc ē dicendum q̄ aliqua forma p̄t
 habere aliquam operationem cum cōicatione corporis dupliciter
 uno: solum ex pte obiecti. Et isto: omnes operationes aie p̄t
 quantur aīaz cū cōicatione corporis t̄ etiā ipsū intelligēr de quo
 tamen minus videbit. Cuius rō ē: quia obiectū intellectus nolit
 in statu isto p̄nti ē qdīas rei materialis abstracta a cōditionibus
 materialibus. qd̄ qdēz p̄pleri nō p̄t nisi mediāte s̄isu t̄ phantas
 mate q̄ qdc̄m suas operationes sine organis corporeis exercere
 nō p̄nt: t̄ sic p̄ h̄is intelligere ē cū cōicatione corporis ex p̄te ob
 iecti. Hlio: aliq̄ opatio p̄t inē alicui forme cū cōicatōe corpo
 ris nō solū ex pte obiecti: s̄z et ex pte organi. seu subiecti. ¶ Et
 isto: oēs opatōes aie t̄ s̄ut ipsi aie cū cōicatōe corporis p̄ter ip̄m i
 telligere t̄ uelle: q̄ n̄ exercētur p̄ aliqd̄ organū corporale: t̄ isto
 mō d̄z intelligi dictū illud p̄hy. s. q̄ intellectus ē seperatus. uexz
 est ab organo corporali seu subiecto non autem secundum ie
 sine ab obiecto quod idem est t̄ per ea que dicta sunt patet R:
 ad argm̄: quia soluz arguebat intelligere esset cū cōicatione māe
 sine corporis ex pte obiecti. Deinde cui dicit. In his autem p̄cnit
 scđaz diuersitatē circa causalitatē accidētiū: t̄ circa h̄c c̄ duo fa
 cit: q̄ p̄. facit qd̄ dictū ē. Scđo v̄o p̄t coi^m qd̄dā secūda p̄s est
 ibi: t̄ q̄ unaqueqz. Dicit ḡ. p̄mo q̄ et in accidētibus q̄ secūt
 mām ē qdam diuersitas: q̄ qdaz accidētia sunt q̄ p̄secūtūr māz.
 s̄m ordinē quē bñt ad formas speciales sicut n̄sc̄ulinū t̄ sc̄minī
 nū in aīalibus quoꝝ diuersitas reducit ad māz ut dī in 4. uel x.
 methz: t̄ iō sequit̄ q̄ remota forma aīalis nō remanēt illa acci
 dētia p̄dicta nisi equoce. ¶ Quedā v̄o p̄sequit̄ māz s̄z ordinē
 quē bñt ad formā gnālem t̄ talia remota forma speciali adhuc i
 ea remanēt sicut est nigredo cutis in ethiope q̄ qdē cātūr ex di
 versā cōmixtōe elemētoꝝ t̄ nō ex rōe aie. t̄ talia ēt post mortē re

manet unde et non equiuoce sed uniuoce. **C**um vero forma mixta est forma generalis, alie uero forme super formam mixtam sunt forme speciales ut est anima rationalis et anima sensitiva et relique omnes: et ideo accidentia que consequuntur materiam secundum ordinem quem habent ad formam anime alicuius sicut est intelligere et uelle et alia huius dicuntur consequi ipsam secundum ordinem quem habent ad formam specialem, illa uero que consequuntur materiam secundum ordinem quem habent ad formam mixtam dicuntur consequi materiam in ordine ad ipsam formam generalem. **D**ubitatur utrum eadem albedo numero siue nigredo que terminat in uiuo remaneat in mortuo et uideatur quod sic quia sensus non decipitur circa proprium obiectum, obiectum autem uisus est color. Cum ergo uisus uideatur esse una numero uidetur quod sit una numero ergo et ceterum. In oppositum est communis doctrina omnium. **D**icendum est quod albedo seu nigredo que fit in uno homine uiuo remanet eadem specie in homine mortuo: sed non eadem numero. Cuius ratio est quia delecto subiecto destruitur de necessitate omnia accidentia que sunt in subiecto illo. Sed quando homo moritur destruitur subiectum quod erat prius quod variatur forma essentialis ex eo quod una forma recedit, scilicet anima rationalis et aduenit alia forma, scilicet cadaveris siue corporeitatis que differt specie a prima. Variata autem forma substantiali variatur subiectum et suppositum, quod per illam formam substituitur, unde corpus mortuum et uiuum non solum differunt numero: sed etiam specie et hoc propter diversitatem formarum in specie differentium, ergo cum accidentia priora sint delecta sequitur quod illa que postea adueniuntur differant numero a primis: quia nihil delectum potest idem numero reparari: sed solum idem specie dico tamen uirtute creata siue naturali ueritate enim diuina omnia permanentia delecta et anichilata possunt eadem numero reparari. **C**um tamen quod licet substantie ad uniuersam specie diciant, non tamen experteris ut ista accidentia dicant specie; quia non est inconveniens quod idem accidentes

spetie sit in diversis subiectis spetie. hinc eadem albedo spetie est
 in homine et est in equo cuius ratio est: quia accidentia non recipiunt
 spetiem a subiectis sed soli numeru. Ad argum autem est dicendum
 quod licet albedo pertineat ad usum tamquam ad proprium obiectum
 non tamen idemperitas vel diversitas abcedit in proprium cibi
 ictum unus: et ideo unus non decipitur quoniam bene cognoscatur quod al-
 bedo erat in bove vivo et in homine mortuo. Sed utrum sit ea
 dem vel diversa circa hoc decipitur: quod non pertinet ad usum: sed ad
 intellectum qui intelligit quod mutantur subiecto mutantur et accidens
 et corruptur ita quod non possunt transire de subiecto in subiectum
 Unde boctius dicit quod accidentia sunt tam diligenter nature
 quod penetrari quidem possunt transmutari vero. aut alteram: vel
 corpori mente. Vide cum dicit. Et quod unquamque res potest conteneri. d. quod
 quod unquamque res individualiter ex membris. signata et habens suple in istis propo-
 sitis et collocatis in genere vel in specie per suam formam in accidentia
 que sequuntur membra sunt accidentia individualia sed que individualia
 eiusdem speciei ad invenientiam differunt. Accidentia vero quae conse-
 cutur formam sunt proprie passiones generis vel speciei sicut risibile
 vel in hominibus secundum formam hominis quia risibile pertinet anime
 hominis. Nota quod ex his que dicuntur hic habet expressum a dicto
 quod individualia eiusdem speciei proprie loquendo non differunt
 ab invenientia essentialiter sed solum accidentaliter quia non differunt
 nisi per differentias accidentiales: quod ex parte dicit quod individualia eiusdem
 speciei differunt ab invenientia per accidentia individualia. Nota
 quod ridere non est proprium hominis sed est esse accidentes communis
 cuius ratio est quod proprius non habet in predicione et quod in multis cibis
 soli et semper sed habere non habet in predicione et quod non tamen semper sed
 aliquando non enim homo semper actu ridet. Sed proprium
 hominis est esse risibile: quia hoc semper actu homini inest. Semper enim
 homo est actu risibilis. et actu semper habet aptitudinem ad ridendum
 quoniam actu non ridet. Nam habet gramaticum quia non desinatur in bilis de-
 notata aptitudine ut amabilis decibilis et de aliis. Ceteraque sunt in

osus plenitudinem: ut delitosus plenus delitiis desinere uero
inbundus similitudinem: ut anabundus silvis smarti unde uer-
sus. ¶ **D**ominus plena nota simulat bundus bilis aptat. Cum ergo
h: nomine risibilis desinat i bilis iō nota sola aptitudinem & nū actū
Deinde cum dicit. Sciendū ēt ponit tertiaz causalitatem seu di-
uersitatē causalitatis accidentium & dicit q̄ est diligēter scienduz
q̄ aliquādo accidentia causantur ex principiis eēntialibus b: ac
tum pfectum sicut Calor in igne qui semper calidus est. Aliqñ
uero solum b: aptitudinem s: plementum actualē accidit ex agē
te extiori. sicut diaphaneitas in aere ples per corpus lucidum
exterius: s: tamen b: aptitudinē cātur ex principiis eēntialibus
aeris: & in talibus aptitudo sola ē accidens inseparabile: s: cōple-
mētum solum qđ aduenit ex aliquo principio qđ est ex eēntiam
rei quod qđem nō intret institutionē rei est accidens seperabile si
cū moueri & huiusmōi. **D**ubitatur utrum ignis possit frigefieri
sicut aqua calefieri. **A**d hoc breuiter r̄ndeo p ea que dicit hic
doctor. dicit. n. q̄ ignis semper actu est calidus. illud aut q̄ semi-
per inest actu rei ab ipa separari nō pōt. **S**i g: caliditas semper ac-
tualiter inest igni nō pōt inē frigiditati cum ista sint ḥria & ḥria si-
mul eē nō pōt in eodē subiecto. **D**icitū tñ s̄ueuit q̄ licet ignis nō
posset frigefieri pōt tamen mitigari in sua caliditate. **E**t hoc nō
est inconueniens cum caliditas habeat latitudinem in sua essen-
tia & suscipiat magis & minus. **S**ed nūc statim occurit instātia de
igne qui fuit in camio pueror: & ipsos nullo: calefaciebat cū tñ
omne agens actualiter habens aliquam qualitatē actualiter de-
bet suam operatōrem exercere si tamen patiens sit p̄ns. & dispo-
situm: sed certum est q̄ ibi erant patiētia calefactabilia. s. ibi tres
pueri: cum ergo nō calefierent hoc nō uidetur posse esse nisi q̄
ignis iste nō erat actu calidus s: frigidus &c. **A**d hoc est dicē-
dum q̄ ille ignis erat actu calidus & illi pueri erāt calefactibiles
bñ sicut aliū sunt nō tamen calefiebāt quia hcc erat vītū diuina
que actionem ignis suspēdebat agere ne in pueros egredere tar-

nec hoc est impossibile deo: quia non implicat contradictionem.

Dubitatur itez de eo quod dicam est supra: qz materia nō
bz esse absolutum sine forma t. j. dicit qz materia non habet esse
nisi per formam: vtz hoc sit uezz t videt qz nō: quia illa que sunt
realit distincta ab inuicini unum habet esse sine alio. Sz mā rea
lit distinguit a forma g° tc.

Ad hoc est dd^m breuit qz est im
possibile quacunqz uitute etiam diuina materiam fieri t eē sine
forma. **L**uius rō est: quia illud quod implicat ḥdictionē nullo? pot
esse vel fieri quacunqz vtute. Sed māz esse actu sine forma impli
cat ḥdictionēz g° tc. maior p3 t minor declarat equa forma est
que dat esse actu rei seu māe: dicere g° qz mā bz esse actu sine fo
ma: ē dicere qz mā bz esse actu sine actu; qd implicat ḥdictionēz:

Lontra istam solutionem arguit quidam sic. **D**uplex potest eē
esse i pius māe. s. eē formale t eē eēntiale. Et dicit qz dicē uāz
babere esse formale sine forma bene eēt implicatio ḥdictionis si
cui dicē b̄f e esse albū sine albedine. Sz dicē mām b̄f eēt eēntiale
non est aliqua ḥdicio. **A**d hoc dd^m qz hoc p certo nihil ualeat
ad propositum quia non solum esse formale materie est a forma
sed etiam esse essentiale: etiam si tale esse bz a forma quātz ad
actualem existenciam: quia omnis actualis existencia est per ali
quem actum. **L**um ergo materia de se t in essentia sua sit pura
potencia: ut suppono ad presens: sequitur qz si debet actualis sub
sistere uel existere qz hoc habeat ab actu ab aliquo diuiso ab ip
so. hic autem actus non est aliud qz forma ergo t cetera.

Sciendum etiam qz in accidentibus. **O**stqz doctor
determinauit superius de essentia accidentium: modo
in parte ista determinat uel ostendit qualiter iste essen
cie se habent adiuicem seu quomodo se habeant ad intentiones
loicas: que sunt genus: species t difference t cetera. Et dividit
ur in duas partes: quia primo facit quod dictum est. Secundo:
uero solvit quasdam dubitationes. Secunda ibi: quia pprile pas
sionea. Prima adhuc in duas. Quia primo manifestat quomodo

accidentia directe ponantur in predicamento et per hanc quomodo
se habeant ad intentionem speciei. In scda uero ostendit quo:
se habent ad genus et uiam. scda ibi. Et quia accia. Premittit
g. p. q. est diligenter sciendum q. alio. sumit genus. spes et uia in ac-
cidentibus q. in subiis et declarat seipm dicere q. q. in subiis propo-
tis ex m. et forma efficit unum per se quadam natura resultante ex co-
iunctio eo q. qd. ppe et directe in predicamento subiecte collocantur
Et i. in subiis nostra uocata q. propita sunt ppe in predicamento di-
cuntur e. sicut genera uel spes ut animal uel homo: s. b. m. m. et for-
ma non sunt in predicamento nisi per reductos sicut principia dicuntur esse
in predicamento suorum principiorum. Sed ex subiecto et accidente non
fit unum per se et ideo non resultat ex coiunctio ipoz aliqua natura
cui intentio generis uel speciei possit attribui. Et i. nostra accidente
talia in concreto dicta non ponuntur in predicamento sicut spes uel ge-
nera: sicut alb. et music. nisi solu per reductionem. Scdm vero q. i
abstracto significantur bene ponuntur ut albedo et musica. ¶ Nota
q. predicamentum est ordinatio predicabiliu. v. sub t. s. Illa g. q. non
attribui intentio predicabiliu q. sunt gen. et spes et uia non potest direc-
te in predicamento collocari cum g. in subiis sumptus in abstracto non
possunt attribui intentio loice vles eo q. significantur per modum pr-
tis et sic de inferiorib. predicari non potest sequitur q. eis subiis in abstracto
sumptus non pertinet directe in predicamento e. s. s. o. per reductos
sicut ptes r. totius. Non etiam q. s. ar. in li. predicamento. En-
per se et reale est illud q. i. x. predicamenta dividuntur. Cum g. alb. et b.
moi sit es per acciis cum dicatur q. d. positum ex accidente et subiecto idem
mihi q. significat: i. merito sequitur q. acciis in decreto sumpto non
sit directe in predicamento: s. s. o. per reductos: quia est in predicamento
subiecte r. subiecti. In predicamento vero qualitas r. albedis q. pri-
paliter dicitur. ¶ Evidenter cum dicitur. Et quia accidentia. Declarat
vni sumat gen. et uia in accidentibus et dicitur q. q. accia non ponuntur ex
m. et for: i. eis non sunt gen. a m. et uia a for: sic dictum est in subiis
proprietate. et declarat vni sumat gen. et uia in accidentibus: et dicitur q. gen.

sumitur ex ipso modo essendi s^m q^{uod} ens predicitur diuersimod
 s^m prius & posterius: sicut h^{ic} genus quod est qualitas: sumitur ab
 ipso modo eendi: q^{uod} est dispositio^{rum} sube: qualitas vero sumitur ab ipso
 modo eendi qui est mensura sube: & sic de aliis p^{re}dicamentis s^m p^l.m.
 9. meth. Differencie vero sumuntur in eis s^m diuersitate p^{ri}ncipiorum
 ex quibus causantur. **C**Nota q^{uod} ex his quod hic dicuntur a doctore alio
 accipiuntur q^{uod} p^{re}dicamenta adiunxit non differat realis: sed soli s^m diuer-
 sos modos eendi & isto dicuntur distinctiones p^{re}dicamento^{rum} non esse sumere
 d^a ex diuersitate realitat^{um} & essentiarum: sed ex diuersitate modorum eendi
 dⁱ. Vnde dicuntur q^{uod} subiecta non differt a quantitate & qualitate ex eo q^{uod}
 dicunt diuersas entias: sed ex eo q^{uod} dicunt diuersos modos eendi
 Vnde subiecta habet istum modum eendi q^{uod} est breve esse per se. Quantitas vero
 h^{ic} istum modum eendi qui est mensurare subiectum: qualitas autem habet
 istum modum eendi qui est disponere subiectum & sic de aliis. Et sic soluz
 ut dicunt adiunxit dicitur quod quidem non est quantum ad ipsum modum cog-
 noscendi: licet s^m rei ueritatem s^m diuersas entias & realitates distin-
 guantur: & ex hoc etiam alio accipiuntur distinctiones p^{re}dicamento^{rum} ex di-
 versis modis p^{re}dicandi: qui accipiuntur ex diversis modis eendi: quod
 quidem similiter uerificatur quantum ad cognitionem nostram.
CInde omnes iste distinctiones sunt a posteriori. Ex hoc tam sub-
 stancia: quantitas & qualitas &c. habent diuersos modos esse: &
 & predicandi: quia habent diuersas essencias & dicunt diuersas re-
 alitates & non econuerso. **C**Deinde cum dicitur. Et quia proprie-
 passiones. Declarat quoddam quod est tale. **C**Notum est oī
 bus per ante dicta q^{uod} in diffinitiōib^{us} omnium accidentium ponē-
 tur subiectum. Sed dubium est: quare in diffinitione accidentis:
 sumptū in cōcreto ponitur subiectum loco generis: ut dicatur. Si
 tum est uetus curruis vel canis. In diffinitione uero accidentis
 sumptū in abstracto ponitur subiectum loco differentie: ut dicatur:
 Similitus est curruis nasi. Hanc dubitationem scluit dicens. q^{uod}
 ista est ipso q^{uod} eū ut dictū est: p^{ro}p^{ter}e passiones cānt ex p^{ri}ncipiis subiectū
 ita quib^{us}dam principiis sumuntur differentie: ideo si diffiniatur

accidens in abstracto quod directe est in predicamento sicut spe-
cies: op̄t̄z q̄ in eius diffinitōe loco difference ponant p̄ncipia
subiecti a quibus (ut dicit) sumi debent: et quia ponendo subiec-
tum ponimus p̄ncipia subiecti; iō in diffinitōe accidētis in abstrac-
to sumpti ponit subiectū loco difference. Et qñ diffinit̄ accidēs
in concreto tunc ponit subiectū loco generis i diffinitōe eius. Et
huius rō est: quia cum accidens in concreto sumptū dicat qd cō-
positū ex accidente, et subiecto quoꝝ unū. s. subiectū se b̄z p̄ mod̄
materie. Alind vō. s. accidens se babet per modū forme. Ideo
quando diffinit̄: diffinit̄ p̄ modū subāꝝ que sunt composite ex
materia et forma. Et quia in illis subiis gen⁹ sumit̄ a mā. Ideo
etiam in istis accidentibus debet accipi p̄ genere id quod se b̄z
p̄ modū materie et hoc ē subiectum ut dicum est g. tc. ¶ Ad
dit etiam q̄ similit̄ est intelligendū si unū accidēs est p̄ncipiū alte-
ri⁹ accidentis: sicut actio. passio et quātitas sunt p̄ncipia relatiōis
ita q̄ in diffinitōe unius accidentis debet ponī reliquū qđ est ei⁹
principium uel pro genere uel diferencia: scdm q̄ diuersimode
diffinit̄ uel in abstracto uel in concreto: et s̄m hoc dīnīdit p̄bs re-
lacōz in. 5. uel. 7. meth. ¶ Nota q̄ in qualibet diffinitione illud
quod ponit in p̄: loco ē genus uel se hab̄z tanq̄z genus illud vō
quod addit̄ se b̄z ut diferencia. Quis ratio est: quia genus se
b̄z ut quid indifferens et indeſminatuꝝ. d̄fa uero ut deſminas et
explicas. Et quia prius deſminat. et specificat p̄ posterius et nō
econuerso. Ideo illud quod est genus uel ponit loco generis.
d̄s ponit in diffinitione in p̄mo loco. Illud uero quod est differē-
tia: uel ponit loco d̄rie d̄s ponit in. 2. loco. Et ideo si diffiniat si
mū. nasus d̄s ponit in primo loco: ut dicat. Simus est nasus cur-
uus. Si uero diffiniat simitas. nasus d̄s ponit in. 2. loco: p̄ d̄ria:
ut. Simitas est carnitas nasi. ¶ Nota q̄ s̄m ar⁹. 5. meth. Rela-
tio fundat̄ in trib⁹ p̄dīcamentis. s. in quantitate: actōe: et passiōe.
in quantitate quidez ut duplū et dimidiū. In actōe aut̄ et passiōe:
tripliciter: q̄a ant̄ in actione et passione p̄ntibus: vt mouēs et motū

Aut in actione et passione preteritis: ut p̄f et filius. Aut in actioē
 et passione futuri passibilis ut dñs et huius. Nam agēs sine mouēs
 h̄z relationem ad motū inquātum actualiter agit in ipm. p̄f vō
 h̄z relationē ad filium inquātum genuit eum. donū nūs fieri ad
 seruum inquātum pōt ipsum cobercere ut null. ¶ Deinde cum
 dicit. Sed quia p̄pā principia. Remouet quādam dubitatioēs
 q̄ est talis. Dicūm ē enim q̄ differentie accidētūm sūniunt ex
 propriis p̄ncipiis subiecti a ḡbus cāntur ergo q̄n distinuit occi-
 dens pro diffinitōne d̄z ponī in eius differentie aliqd qd pertine-
 at ad eius cālitatez. S̄z aggregatiū et disaggregatiū dicunt effectuz
 accidentium: quia albedo h̄z effectū q̄ est disaggregare uisum. Nē
 gredo vō ipm aggregare ḡrē. Hāc dubitatioēs sc̄luit dicens q̄
 cā quare accipim̄s ista pro differentiis ē ista: qz. s. p̄pā p̄ncipia
 accidentium a quibus accidentia cāntur non sunt nobis manife-
 sta et iō q̄nqz sūmīmus differentias accidentiū ex eoꝝ effectibus
 sicut aggregatiū et disaggregatiū dñr differentie coloris q̄ cān-
 tur ex abundantia et paucitate lucis ex qua diuerse species coꝝ o-
 ris cāntur. Nō. q̄ licet p̄ncipia cōia omniū coloz q̄ sunt quatuor
 elementa sint nobis nota: p̄ncipia tamē p̄pria ex ḡbus unū
 quodqz accidens cātur sunt qdem nobis ignota. Quequidē p̄n-
 cipia sunt diuerse cōmixtōes et p̄portōes elemētoꝝ. Et iō quia
 talia p̄ncipia p̄pria ignoremus iō differentias accidētūm ab
 effectibus eorum accipimus quos quidem cognoscimus. Nota
 q̄ in generali omnis color cauētur ex p̄ntia lucis in p̄spicuo ter-
 minato. Et cuius propositionis intelligentiā ē diligēter nosādū
 q̄ inter quatuor elemēta ignis appellatur lux: p̄spicuū appella-
 tur aer et aqua: terminans vō oia ista est terra: unde nūbil aliqd
 ē dicere q̄ color cātur ex p̄ntia lucis in perspicuo terminato nisi
 q̄ color cātur ex cōmixtione quatuor elemētoꝝ: qz. ex p̄ntia lu-
 cis. i. ignis in p̄spicuo, i. in aere et aqua terminato. s. p̄ terrā. Nō.
 q̄ ex his que sunt dicta hētū manifeste q̄ in nullo corpore eli-
 mentali p̄ se nec in aliquo corpe celesti pōt p̄prie inueniri color

q̄r nūq̄ sunt qualitates secundū nisi iūsint prime q̄ sunt solidū t̄ mi-
 gicū humidū t̄ siccū q̄ quidē sunt solū in mixto. Tā in nullo ale-
 mēo possunt oēs iste qualitates simul inueniri: s̄ i quolibet elemē-
 to inueniuntur due t̄m. q̄ ignis ē calidus t̄ siccus. Alter calidus
 t̄ humidus. Alter vō frigida t̄ humida. Terra vō frigida t̄ sic-
 ca: sed in corpore celesti nolla qualitas inuenit g. t̄. Nō. q̄ līc-
 ois color cāetur ex p̄stia lucis i p̄spicuo terminato: t̄ diversi co-
 rōes diuersimode cāntur: q̄ q̄nq; ibi multum ē de luce t̄ pax d̄
 p̄spicuo terminato: tuc cāntur color albus. q̄n vō ibi est pax de lu-
 ce t̄ multū de p̄spicuo terminato cāntur: tuc color nigra q̄ sunt co-
 lores extremi. Vn vō medio mō se h̄nt cāntur colores in mediū di-
 uersi qdem s̄ diuersā p̄positionē lucis t̄ p̄spicui terminati: q̄ q̄n
 que cāntur colores magis apropinquati ad albedinem q̄nq; vō
 magis ad nigredinem b̄z q̄ plus imitas ē ibi de luce. t̄ p̄spicuo
 terminato. Quid autē accipiat p̄ lucem t̄ p̄spicuum terminatum dic-
 at e.s. **T**einde cū dicit. **D**ic g. p̄. **E**pilogat oīa q̄ dicta sunt
 isto tractatu dices q̄ ex oībus his q̄ dicta sūt p̄ manifeste quo-
 modo entia ē in substatiis t̄ accidentibus: q̄ in substatiis simplici-
 ter. in accidentibus vō b̄z quid. **E**t quo? in substatiis simplicibus
 t̄ d̄positis quia in simplicibus ueroī mō q̄s i d̄positis. **E**t q̄liter
 in huīs oībus inueniuntur intentiones locice uniuersales q̄ sūt gen-
 sp̄s t̄ dīta t̄c. **E**xcepto solo primo p̄ncipio qd̄ ē deus: q̄ ē infi-
 nitē simplicitatis: q̄ in ipso nulla d̄positio ē nec inueniri potest.
 cū etiam nō p̄t inuenire intentio generis uel sp̄ciei t̄ p̄ dīs nec
 diffinitio p̄t sibi inuenire p̄p suam maximā simplicitatez. in quo
 sūt finis t̄ sumatio huīs tractatus sine h̄monīs. **N**ō q̄ triplex
 ad p̄nīs p̄t ratio assignari quare deus diffiniti nō p̄t. **T**riā
 est q̄ solius speciei ē diffinitio ut dicit Boētius! Sed deo non
 p̄s attribui rō specie i uel aliqua alia intentio q̄i nō ē in aliquo p̄di-
 cōmeto ut dictum ē g. t̄c. **T**ercia rō ē: q̄ oīs diffinitio uera cō-
 nata ex genere t̄ dīta: s̄ de nō b̄z genus t̄ differentiam: q̄ si eō
 ēēr dependentia t̄ posetialitas t̄ multa alia inconuenientia. seq̄rēt

ut dictum ē g° tē. **C**Textus est qz diffinitio ē s̄mo bñs p̄tes:
 ut dicit p̄hs z° meth. Sed deus est simplex t̄ indiuisibilis g° tē
Et has rōes insinuat doc. in littera si bñ consideret. **C**Dubitac
 aut̄ primo n̄t̄. neqz sit illud qd̄ dictū ē. s. l. qz i diffinitōe accidē
 tis sumpti in ūcreto d̄ p̄oi p̄priū subiectū risibilitatis t̄ m̄ ista est
 inconveniens diffinitio. Risibilis ē bō aptus natus ad ridendū
 ut de se p̄z. **A**d hoc est dicenduz qz p̄pria accidētia alicuius
 subiecti sunt duplicita: qz aliue sumunt̄ impliciter t̄ sine aliqua
 disiunctione insunt subiectis suis ut risibile bōi. Aliqua v̄o sumun
 tur cū disiunctione t̄ disiunctim insunt subiecto ut numero ipsi par
 uel impar uel simū uel aqlinū. **C**n̄ siloqmur de p̄priis passi
 onibus t̄ accidētibus propriis sic dicendū ē qz nō ē neqz totaliter
 illud dictum s̄z solū i p̄te: qz solū qn̄ tale p̄prium accidens diffi
 nit̄ i abstracto. neqz ē qz i eius diffinitione p̄citur subiectū loco
 differēcie. unde illa ē uera diffinitio. Risibilitas ē aptitudo homi
 nis ad ridēdum. **S**z qn̄ diffinitur in ūcreto tūc' nō p̄prie diffiniē
 si subiectum ponatur in diffinitione eius in p̄mo loco. s. p̄ gene
 ut dicat risibile est homo: aptus natus ad ridendum. **L**uius rō
 est: quia semper oportet qd̄ illud quod ponit̄ primo loco p̄ ge
 nere ūbas t̄ definiē p̄ id quod addit̄. z° loco t̄ ponit̄ p̄ dīs
 qnia dīa semp̄ trahit genus quod indec̄miasū de se ē: ad aliquid
 speciale t̄ det̄ miniatū: quia semper genus b̄z se in plus q̄z dīa. **S**z
 h̄ sp̄s. s. homo nō potest ūbi aliquo modo: p̄ hoc quod est esse
 aptū natū ad ridendum quia ista sunt equalia t̄ adiuicem con
 uertibilia. Sed illud quod deb̄z contrab̄i: debet se habere i pl̄is
 q̄z cotrabens t̄ determinās. Sed si tale accidēs p̄priū debeat dif
 finiri i concreto debet pon̄i p̄ genere non subiectū p̄priū. **S**z
 genus p̄priū subiectū: ut dicat i. uile est animal aptum natū ad
 ridendum: In bac diffinitōe animal ponit̄ loco generis: t̄ ve' cō
 trab̄i p̄ hoc qd̄ dicit̄: aptū natū ad ridendum: quia illud ē i pl̄
 istud uero in minus: quia oē aptū natū ad ridendum est animal
 non autem econuerso. Si aut̄ loquamur de accidentib̄ p̄prios

sūptis cū disiunctione: tunc in illis optime vñficator vñbz doc. sic
. s. expositum est ἡ de illis accidentibus intellectis: ut patet p exē
plum eius. s. de simo ἡ similitate: qd illud p̄pum īst natio cū disiunc
tione; qd natus. aut ē agnus. aut ē natus. qd hoc qd ē natus bñ
ōbitur p hoc qd ē cauū ita ad similitatem qd nō ad agnitudinem.

Dubitat secundo utz accidens possit dici ens: tñ nideretur qd nō
qd ens est cui debet ēē. **S**z accidenti nō debet ēē sz inēē g. t cetēa

Ad hoc est dicendum qd accidens est vē ens p se t realiter.

Cuius rō ē qd oē diuidens recipit p̄dicationem sui diuisi: sicut qd

bō t equus diuidit animal nere possumus dicere qd bō ē animal t
equus ē animal lz bō sit pfectior equo. Sed bz doctrinā p̄phy. 5.
meth.

Ens p se reale ē illud qd diuiditur in. x. gnā seu in substā
tiam t accidens g. pōt dici qd nō solū substātia sed ēt ipsum acci
dens sit ens p se t reale: lz accidens sit dependēs a substātia: t nō

babeat ēē sic pfectum: uelut substātia. Ad argm̄ in ſtrum ē dicē
dum qd ens dicitur. Et cui ppetit ēē eēntie: t non ēē actualis exi
ſtētie sz ipm̄ accidens bz ēē eēntie: sicut ēt bz eēntiam licet qd su
ad accualem exēntiam habeat in ēē. **T**el dicendū ē aliter. s. qd ipm̄
accidens bñ bz ēē sz suum ēē ē inēē: unde ipsum ēē accidentium lz
nō dicat ēē simpliciter dicit tñ aliquo mō ēē t ideo ipm̄ accidēs
uel pōt dz dici aliquo mō ēē t nō pfecte: t hoc considerans p̄ph
7. meth. dicit qd accidentia nō sunt entia sz entis. **D**ubitas 3:
utz eēntia accidentis sit eēntia abstracta a subiecto t uidetur qd
sic qd illud qd ē ens p se ē ens absolutuz t bz eēntiam absolutam
sed accidēs bz se t p se ē ens g. tē. **D**alor p3 qd ēē p se t ēē ab
solutū uidetur ēē idē numero minor ēt p3 p ph3 5. metaph. g.
tē. In oppositum ē doctor in multis locis. **A**d hoc est dicē
dum qd lz accidens babeat eēntiam per se nō tamen bz eēntiam
absolutam a subiecto. Cuius rō est qd si accidens baberet eēntiā
per se absolutam a subiecto sequeretur qd ens ēēt genus ad sub
stātiā t ad accidens: consequens est falsuz ergo t antecedens
falsitas consequentis est manifesta per philosophum qui nega t.

in 3° meth. q̄ ens sit genus. consequēcia autem sic probatur: q̄a
cosa causa quare ens potest esse genus videt p̄prie esse et preci-
pue ex hoc sumi: quia non predicas uel dicit uniuoce: sed an-
loice de substancia et accidente: quia dicit de eis non equaliter. s̄z
per prius et posterius: sed genus debet dici uniuoce et equaliter.
Et ista inequalitas videt sumi: ex eo q̄ substātia b̄z essentiā ab
solutam. accidens uero non: sed dependentem: de absoluta autē
et dependenti nibil potest dici uniuoce nec equaliter. Si ergo ac-
cidens haberet essenciam absolutam: cum hoc etiam conueniat
substāncie: tunc ens diceret uniuoce et equaliter de substāncia et ae-
cidente et p̄ consequens esset genus ad ista: quod est falsuz ergo
et c. Ad argumentū in contrarium est dicendum q̄ in. 5° me-
tha. non accipit in divisione entis: ens perse. p̄ ente absoluto: s̄z
p̄ eo qd̄ ē ens per aliquam essenciā sibi debitam: siue sit abso-
luta siue dependens. licet ergo in hoc substāncia uideat differre
ab accidente. q̄ subā dicit essenciā absolutā: accidens uero dicit
dependentē: et 6^m quid: tam p̄priissime loquendo nulla substāntia
habet essenciam simpliciter et per se: et nullo modo dependentem:
nisi solū illa p̄ma subā que est causa efficiēs et finalis om̄i creatu-
raz: et hec subā est ip̄e deus in quo omnia: ex quo. et per quem
om̄ia: īp̄i honor: et īgiū dec̄qz gloria p̄ finita seculoz amē.

Preclarissimi ac eruditissimi sacre theologie magistri
Ermandi ordinis predicatorum: sup libz de ente et d̄ esse
tia: Angli doctoris. Thome agnatis: Lōmentū feli-
citer Explicit: et uisum ac diligentissime emēdatū: p̄ uene-
rabilem p̄rem sacre theologie bachelariū. Siem En-
dieaz de urbino eiusdem ordinis predicatorum: et per ma-
gistru Eliaebeū cerdonis de vuindischgrecz impressu
Padue Anno dñi. i 482. die v̄o. 29. mensis augusti.

- C**Incipiunt tituli eoz q̄ continent in b. opusculo p̄ ordinez
CLectio p̄ia continet decem questiones sine notabilia
CQuare prius error in p̄ncipio magnus est in fine.
CQuare ens t̄ eentia sunt que primo concipiunt in intellectu.
CQuot sunt questiones t̄ de ordine earum adiuvicem:
CQuare questio quid est qd dī p̄ nomē nō ponit. z. postēloz
CQualis dicit questio quid nois a questione quid rei.
CUtz simpliciora sunt nociora compositis aut econuerso.
CQualis concreta dicant esse composita.
CQuid sit obiectū intellectus. vtz uel ens uel quiditas.
CUtz esse t̄ essencia differant realiter.
CUtz esse creer p̄sq̄ essentia uel econuerso.

Secunda Lectio

- C**Quō ens diuidat t̄ que sit eius prima diuisio.
CQuō p̄uatio t̄ negatio t̄ triūm conueniant t̄ differant.
CUtrum ens rationis sit ens.
CUtz aliqd possit dici ens quod non habeat essentiam.
CQuō eēna. qdītas forma t̄ nā sunt idem: t̄ quō differant.
CQuō eēna t̄ esse eentie sunt idem reali t̄ differunt ratione.
CQuō ens rōis distinguit ab ente reali.
CUtrum ens rationis sit accidentis.
CQuemodo aliquid potest esse in anima tripliciter.

Tertia lectio.

- C**Quare ens prius dicat de substancia q̄ de accidente.
CQuare accidentia non habent essentiam uere t̄ p̄prie.
CUtz esse accidentis habeat essenciam dependentem.
CQualis subā simplex h̄eat nobiliōez eentia q̄ spoita t̄ ql'r n̄.
CQuot mois p̄t aliquid esse nobis ignotum.
CQualis d̄ subiis nō possum⁹ agnoscē qd sūt: s̄z quid nō sunt.
CQuare materia non potest esse p̄ncipium cognoscendi.
CUtz materia de se habeat aliquam essenciam:
COpinio platonis q̄ posuit aiam esse totam eēlam speciei.

Untrum sola forma possit dicere essentiā h̄positū.

Ult̄z diffinitio naturalis includat materiam.

Uno differencē diffiniunt̄ subē, t̄ p̄tēs: t̄ accidentia.

Ult̄z subiectum sit de essencia accidentis.

Uqualis nō oē qđ aduenit alicui in actu est accidens.

Uno p̄p̄ie debet dici essencia in substantiis compositis.

Uno sōr nō est sola causa subē h̄posite: s̄ etiam materia.

Ult̄z de necessitate mā regras ad essentiam compositi.

Quarta Lectio.

Quomodo sola species diffinitur.

Quō p̄incipia idividuācia sunt de rōe infinēta individui.

Quomodo natura est idem realiter quod homo.

Quomodo suppositum sit idem realiter quod natura.

Quō pars pōt̄ p̄dicari de toto: t̄ quomodo non.

Quō sōr ē p̄ quā idē est animal t̄ idem est corpus.

Ult̄z corpus posset predicari de animali.

Quō animal distinguit̄ a nō animali motu t̄ sensu.

Quō differentie dicunt totum: species t̄ diffinitio.

Quō h̄ p̄positio ex denotat habitudinem cāe materialis.

Ult̄i sumunt̄ unitas generis: speciei t̄ materie prime.

Quomodo humanitas dicit partem realem.

Quomodo suppositum t̄ natura diffidant̄ realiter.

Quomodo humanitas potest dici pars formalis individui.

Quomodo natura. hō: t̄ humanitas differant̄.

Untrum materia sit principium individuationis.

Quinta Lectio.

Quō rōnalitas nō ē dīa hominis sed rationale.

De necessitate ponendi ydeas t̄ quomodo non cogit.

Quō natura humana potest duplicit̄ considerari.

Differencia inter accidentia p̄p̄ia t̄ communia.

Ult̄z p̄dicatio genēis de spē sit p̄dicatio supioris de iſerionis.

Ult̄z universale sit unū in multis t̄ de multis.

- C** Utrum de re universalis sit. q̄ sit unum i multis & de multis.
C Quomodo prima intencio differat a secunda.
C Quomodo prima intencio non est p̄prie in essentia.
C Quō aliqua sunt diversimode vbia & singularia.
C Quō vificat illud p̄n^m. q̄n alterū de altero predicitur. 10
C Quomodo prima.
C Quō ista propositio est singularis: homo est species.
C Quō p̄ia itētio uel secūda diffiniat. q̄n diffinit genus.
C Quō duplicita sūt accīa. spiritualia & materialia.
C Quō dicit sp̄es. q̄ intēcio sc̄da ē a sp̄e intelligibili.
C Utrum nā huāna in intellectu h̄eat eē abstractū & indi.
C Utrum de sensibilibus singularibus possit eē sciencia. 22

Sexta lectio.

- C** Adotium Huicebron: d̄ potencia ad māz i subūis simplicib⁹. 21
C Quale agens possit agere ultra suam speciem.
C Utrum i subā intelligencie possit eē de⁹ imutā a mā 5 illos qui ponunt materiam spiritualem.
C Utrum anima possit dici intelligencia 27
C Utrum f̄i in eo q̄ forma h̄eat dependenciam a materia. 28
C Quō angeli nō debet p̄prie dici forme. Sed actus.
C Quō ista ē bona predicatio Gabribel est gabribelitas.
C Qualis angeli nō p̄nt multiplicari numerali⁹ in eadē specie.
C Utrum duo accidentia possint differre nūero separata a subiecto

Septima lectio.

- C** Quō ista qō qua q̄rit: utrū eē & essentia differant realit: intelligatur de esse actualis existencie. 27
C Quō compositio de esse & essentia intelligit de eodē esse.
C Quō in solo deo esse & essentia sunt idem realiter. 28
C Quō accīa p̄p̄a nō cānt p̄p̄e a p̄ncipiis eēnalibus rei.
C Quō mā p̄t dici in angelis: & quomodo non. 29
C Qualiter intelligat simplicitas angelorum.
C Quō vificat illa p̄positio sicut se b̄z mā ad formas sensibiles

- C**UICIZ una forma possit dici magis remota a mā q̄ alia. 32
CUICIZ cōpositōes q̄ ponunt̄ in subūs s̄iplicib⁹ s̄int vē t̄ reales. 33
CUICIZ essentia angelī differat ab efficiētia dei.
CUICIZ in deo sit cōpositio generis.
CUICIZ eē sit in aliquo p̄dicamēto. 34

COctava lectio:

- C**Quō solus deus b̄z eē p̄ essētiām t̄ i deo eē t̄ essētiās s̄ūt idē.
CUICIZ deus sit in aliquo genere. 32
CQuot modis aliquid p̄t eē in genere. 32
CUICIZ eē diuinū p̄dicet̄ de oib⁹ rebus. 33
CQuo in deo sunt oēs p̄fectiōnes. 34

CNona lectio.

- C**Quō essētia ē absoluta. 33 eē nō ē absoluū. 34
CQuot mōis dicitur infinitum. 34
CQuō aia est individualium. 35
CQuō eē bōis t̄ eē aliaz differunt.
CQuō angelī sunt in p̄dicamēto.
CQd̄ dīe rēz essētiales s̄ūt nobis ignōre.
CQd̄ rōale nō ē essētialis dīa h̄ominis.
CUICIZ substantia q̄ ē genus sit simplex uel cōposita. 36
CQuo gen⁹ t̄ dīa diuēsimod̄ sūmūc̄ i subūs s̄iplicib⁹ t̄ cōpositi. 37
CQuō differētia cōlituit speciem.

- C**UICIZ angelī differant p̄ dīas accidētales.
CUICIZ ea q̄ differūt numero dīant solū accidētaliter.

CQuō diuisio intelligētiaz sit p̄ dīas reales

CQue sunt dīe uere t̄ que nō. 38

CQuō diffērēt cōpositiones substātiaz simpliciū t̄ cōpositaz. 39

CDecima lectio.

- C**Quō accidens b̄z essētiām. 33 nō p̄fectam.
CQuō accidens nō p̄t intelligi eē sine p̄pō subiecto.
CUICIZ accidens possit diffiniri sine p̄pō subiecto. 39
CQnōmodo forma est correlatiūm ad materiam; t̄ quo° nō

- ¶ Quomodo forma: et cā formalis cōnenīnt: et quō differant.
¶ Que sunt dīe inf̄ formas substanciales et accidentales.
¶ Quomodo forma habet esse substancialē: et quomodo non.
¶ Que forma habet essēciam magis imperfectā: an forma substancialis aut forma accidentalis.
¶ Quomodo accidentia oriuntur ex substancia.
¶ Quō ignis est cā oīm calidoz: et quā modo non.
¶ Quō aliqua accidentia sequunt̄ formā. et aliqua mām
¶ Quō intelligit̄ q̄ forma cōicat cū materia. 42.
¶ Quō intelligerē actus aie sine cōicatione corporis.
¶ Quō cutis ethiopis ē eadē post mortem.
¶ Quō forma mixti ē forma gnālis. alie forme sunt speciales.
¶ Uz̄ nigredo q̄ est in morto sit eadē q̄ fuit in viuō. 43.
¶ Uz̄ ignis possit frigefieri sicut aqua calefieri.
¶ Uz̄ mā bēat eē absolutum sine forma. 44.
¶ Indecima leccio.

- ¶ Quō in substatiis abstractuz nō ē in p̄dicamēto nisi p̄ reductionē et in accidentibus d̄cretū n̄ ē i p̄dicamēto nisi p̄ reductionē.
¶ Uli sumatur gen⁹ et dīa in accidentibus.
¶ Quō p̄dicamēta d̄ciant realiter ad inuicem.
¶ Quare in diffinitione accidentis subiectum aliquā p̄ditur loco generis et aliquā loco differētie.
¶ Quō in oī bona diffinitione gen⁹ p̄cedit et dīa sequit̄.
¶ Quō relatio fundat̄ in tribus predicamētis. 45.
¶ Quō color gnātur et ex quibus et quid est.
¶ Quō nullū corpus celeste aut puz̄ elemētū ē coloratum.
¶ Quō color cāt̄ diuersimode. 46.
¶ Quō deus diffiniri nō p̄ot̄ triplici rōe.
¶ Quō aliqua accidentia diffiniūtur et aliqua nō.
¶ Quō risibile et risibilitas debet diffiniri. 47.
¶ Uz̄ accidens sit ens. 48.
¶ Utrum eēntia accidentis sit eēntia absolute. 49. Finis.